

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 107

Dijous, 28 de novembre de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 70, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2003 (tram. 200-00072/06) (continuació) (p. 2)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 70.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, i la consellera de Benestar i Família.

El president

Si els sembla, senyors diputats, es reprèn la sessió.

————— **Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2003**
(tram. 200-00072/06) (continuació)

Té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyors i senyores diputades, senyor conseller, a l'inici d'aquesta tercera jornada de debat pressupostari, em plau fer ús de la paraula en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi per a presentar l'esmena a la totalitat al pressupost del Departament d'Agricultura i el de les seves empreses connexes.

En realitat, podria repetir la intervenció de l'any passat, perquè la principal característica d'aquest pressupost és el seu caràcter continuista, en el sentit que no incorpora noves prioritats ni noves actuacions, que sembla que seria una conseqüència natural de la Llei d'orientació agrària que vam aprovar ara fa un any.

Aquesta consideració, però, no nega l'increment global que experimenta l'actual pressupost respecte a l'anterior, ni la millora específica d'alguna partida que incorpora, finalment, demandes llargament reiterades, com en el cas del «Foment de les assegurances agràries». També és cert, però, que altres partides, també molt importants, es redueixen com les «Transferències a Regsa per a regadius», fins posar en quarantena el compliment de les previsions del Pla de regadius aprovat pel Govern l'agost del 2002. Altres, igualment importants, com les destinades a la reestructuració del cooperativisme agrari o a les indústries agroalimentàries, es mantenen pràcticament congelades des de fa anys.

No insistiré, en aquestes hores del matí, en les dades comparatives amb altres comunitats autònomes pel que fa a la dedicació de recursos per habitant a la política agrària, ni a l'excés de despeses destinades als capítols primer i segon en els pressupostos liquidats, perquè ja van fer-ho a bastament ahir els meus companys la diputada senyora Elisabet Font i el diputat senyor Jordi Ausàs.

Em limitaré a constatar la nostra coincidència en l'anàlisi i a considerar que el Departament d'Agricultura no

ha de ser només una estructura gestora dels recursos procedents del FEOGA o d'execució burocràtica del Pla de desenvolupament rural o dels programes Leader i Proder.

El Departament d'Agricultura ha d'impulsar polítiques pròpies, de país, que permetin plantejar actuacions estructurals necessàries i urgents qualsevol que sigui l'abast final de la reforma de la PAC en gestació. Sabem que és inevitable que el sistema d'ajudes agràries europees es desconnecti de la producció i que les produccions agràries obtinguin la seva retribució en el mercat, un mercat cada dia més globalitzat, obert i competitiu, i que és inevitable, no solament per raons d'estalvi pressupostari, quan la política agrària comunitària en el seu conjunt consumeix més del 40% del pressupost comunitari dels Quinze, sinó perquè és una exigència ineludible de l'Organització Mundial del Comerç. És, per tant, un plantejament que arribarà a produir-se més tard o més d'hora, i que la nostra obligació, en tant que país, és posar la nostra estructura en condicions per al moment en què això arribi.

Després de la recent cimera de Brusselles es pot considerar que la Unió Europea podrà fins i tot mantenir fins al 2013 el mateix volum global d'ajudes, però ho haurà de fer a través d'un sistema diferent, d'ajudes directes compensatòries de la pèrdua de renda per les explotacions agràries.

Tots els grups parlamentaris hem definit ja recentment, conjuntament amb el Departament d'Agricultura, el nostre criteri favorable a una ajuda sotmesa a una modulació dinàmica, amb una franquícia d'uns 10 o 12.000 euros, amb un sostre màxim d'uns 200, 250.000 euros, aplicada, això sí, a unes explotacions actives, gestores del medi i clarament compromeses en produccions segures, de qualitat i obtingudes de forma ambientalment sostenible. I com que aquest és un acord ja assolit, tampoc insistiré més que per a constatar-lo aquí públicament.

Sabem, per altra part, que la nostra capacitat productiva, la capacitat productiva agrària de Catalunya, és molt limitada per raons objectives, a pesar de l'àmplia gamma de produccions de què som capaços i de la nostra especialització en alguns sectors en què hem esdevingut líders. Però sabem també que els costos de producció són difícilment reductibles i que una opinió pública molt sensibilitzada per les recents crisis alimentàries imposa condicions cada dia més rigoroses sobre seguretat alimentària, sobre condicions de producció, sobre benestar dels animals i sobre impactes ambientals.

En aquestes circumstàncies que constitueixen el taló de fons, vull referir-me a cinc aspectes que nosaltres considerem essencials.

Primer, millorar la competitivitat del sistema productiu agrari català, basat en explotacions familiars i en cooperatives, moltes de les quals, explotacions i cooperatives, per la zona on operen, per dimensió o per especialitat són difícilment viables. És difícil que els joves vulguin incorporar-s'hi si no poden accedir a la disponibilitat de la terra que continua sent objecte d'inversió especulatives en aquest moment.

Hem de dotar-nos, senyor conseller, d'un organisme que faciliti la disponibilitat d'actius, de terra, de quotes, de drets, als joves pagesos que volen incorporar-se a l'activitat agrària. Si no ens dotem dels instruments, és molt difícil que puguem avançar en el terreny de la viabilització de les explotacions, si no és a través de la simple destrucció de part del nostre teixit productiu. I és cert que al final continuarem produint el mateix volum de producció, però també és cert que el nombre d'explotacions es reduirà perillosament fins a desertitzar bona part del nostre territori.

I constitueix un objectiu, no solament de la Unió Europea, sinó d'aquest Parlament, reiteradament expressat, que volem un sector agroalimentari potent en un medi rural viu, que no perdi població, en què, amb tota certesa, l'activitat agrària ja no serà la primera font d'ocupació, ni serà una aportació extraordinàriament important en el producte interior brut, però que, bastit sobre una activitat que és la columna vertebral d'aquest espai rural, seguirà donant substància en aquest teixit rural que nosaltres volem viu i continuarà donant contingut a una estructura agroalimentària que nosaltres voldríem potent.

Cooperatives. Continuem tenint una dispersió excessivament elevada. El procés de concentració, és a dir, el procés de reestructuració del cooperativisme agrari a Catalunya, que hauria de conduir a una simplificació important del mapa cooperatiu, no ha reeixit, senyor conseller, suficientment encara que s'hagi produït la fusió o l'agrupació, la creació, en definitiva, de cooperatives de segon grau en alguns àmbits i en alguns territoris. Hi continuem dedicant els mateixos recursos per a incentivar un procés que nosaltres voldríem que fos, i segur que vostè també, molt més ràpid i molt més potent. Bé, doncs, si no hi esmercem els esforços necessaris, això serà difícilment possible.

Foment i modernització dels regadius. Jo no li negaré, senyor conseller, l'esforç que el seu Departament ha realitzat en matèria de regadius. Però l'esforç que vostè ha realitzat posa encara més en evidència la buidor que va heretar dels seus antecessors en el Departament d'Agricultura. De fet, aquest Parlament ha sentit parlar de tots els regadius que apareixen en aquest moment en el Pla de regadius i que apareixen en els compromisos del mateix Departament des de fa anys. Però constatem amb sorpresa, cada dia més sorpresos, diria jo, com és possible que regadius importantíssims, que tots hem situat en una dimensió de gran transcendència, com per exemple el Segarra - Garrigues, estiguin encara pendents, en aquest moment, d'estudis, de projectes, del compliment de tràmits per a fer-los possibles i per a fer-los viables.

Vol dir que els seus antecessors, simplement, havien aportat en aquest Parlament paraules i més paraules i molt poques accions, molt pocs fets. A hores d'ara, el procés respecte al Segarra - Garrigues es veu sotmès a una planificació per la qual, suposadament, s'adjudicà aquestes properes setmanes, començarà aquests propers mesos i pagaran de ple governs posteriors, que depassaran, amb tota certesa, fins i tot, tots els diputats que avui en dia estem formant aquest Parlament.

Vostè fins i tot redueix la partida «Transferència a Regsa per a nous regadius», i consigna per al Segarra - Garrigues una quantitat *ridícula* per a l'inici de les obres. Diu: «Home, és el que correspon al que creiem que podrem executar aquest any 2003.»

Bé, jo voldria recordar-li, senyor conseller, que tampoc fa tants mesos, vostè, a la Comissió d'Agricultura, va assumir un compromís bastant ferm i bastant sòlid, que a mitjans d'aquest proper any regaríem les primeres hectàrees, no? Bé, doncs, a final d'aquest any regaríem les primeres hectàrees. Escolti, el procés de licitació que vostès han fet, una de les licitacions, si no la més, gairebé la més gran que s'ha produït mai en aquest país, per valor de 180.000 milions de pessetes, d'una tacada, que implica la construcció i l'explotació del canal durant anys i anys, adjudicable en aquest moment, condició d'una forma extraordinària, senyor conseller, no solament econòmicament, sinó també el marge de maniobra de governs futurs. I jo penso que és una decisió força imprudent per part de l'Administració en el sentit més ample. Jo he llegit bé les clàusules i sé bé que la rescissió de qualsevol dels aspectes que impliquen en aquest moment el procés de concessió donaria lloc a indemnitzacions molt importants.

Bé, doncs, la seva decisió, a parer nostre, el que intenta és adjudicar molt en ferm a un determinat grup d'empreses, que es veia vindre, i que es veu vindre, qui serà l'adjudicatari, a través d'un contracte d'adjudicació potentíssim, el més important produït mai en aquest país, i que lliga els marges de maniobra de futurs governs de la Generalitat de Catalunya d'una forma molt, molt forta, molt intensa.

Però, com algú deia ahir, el regadiu del Segarra - Garrigues no és l'únic regadiu en cartera, n'hi han altres, que segueixen un curs erràtic, permeti'm dir-ho, i que en alguns dels casos, com per exemple els regs del marge esquerre del Ter o els regs del Pinell de Brai, han posat en evidència deficiències considerables de projecció o d'execució. Encara és hora que algú reconegui o aclareixi, malgrat les preguntes parlamentàries que es van formular en el seu moment, el marc de responsabilitat pels nyaps en el regadiu del marge esquerre del Ter, que va donar lloc a una adjudicació posterior de rectificació, de fet de refer bona part de les obres, i precisament a la mateixa empresa adjudicatària. Allò era un problema de disseny de projecte, era un problema d'execució d'obres. Caldria que aquestes coses s'expliquessin, perquè, naturalment, no poden donar lloc, sense més, a una revisió de projectes que vagi implicant adjudicacions acumulades sobre les mateixes empreses que potser no van executar adequadament les obres.

Foment de nous regadius i modernització de regadius. El procés de modernització dels regadius històrics travessa un procés complicat, senyor conseller. Vam situar alguna actuació, com a actuació puntera i exemplar en què emmirallar-se, en el Pla d'Urgell, concretament per obrir via en la modernització dels regadius del Pla d'Urgell. Jo vaig acudir en un dels municipis on es volia realitzar la fase aquesta experimental perquè quedés clara constància que els socialistes compartim el compromís de la Conselleria i que ens hi sumem, però jo he de reconèixer que, amb els seus esforços i els

nostres esforços, no hi hem reeixit. El procés de modernització dels regadius històrics travessa en aquests moments, doncs, una fase complicada, en què allò que preteníem que fos modèlic i exemplar per a altres actuacions, doncs, no acaba de ser-ho. I veiem això amb preocupació. Ens temem que l'Administració no hagi estat prou diligent a establir un marc d'incentiu suficient com per accelerar el procés. Però, és obvi que si no aconseguim unes realitzacions que exemplifiquin el procés i que puguin actuar d'estímul i de referència per a altres zones en què aquesta modernització volem que es faci i que es faci perquè és necessari fer-la, si no volem que després els costos de producció siguin encara més elevats quan s'estableixi, doncs, un preu efectiu en l'aigua de reg, doncs, és obvi, senyor conseller, que no haurem reeixit en aquest objectiu.

I, avui, a hores d'ara, no hem reeixit en aquest objectiu. Naturalment té més responsabilitat vostè i el seu Departament que nosaltres, per més que nosaltres acumulem el nostre esforç i compareixem per donar suport a les seves propostes allà on convingui. Però, és obvi que, en aquest moment, a l'hora de constatar insuficiències, no hem establert un marc d'incentius suficientment atractiu com per engrescar prou la gent com perquè això es faci i es faci bé.

En realitat, a hores d'ara, tot just s'estan elaborant els primers plans per a la modernització del conjunt del canal d'Urgell, dels recs del canal d'Urgell i dels recs de Pinyana. Tornaria al que li deia abans, compromisos establerts des de fa moltíssims anys aquí, en aquest Parlament, no troben fins a aquest moment vies de realització, i per tant, havien estat durant anys compromisos purament verbals, retòrics, que no anaven acompanyats de cap actuació pràctica, malgrat els centenars i jo diria que milers de milions de pessetes esmerçats en la realització d'estudis i de projectes. Algun dia veurem tots los estudis i tots els projectes i tots els diners que s'havien consumit en aquesta matèria sense que produïssin, doncs, cap conseqüència notable o important, perquè, en aquest moment, han de refer vostès tots aquests estudis i tots aquests projectes.

Recerca més desenvolupament, factor bàsic i essencial per a la millora de la competitivitat de les nostres explotacions. S'hi referia ahir d'una forma força extensa el diputat senyor Jordi Ausàs. Tenim en l'IRTA, en l'Institut de Recerca de Transformació Agroalimentària, un instrument important, en què tots coincidim que és l'instrument idoni per pivotar una tasca notable en matèria de recerca que, acompanyada de la corresponent transferència tecnològica sobre el teixit productiu, produeixi conseqüències clares i evidents en matèria de desenvolupament.

Bé, l'IRTA el tenen al ralenti –al ralenti. Els recursos que dediquen a l'IRTA no li permet, a l'IRTA, ser tan ambiciós com en aquest moment podria ser, donat l'ampli reconeixement que té arreu i l'ampli consens que suscita en aquesta cambra. D'alguna manera, jo diria, que flota en l'IRTA la sensació de no ser suficientment tingut en compte, suficientment valoritzat per part del Departament. I aquesta és una constatació que jo comparteixo d'una forma clara.

Els instruments de recerca necessiten mecanismes de coordinació horitzontal a través del departament que correspongui –en aquest cas, segurament que el DURSI–, però necessiten també una clara vinculació amb els departaments sectorials per als quals treballen molt especialment. L'IRTA hauria de ser un instrument potent referent per a tot Espanya en què totes les altres comunitats autònomes hi trobessin un model i un exemple a seguir. Un esforç extraordinari de l'IRTA, que ho estava aconseguint en alguns sectors, en algun d'una forma molt especial, però la manca de recursos i, per tant, la manca de prioritats que evidencia per part de vostès, jo crec que no explota les possibilitats de l'IRTA tant com seria possible, i vinculant, naturalment, a la recerca i al desenvolupament, naturalment, les tasques de formació i de transferència tecnològica a través de l'assessorament en el sector agrari.

Jo li reitero aquí el que hem expressat en moltes altres ocasions com un compromís del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi: si un dia tenim ocasió de fer-ho, recrearem alguna cosa molt similar al que era l'antic Servei d'Extensió Agrària. No recrearem el Servei d'Extensió Agrària, naturalment, perquè forma part de la història del temps de l'agricultura d'aquest país, però recrearem alguna cosa molt similar. Volem que el Departament d'Agricultura es dediqui molt més, dediqui molt més els seus tècnics, els seus enginyers i els seus veterinaris a la tasca de camp, a peu de finca i a peu de granja, que a les tasques burocràtiques que en aquest moment els tenen tan ocupats, que els tenen plenament dedicats.

Volem la creació d'un servei que transfereixi, a peu de granja i a peu de finca, el coneixement, la informació, l'orientació necessària perquè al país es pugui produir amb les degudes condicions, incorporant els avenços que se'n deriven i incorporant les conseqüències i les lliçons que deriven dels estudis de prospectiva.

Produir què? Moltes vegades hem parlat de la diversitat de la gamma productiva de Catalunya, i hem parlat que en algunes de les nostres produccions som realment punters, i ho som, però és obvi que, si insistim només a produir per al mercat sense incorporar valor als productes i convertint la incorporació del valor als productes com la nostra prioritat principal, perdrem la partida en el temps. Perquè nosaltres no estem en les mateixes condicions que altres de disminuir continuament els costos de producció i produir barat, altres poden fer-ho, millors que nosaltres, i poden accedir als mercats, a tots els mercats, tan puntualment o fins i tot més que nosaltres.

Per tant, hem de produir pensant en els mercats i, sobretot, en el mercat, de 15 a 20 milions que tenim en el nostre entorn per abastar-lo, però, sobretot, hem de pensar a incorporar valor; incorporar valor a través de la qualitat i a través de la transformació de les produccions. A través de la qualitat no li ho negaré, el seu Departament ha realitzat una tasca important a fomentar-ho, en alguns aspectes segueix sent un comportament erràtic el que està tenint el seu Departament, en la mesura que la proliferació de marques i de denominacions –no m'estic referint ara a les denominacions d'origen, sinó genèricament a les denominacions–, que fa que el mateix valor de la marca es devaluï, o, dit

d'una altra manera, si les marques no les acompanyem del rigor i de l'exigència necessària, es devaluen en el mercat. I no sempre hi ha hagut aquest control i aquesta exigència de rigor que mantinguessin el caràcter d'aquell producte com una garantia, donat que va acompanyat d'una marca que sabem que serà, que és, naturalment, una garantia d'exigència.

I en matèria de transformació, i per tant, de foment de la indústria agroalimentària, permeti que li digui que tenim un potencial extraordinari però hi estem fent molt poca cosa. La partida pressupostària que vostès hi dediquen continua sent una partida similar a la de l'any passat i a la de l'any anterior, continua sent una partida molt insuficient. I, en canvi, nosaltres situem el foment de la industrialització agroalimentària com una de les peces bàsiques i essencials en el projecte que li estava definint abans: transformació des de l'artesania agroalimentària, a petita escala, fins a la gran indústria que transformi, efectivament, els productes que produïm, la variada gamma de productes que estem produint. Però això necessita esforços, que vostès no han volgut realitzar fins ara.

Produir com? Produir aliments segurs i de qualitat, òbviament, per les raons que apuntàvem abans; segurs, perquè hem de fer-ho, perquè tenim l'obligació de fomentar la seguretat dels productes alimentaris, i de qualitat, per les raons que acabo d'apuntar. Produïts de forma sostenible, especialment tenint en compte la sensibilització i les exigències de l'opinió pública en aquest moment, que redueixin els impactes ambientals, però, permeti'm que li digui, senyor conseller d'Agricultura, que la reducció dels impactes ambientals no pot significar, de cap de les maneres, la liquidació de l'activitat econòmica. I, per tant, en tot el procés a través del qual vostès han abordat el tema dels impactes ambientals produïts per la producció porcina de la qual Catalunya, doncs, és puntera, a Espanya la conseqüència no pot ser el tancament de granges sense més consideració. Hi han coses a fer en matèria de reducció d'impactes, i vostès han fet poca cosa més que parlar d'unes possibles plantes de transformació, i per tant, de producció elèctrica, que, després, quan els costos de l'energia s'han incrementat s'han fet inviables com a tals plantes i, per tant, ens hem quedat sense solucions.

La solució no pot ser el tancament i la liquidació de l'activitat. Han d'esmerçar molts més esforços i molts més recursos, naturalment, senyor conseller, a minimitzar aquests impactes i a trobar solucions que permetin la reducció d'aquests impactes. Hem dit abans que algunes explotacions seran difícilment viables des del punt de vista estrictament econòmic i productiu, però que compleixen una funció essencial sobre el territori. Amb la Llei d'orientació agrària ens vam dotar dels contractes d'explotació que no tenen cap traducció en aquest projecte de pressupostos que vostè ens posa damunt de la taula i que haurien de ser, naturalment, el compromís a través del qual a les explotacions agràries –bàsicament familiars, en aquest país– se'ls reclamen unes determinades actuacions en matèria productiva i també de gestió territorial i, a canvi, el país està disposat a compensar-los en forma.

Perquè es mantingui un teixit rural, dèiem abans, viu, un medi rural viu, naturalment per a això fan falta condicions de vida, que afecten diversos departaments i que no són només imputables al seu, i falta, també, la generació d'altres activitats econòmiques que permetin diversificar l'activitat econòmica sobre el territori.

Vostè em dirà que, en aquest moment, estan en curs d'execució els programes Proder i Leader. És veritat. Però els programes Proder i Leader no poden ser motius que permetin el caciquisme sobre el territori. I li diria que, en alguns casos, especialment en el territori de Lleida, que conec bé, es comencen a apreciar símptomes notables, en aquest sentit, que a nosaltres ens preocupen i ens preocupen moltíssim. I d'una forma clara podria situar-li algun dels programes Leader que en aquest moment avança actuacions, que són actuacions poc mesurades, poc adequades al territori, i en canvi, molt adequades als interessos específics d'alguna de les persones que ho gestionen.

Senyor conseller, pocs consellers dels successius governs de la Generalitat han gaudit de tanta complicitat i d'un suport tan explícit per part de tots els portaveus de l'oposició com vostè, que ha millorat –i no puc, no vull estar-me de dir-ho– d'una forma important la greu situació que va rebre dels seus antecessors, però ara, amb això, ja no n'hi ha prou, i la veritat és que es comença a percebre en els funcionaris del seu mateix Departament un cert desànim lligat a unes pràctiques que comencen a ser ja rutinàries.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vilalta i Oliva

Acabo, senyor president.

El president

Li ho agrairia.

El Sr. Vilalta i Oliva

Els reptes que tenim plantejats requereixen actuacions molt més compromeses que permetin la configuració d'una política pròpia de país, que contingui una aposta important per a un sector agroalimentari potent i un espai rural viu i que contribueixi a l'equilibri territorial del país. A nosaltres ens sembla que les previsions que fa en aquesta proposta de pressupost no ho garanteixen suficientment, i és per això, senyor president, que demanem la devolució d'aquesta proposta al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, si em permeten, la meua intervenció després la compartiré, amb les empreses associades al Departament, amb el company Pere Ribera. Intentaré parlar de pressupost, que fins ara se n'ha parlat poc i estem debatent el pressupost del 2003, i, en un segon temps, si el tinc, intentaré donar respostes a alguns temes que s'han plantejat pels diputats dels grups oposants.

Senyor conseller, jo també el felicito, l'ha felicitat tothom, però el feliciten amb una postal de retorn d'un pressupost que, en algun moment, sembla que no hi hagi política agrària, no?, en aquest país. És bona política agrària o no aquella que es concerta amb el sector? És bona política agrària o no aquella que es concerta amb les associacions professionals agràries, amb les cooperatives, amb les entitats? És bona. És bo o no és bo aquest pressupost que dóna resposta a aquesta política de concertació? És bona, per tant, estem davant d'un pressupost que és bo. És bo perquè dóna resposta a aquesta política de concertació amb el sector agrari.

I, per tant, com a primera mesura em sembla que val més que analitzem una mica els números d'aquest pressupost.

Deia el conseller Homs, en presentar el pressupost global del Govern de Catalunya, que en aquesta legislatura, en aquests quatre anys que..., que aquest és l'últim pressupost que presentem, hem crescut un 40% globalment com a pressupost del Govern general a tot Catalunya. Però el Departament d'Agricultura, aquests quatre exercicis, ha crescut un 72%. I tots recordarem que..., i en aquests moments, sembla que, com que no hi ha prou arguments de crítica del que és el pressupost en si, sembla que parlem sempre d'allò que vam perdre, d'allò que ara no es perd ni una pesseta dels ajuts europeus, i estem parlant encara dels pressupostos de l'any 90. Estem parlant del pressupost de l'any 2003. I, per tant, jo crec que aquesta seria una primera constatació a fer en aquesta cambra en un debat de pressupostos.

Per tant, estem amb un creixement sostingut que està donant respostes, a més a més, a uns programes importants. Aquí, ja en algun moment, tots els tres anteriors han parlat que no veuen consignades en el pressupost mesures de la Llei d'ordenació agrària que vam aprovar. Home, no hi ha una partida que digui «Llei d'ordenació agrària», no sé què, però s'han fet o es fan coses de desenvolupament de la Llei d'ordenació agrària, a través del PDR, a través de molts programes; a través de la Llei de la vinya; a través de la Llei de l'Agència de Seguretat Agroalimentària aprovada; amb la Llei de qualitat, que està en tràmit; amb la Llei del Pla estratègic del boví, que està en marxa, amb la Llei del Pla estratègic del Maresme, que està en marxa; amb la Llei d'ordenació de la fruita dolça, d'ordenació del sector porcí... Tot això ho deia la Llei d'ordenació agrària. El Pla de regadius; també ho deia la Llei d'ordenació agrària. Per tant, és que això de dir..., home, la Llei d'ordenació agrària, que era el marc global de la política futura agrària d'aquest país, ens dóna respostes, però en

molts camps i en molts detalls concrets que vénen a través de conceptes, no com a tals, sinó diferents en el pressupost del Departament.

Aquest és un bon pressupost que consolida aquest creixement que vam començar el 2000 amb un 12%, el 2001 amb un 27%, el 2002 amb un 12%, i que aquest any, amb un 7,63%, com he dit abans, completa una consolidació que permet aquelles qüestions, sigui en el camp del desenvolupament rural, del PDR..., donar resposta a aquell Pla 2002-2006; de totes les vint-i-dues línies, que no quedi res per finançar. No es perdrà una pesseta, un euro, en aquest cas, comunitari per falta de recursos. I després permet poder fer coses que s'han plantejat i en què estaríem d'acord en un debat general de política agrària, però es dóna resposta a allò mateix que dèiem amb la Llei d'ordenació agrària: que és important la consolidació, la modernització de les explotacions agràries, a través dels plans de millora; que és important la incorporació de joves –però després parlarem de quins resultats estem tenint en plans de millora i d'incorporació de joves aquests últims anys–, i que hem donat resposta al cent per cent de les peticions. Senyor Ausàs, al cent per cent de les peticions. De l'any 2000, les que han entrat en període reglamentari, el cent per cent, i de l'any..., de l'any 2002, i de l'any 2001, el cent per cent, i de l'any 2000, el cent per cent, i del 2003, donarem resposta al cent per cent.

Per tant, amb aquesta afició que el senyor Ausàs té cada any de comparar amb la Comunitat de Navarra –bé, cada any ens ho fa–, home, sí, també podem tenir temptacions de comparar amb altres comunitats resultats, no? Home, la Comunitat de Navarra és una comunitat uniprovincial, una comunitat que funciona amb règim foral, difícilment comparable, fins i tot per l'estructura territorial del país, i en el sector agrari de Navarra, amb Catalunya. Però en aquelles qüestions que són impulsades pel Govern, com poden ser desenvolupaments de plans específics, com poden ser aquests de la incorporació de joves o aquests dels plans de millora, hi ha un quadre molt interessant, publicat pel MAPA, sobre els resultats de l'aplicació d'aquests programes en diferents autonomies de l'Estat espanyol. I, si m'ho permeten, el buscaré...

De la zona fora de l'objectiu 1, Catalunya, la primera en nombre d'expedients, en nombre d'inversions, però a una distància molt grossa amb relació a les altres comunitats. De 7.373 expedients de totes les comunitats fora de l'objectiu 1, 4.513 són tramitats pel Govern de Catalunya. Si hi sumem totes les altres comunitats de l'objectiu 1, Catalunya passa a ser la segona en nombre d'expedients i en nombre d'inversions; la primera seria Galícia.

Però aquests són números que, si ho comparem amb l'Aragó, amb les Balears, amb La Rioja, doncs, que el que ens segueix és l'Aragó amb 1.676 expedients, amb 4.500 també podem fer comparatius que demostren que l'actuació del Govern en aquestes qüestions, aquests últims anys, aquesta legislatura, a la qual feia referència abans, d'una consolidació pressupostària i d'una política que ha merescut –i que jo comparteixo– en molts casos no tan sols el reconeixement del sector a la política del Govern, que ha encapçalat en aquest Depar-

tament el conseller Grau i que vostès mateixos l'hi reconeixen d'una manera molt generosa i que penso que els honora en la seva actuació opositora..., estem concretant, doncs, una consolidació que arrenca el 2000 i que ens permet albirar en aquell marc que, també en la revisió de la PAC a què feia referència el senyor Vilalta, ens portarà els propers anys a anar consolidant aquests programes, algunes de les coses que vam concertar amb el territori i amb tots els grups parlamentaris de la Llei d'ordenació agrària.

Si m'ho permeten, intentaré també, a part d'algunes qüestions que he deixat anar així, donar algunes respostes a les intervencions que m'han precedit.

La diputada senyora Bet Font deia que no veia enlloc el foment de l'agricultura ecològica. No amb aquest concepte de la partida concreta, però sí que dintre del Pla de desenvolupament rural genèric i amb ajudes agroambientals hi ha ajudes previstes, com els anys anteriors.

S'ha parlat que estava abandonat...

El president

Senyor diputat, m'ha demanat que als deu minuts...

El Sr. Iglesias i Sala

...els centres de formació i impuls dels equipaments, sobretot escolars. En el tema d'informàtica, hi ha una partida de 8 milions d'euros, que, bàsicament, crec que és molt superior –que a vostè també el preocupava– a la d'anys anteriors, que ens permetrà entrar en aquests programes de territori, de cartografia, i també d'un tema important de formació, que és el Ruralcat, en concert amb la UOC de Catalunya.

Per no estendre'm més, perquè el company Pere Ribera podrà donar respostes en temes d'empreses, de REGSA, que s'ha parlat de regadius... Però sí que permeti'm un petit esment, senyor president, del tema de regadius. Quan no es feien, no se'n parlava; ara que els fem –els fem–, els estem impulsant molt –després ho pot completar el senyor Pere Ribera–, ens sorprèn, però, bé, el territori no té aquesta mateixa percepció que hi ha en aquesta cambra, sinó que nosaltres continuarem tirant-los endavant i impulsant-los.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. *(El Sr. Iglesias i Sala intervé sense fer ús del micròfon. Pausa.)* Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Ribera i Guals

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em toca defensar les empreses del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que són: IRTA, Incavi, Prodeca, REGSA i Regs Segarra - Garrigues, Societat Anònima. Honorable senyor conseller, doncs, seré repetitiu en començar, perquè ningú ha parlat de pressupost, no?, i nosaltres en parlem, que és per això, doncs,

que estem aquí en aquesta sala, en aquest hemicicle. I dir-li que, és clar, tots li diuen que ho fa bé, que ha millorat, que va bé, però, és clar, tots volen retornar el pressupost, no? Doncs, no ho entenc, no ho entenc, vull dir, perquè, si tots li volen retornar el pressupost, no el tindrien almenys de vanagloriar tant, no? Però bé, és així; suposo que és el joc, i hi jugarem.

IRTA. Senyor Vilalta, una empresa que..., «pocs recursos, poca activitat...» Escolti'm, el contracte programa d'aquest any és un 12%..., té un increment d'un 12% del contracte programa de l'any anterior, amb 8.366.000 euros. I per què aquest contracte programa? Escolti'm, un 12% d'augment és considerable. Per què? Doncs, miri, per a la creació d'una unitat *joint line* amb la Universitat de Califòrnia, per exemple; o la creació d'un consorci de genòmia vegetal molecular entre el CSIC –no CESID: CSIC, el Consejo Superior de Investigaciones Científicas– i l'IRTA; o, per exemple, el tercer conveni de finançament d'infraestructures del Centre de Competències de Productes Transformats de Carn, de Monells; o la creació del consorci entre l'IRTA i la Universitat de Lleida; o la creació d'una empresa amb participació d'un 30% de l'IRTA amb BP3 de bones pràctiques porcines; o un conveni de col·laboració amb Nova Zelanda, amb l'empresa HortResearch, eh?, per a la millora genètica de la pomera de Catalunya. Escolti'm, el Pla de transferències tecnològiques, senyor Vilalta, el 2001, comptava amb cinquanta actuacions, eh?; el 2003, en compta amb quatre-centes –amb quatre-centes. A més a més, participació en 78 iniciatives del programa europeu «Xarxa d'excel·lència», 376 contractes R+D en vigor i 140 més en projecte. Crec que amb tot això no es pot dir que l'IRTA, doncs, s'estigui morint..., o estigui malalt –o estigui malalt, perdó; no s'està morint, però que estigui malalt.

Llavors, permeti'm també fer esment de dues empreses que ningú n'ha parlat i crec que són importants per als sectors, tant per al sector del vi, com és l'Incanvi, com el sector de petites i mitjanes empreses, com pot ser Prodeca.

Començaré amb Prodeca. Vull dir que amb un 25% més de pressupost que l'any passat, amb 939.000 euros, amb dos grans eixos de treball, que són el foment de l'exportació i accions de promoció i comercialització... El foment de l'exportació sobretot s'encamina, aquest proper any, a països de l'Est i a Rússia, amb l'organització de vint o vint-i-dues fires internacionals, en què es preveu la participació entre 200 i 220 empreses, i una cosa molt significativa que els vull fer palesa, que és important: el 80% d'aquestes empreses, si no rebessin ajut organitzatiu i econòmic, els seria impossible –impossible– assistir a qualsevol acte internacional, ja que són petites empreses o podríem dir que empreses familiars. L'organització de quatre missions comercials; estudi i programa sectorial sobre l'exportació.

I, en segon lloc, el segon gran eix és l'acció de promoció i comercialització: campanya «Catalunya, alimentació de qualitat»; jornades sobre comercialització de productes de muntanya; edició i distribució de la *Guia d'agroalimentació de Catalunya*, dedicada als sectors: vins, caves, licors de fruites, verdures i fruita seca; jor-

nades de Prodeca; segon any de desplegament del Programa de promoció exterior en punts de venda, amb especial incidència al Brasil, els Estats Units i el Japó; participació prevista de cinquanta a setanta empreses. Per això els dic, senyores i senyors, que aquesta empresa de què parlat crec que és prou important per fer-hi referència.

L'Incavi, un pressupost d'1.966.000 euros, que aquest any que ve l'encara amb set grans eixos de treball, que són: marc normatiu, traçabilitat, projecció, formació, recerca, cultura del vi i infraestructures. En diré una ratlla de cada un, sinó m'allargaria molt.

Marc normatiu: el desenvolupament integral de la Llei d'ordenació del sector vitivinícola de Catalunya, tot posant a l'abast del teixit empresarial de Catalunya eines que li permetin créixer i singularitzar les produccions.

Traçabilitat: l'aprofundiment en el sistema de control i garantia d'origen i de qualitat, des de la vinya fins al celler, amb una potenciació del concepte «denominació d'origen».

Projecció: en el marc de la campanya «Catalunya, país de vins», engegada el 2002, desplegament d'un programa de treball per a la consecució de rutes del vi, tot fonamentant l'agroturisme, el coneixement de la realitat productora i, sobretot, el consum de vins catalans per als catalans. Vetllar per al desenvolupament de la Llei de l'etiquetatge en català.

Formació: formació i reciclatge dels professionals de la vinya i el vi, mitjançant convenis amb escoles i fonamentant l'actualització dels coneixements dels professionals del sector.

Recerca: creació del Consell Científic del l'INCAVI, amb implicació del sector, treballant coordinadament amb la innovació en les àrees d'interès.

Cultura del vi: aprofundiment en la difusió de la cultura del vi, mitjançant l'organització de cursos de tast, suport de cursos de *sommeliers*, accions amb la restauració, divulgació i efectes beneficiosos per a la salut del consum moderat del vi –moderat.

I, per acabar, infraestructures: la finalització de les obres de condicionament de les estacions enològiques de Reus i Vilafranca del Penedès, adequant-les amb equipaments tècnics i moderns, per donar resposta a les necessitats de futur del sector.

Aquestes dues empreses que acabo d'esmentar, ningú n'ha fet esment, suposo que, doncs, ho fan bé, fan les coses bé i ho fan tal com Déu mana.

Escolti'm, Regsa, Sistema de Regs de Catalunya. No repetiré el que ha dit el meu company, l'il·lustre diputat Francesc Iglesias. Si se'n parla, és bo; malament si no se'n parla. I la il·lustre diputada Elisabet Font ha dit, doncs, que hi havia poc pressupost, que no es feia el que s'havia de fer, que per a l'any que ve, doncs, el pressupost era molt minso... Escolti'm: Regsa té un pla 2002-2008. Entre aquest Pla 2002-2008 hi han una sèrie de regadius –que no els els llegiré per no avorrir la cambra– en execució, executats, projectes, redacció de projectes..., suposo que el coneixeran tan bé o més que jo, si no, com a mínim, tan bé.

El Segarra - Garrigues, l'obra gran, la gran obra, l'obra..., la joia de la corona. Escolti'm, el Segarra - Garrigues, a 8 de novembre, la societat Reg Sistema Segarra - Garrigues va obrir les pliques, aquest mes de desembre licitarà i el mes de gener o febrer començaran les obres, eh? I a finals de l'any que ve –a finals de l'any que ve– tindrem un tram de canal, tindrem un tram de concentració, tindrem un tram de xarxa de reg i tindrem alguns camps experimentals d'IRTA amb cultius alternatius, eh? (*Veus de fons.*)

Escolti'm, senyora Camps, vull dir..., diputada, jugui-s'hi el que vulgui! Jo li dic el que crec i el que el Govern segur que farà! (*Veus de fons.*) Segur que ho farà, eh? I això, saben vostès –ho saben vostès–, que aquests regadius..., que aquests regadius... –i acabo, senyor president–, saben vostès que aquests regadius, no només aquests, sinó tots els que fa la Generalitat de Catalunya... Per què? Per a una major producció, per a una estabilització de produccions, per a un manteniment i increment de renda, un creixement d'activitat agroalimentària, un creixement de necessitat d'energia; en definitiva, amb creixement d'estructures comercials.

I, per acabar, dir-los una cosa: la Generalitat de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió ha fet regs, fa regs i espero que continuarà fent regs per molts anys.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara al Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Per defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, començaré amb una constatació, segurament lapidària, però que considero ben certa, i és que aquestes partides no conformen, al meu entendre, un projecte polític, sinó una argamassa administrativa, necessària òbviament, però solament una argamassa administrativa, solament d'intendència. I això ho enraonaré al llarg de la meva intervenció.

La primera objecció de fons és l'enorme dificultat que tindrà aquest megadepartament, perquè la tradicional lògica imperial d'aquesta Conselleria s'ha incrementat ara amb el reajustament governamental i compta en l'actualitat amb més illes adjacents. Això és una veritat com un temple, i, a un servidor, li fa l'efecte –ho diré d'una manera descriptiva– que aquest Departament, el que s'ha conformat ara, recorda el principi de l'olla: és a dir, si s'hi fiquen moltes coses en una olla és possible cuinar alguna cosa; de quina qualitat, ja és una altra història.

I la segona objecció, també de fons, és: si els pressupostos s'han fet amb anterioritat a la crisi de govern, és de fàcil sospita que tot això que es presenta no és un projecte coherent de la Conselleria, d'aquesta, sinó una sèrie de papers, d'intendència, que s'han grapat a posteriori. Diríem, descriptivament, i sense cap ànim

d'ofendre ningú, que és un pressupost bastard, perquè el seu pare actual no ha intervingut en la necessària elaboració d'aquestes partides.

Així, doncs, qüestions tan importants com la necessitat de proposar la creació de llocs de treball, que jo qualificava, ahir, de professionalitzats, informats i, tendencialment, creatius, amb la necessària formació al llarg de tota la vida; la no menys important defensa de la salut al centre de treball; el pla d'estratègia de l'energia fins al 2010; la modernització dels aparells industrials i de serveis; el consum de qualitat, i, una qüestió absolutament fonamental, que va dir el senyor conseller, Fernández Teixidó en l'entrevista –a la molt important entrevista a *El Periódico*–, la necessitat de «repensar» el turisme; tot això, en aquesta olla es veurà barrejat indiscriminadament, en una amalgama, on tinc realment forts dubtes que el Departament pugui establir les oportunes prioritats i accions polítiques compatibles entre si; perquè són, a més a més, moltes les coses que el senyor Subirà ha deixat o bé sense solució, o bé pendents encara de solució.

Aleshores, pensem que aquestes partides són voluntaristes, bastardes en el sentit que deia abans –el pare actual, doncs, no és el que ha procreat aquests números–, i, a més a més, amb aquests números no es podrà abordar eficaçment la necessària i importantíssima instrumentalització del Servei d'Ocupació de Catalunya, que pot convertir-se, que corre el perill de convertir-se, si és que es posa en marxa amb la necessària urgència, en una estructura burocràtica i inútil per als desafiaments que aquesta Llei contempla.

Aquestes partides no tenen l'envergadura necessària, doncs, per confrontar-se amb els reptes que segueix tenint la indústria catalana, i són francament insuficients, senyor conseller, per a establir la necessària sinergia entre el treball heterodirecte, que ha de tutelar el Consell de Treball, i les obligades polítiques industrials que ha de promoure el Consell d'Indústria, que és el mateix.

Per cert, li dic que no impugno, de cap de les maneres, la Conselleria de Treball i Indústria, o d'Indústria i Treball. Les raons històriques de perquè hi va haver un ministeri de Treball... Això, eren justes; ara jo crec que no, enlloc..., però, és una altra història: sí impugno les illes adjacents que s'han ficat aquí.

I el que és més greu, aquestes partides, senyories, segueixen en la precarietat rutinària dels anys anteriors. Sí, no es tenen en compte les grans transformacions en curs, tant en l'univers plural del món del treball com de la reestructuració dels aparells productius i de serveis.

Parlo de rutina, i de rutinària desatenció, també, a esferes tan importants, com a l'economia social en les diverses tipologies, que segueixen observades, amb sospita i amb mirades de reüll, i no com a agents actius, que ho són, de la modernització del país per a la creació de treball, per establir els vincles entre treball i el món del coneixement i per establir, també, les compatibilitats entre tot això i les polítiques d'estat del benestar, les polítiques del *welfare*. Però no solament desatenen aquestes esferes. El problema real és que estan confrontades entre si. I em pregunto com és possible

tanta desatenció i tanta confrontació amb l'economia social, i no pas d'ara. Ara es pot canviar, amb el nou tarannà del nou conseller. I és que l'economia social és un gran espai interdisciplinari amb realitats industrials i de serveis, que, segons el sector, ocupa ja i produeix, arriba al 6% del producte interior brut català.

De manera que els reptes de la nova Conselleria són increïbles i, realment, vull dir, estaran taponats per aquest mecanisme de fre que és aquest pressupost bastard, i és que realment l'ombra del senyor Subirà és allargada.

Resulta, senyories, que, amb els números concrets, vostè assumeix..., no sé si hi està d'acord o no, malgrat el *desparpajo* del senyor Homs, que li deia: «Oi, senyor conseller, que està d'acord amb els números?» I vostè: «Clar.» Què ha de dir? Doncs, resulta, que l'any passat la suma de l'arxipèlag, si hagués funcionat com ara –treball més indústria, turisme, tot això–, era el 2,6% del global del pressupost. Ronya. Doncs, bé, d'això, del 2,6%, en el cas que estiguessin juntes, s'ha passat a la quincalla del 2,1. Bé..., menys, perquè si ho deflectim amb la inflació... Per cert, senyora diputada, felicitat amb el meu nom, si se'n recorda, a Manolo Pimentel per l'article que ha fet avui a *El Periódico* amb relació a la inflació i els salaris. Ho dic de debò, perquè comparteixo el bo... (*Veus de fons.*)

Aleshores, resulta, senyor conseller, que les partides són el fanalet del furgó de cua, el *farolillo rojo*, també aquest any amb relació al pressupost. I no és banal, doncs, aquest interrogant, i és que, es pot fer alguna cosa creïble amb un pressupost que amb relació al global baixa del 2,6% al 2,1%, i amb un increment del 7,9%?

Senyor conseller, és obvi que la seva personalitat no té res a veure amb l'esperit bondadós del senyor Franco, que tragava tot tipus de ronyoses partides. I és ben sabut, també, que el seu tarannà és també molt diferent al del senyor Subirà, que era molt desresponsabilitzat.

Ho dic després de l'agradable sorpresa que vaig tenir quan, llegint *El Periódico*, vostè deia, lacònicament, cosa que comparteixo: «S'ha de repensar el turisme.» És cert que no concretava res, en quina direcció; però, això, aquest embotit ja em va bé.

Ara bé, no li sembla que amb aquestes partides, amb aquest embotit del «s'ha de repensar el turisme», el perill que hi ha és que acabi amb el *chopped* que donen en els *comederos* als turistes? Jo crec que també, en aquesta direcció, són partides ronyoses.

I és que, a vostè, li han fet començar malament, també amb relació als diversos subjectes socials. L'altre dia, llegint els plantejaments de Comissions Obreres de Catalunya i de la UGT de Catalunya, amb relació als pressupostos... La primera deia: «Els pressupostos per al 2003 no són creïbles, ni afronten els reptes d'una economia afeblida, ni aborden les demandes socials; un pressupost que no permet promoure l'activitat productiva i millorar el funcionament del mercat de treball.» Punt. I seguia. I el plantejament d'UGT, doncs, era, tres quarts del mateix. I estic parlant de gent seriosa, gent poc amiga de malediccions apriorístiques.

Jo em pregunto: amb la inexistent partida, amb la inexistent dotació del Servei Català, del Servei d'Ocupació de Catalunya, què hi farem? I com assumir les transferències de formació contínua reconegudes a la Sentència del Tribunal Constitucional d'abril del 2002, que s'han de posar en marxa, si no m'erro, el 2003? Bé, si Déu i el conseller ho volen.

Aleshores, vostè, conseller, a més, coneix els índex de la sinistralitat que continua fent de les seves –l'altre dia sortia que fins al mes de setembre, doncs, la cosa encara s'ha disparat més.

És possible abordar amb aquestes partides una línia tendencial cap a la plena ocupació? –línia tendencial, he dit–: no. Per cert, vull dir, aprofitant que no està aquí el senyor Ribó, i, aprofitant que la senyora Bet Font s'estrena, que em disculparan si tinc ara una certa desmemòria.

El senyor Homs, que era l'any passat conseller del ram, és el mateix conseller –que, per cert, també es diu Homs– que ha presentat els pressupostos? Dic això perquè és possible que la meva decrepitud, ja, se'n vagi en orris i no ho recordi; és possible que no.

A sant de què ve això? Li deia: conseller Homs, resulta que l'any passat, i l'anterior, vostè i el senyor Homs parlaven que l'estrella polar era la plena ocupació, i resulta que no, i el conseller Homs –que no recordo, que no sé exactament si era el mateix de l'any passat– diu: «no és pas veritat». Bé, resulta que m'ho he mirat i és que jo tenia raó. Aleshores, aquell tempestuós, fresc, conseller de l'any passat, és el mateix, decrepit, d'aquest any, que ja no se'n recorda, o és que la seva paraula està devaluada? Perquè és veritat, o és que el desautoritza el senyor Mas, o és que es desautoritza a si mateix. Vull, dir, estem amb gent, realment, versàtil.

Aleshores, senyor conseller, i, senyor Millo –ho dic amb la seva responsabilitat importantíssima de respondre aquestes qüestions–, si la qüestió social, almenys per a un servidor, és el fonament de la Catalunya, què farem amb aquestes partides? Això és una manera també, i, això és una forma d'enraonar, vull dir, la devolució, i no pas pel joc escènic que es fa aquí. Jo crec que aquestes partides, vull dir, conseller, *unque la mona se vista de seda, mona se queda*, i estem amb aquesta mona, vull dir, absolutament absurda.

Jo li pregunto al senyor Fernández Teixidor –que mai ha deixat de respondre parlamentàriament, tant a les comissions com aquí quan era diputat– que surti aquí a explicar tota una sèrie de qüestions. I sé que pot fer-ho, en primer lloc, pel seu tarannà, que mai defuig de les seves responsabilitats, i, en segon lloc, perquè li correspon també, vull dir, per procediment i tal... Vull dir, amb aquestes partides, creu vostè que podem resoldre les qüestions que he plantejat? Amb aquestes partides es pot anar a una ocupació de qualitat? Amb aquestes partides es pot consolidar allò que els americans denominen els *poor works*, o sigui, els treballadors pobres i «requetepobres». És a dir, la plena ocupació *kleenex*; és a dir, un gueto, conseller, que s'està allargant d'una manera molt preocupant i que està consolidant, malauradament, una fractura social entre aquells –pocs– que tenen accés al saber, al coneixement, i tota

aquella mirada, pom, pom, pom, pom, aquell arxipèlag de gent que està exclosa. I, pregunto, on són els acords de la Cimera de Lisboa? Doncs, *si te he visto, no me acuerdo*.

Més encara, hem aprovat la Llei del SOC, on parla, encara sense concretar-ho, de la formació en el treball, però la nostra intenció era el treball concret –i vostè es recordarà, senyor conseller, de velles lectures que compartíem, de la diferència que es proposava el barbut de Trèveris, entre el treball concret i el treball abstracte.

Doncs, vull dir, el treball concret, que és el que avui, realment, és el fruit de les preocupacions i la intenció del legislador, no es veu propiciat amb polítiques, diríem, formatives, de cara a la persona concreta que vol treballar, concretament.

Llavors, conseller, amb aquesta immensa cohort, amb aquesta lletania del precariat, quina tipologia d'empreses s'estan conformant? Doncs, un precariat que està fora de les xarxes de formació, la qual cosa el condemna a romandre al suburbi del treball. Per cert, un incís, vigili, vostè que és nou, el nivell de fragilitat i de precarització dels treballadors funcionaris, laborals, en les seves diverses tipologies, al seu Departament, perquè, amb un treball i amb uns treballadors precaris, fragilitzats, no es pot anar a un treball professionalitzat, informat i tendencialment creatiu. I és que, al meu entendre, sense un fort patrimoni professional i del coneixement, estaríem d'acord, conseller, de parlar que això és la nova riquesa de les nacions? –parodiant aquella famosa frase antiga, segur que sí. Doncs, sense això no es pot conformar adequadament la imprescindible modernització dels aparells productius i, per extensió, de l'economia, perquè les dificultats competitives de les empreses no depenen dels costos, sinó dels retards acumulats en la formació i en la innovació.

De manera, senyories, que les oportunitats que pot donar la globalització, estant així les coses, s'estan convertint en patologies per a les empreses, sempre amb una clara desavantatge amb relació a les multinacionals. Per cert, unes multinacionals que vénen i se'n van, i, amb relació al territori, estan consolidant el que podríem dir un autisme social. És a dir, estan fora de les preocupacions, trencant amb les millors tradicions que, en aquest sentit, tenia la fàbrica catalana que estava al mig de la ciutat, amb els seus avantatges d'establir una cultura, diríem, extrovertida, amb relació al territori i els seus inconvenients. Empreses multinacionals que practiquen autisme social.

I amb aquests mecanismes de fre, senyor conseller, senyor Millo, ens desviem dels objectius de Lisboa i de Göteborg, de cara al 2004. És a dir, la programació d'inversions públiques en sectors de la formació al llarg de tota la vida, i en la innovació, com un objectiu addicional al necessari pacte d'estabilitat i creixement per convertir la Unió Europea, allà, al 2010, en una àrea més competitiva i més dinàmica d'una societat basada en el coneixement i la plena ocupació real. I aquestes partides s'orienten en un camí contrari, i és que sospito –i això ja no és culpa seva ni responsabilitat seva– que hi ha un interès a apartar-se de la Cimera de Lisboa, a defugir de Lisboa i de Göteborg, també.

Senyor conseller, parlar d'aquestes partides vol dir que és obligada una explicació, també per la seva part –que jo no dubto que, potser, vostè ho faci–, amb relació al Servei Català d'Ocupació. Aquest Parlament va fer la llei. Com estan les coses? Vostè dirà, bé, jo és que porto poc temps... Bé, és igual, però és que el Govern porta tot el temps del món i vostè hereta tot això, i, a més, amb la seva capacitat de treball no necessita que ningú li doni els cent dies de gràcia, perquè sinó, amb set crisis, doncs, fins i tot jo sóc capaç de governar amb set crisis, cent de gràcia.

Però vostè s'ha de retratar aquí i dir quin projecte té. I les meves preguntes que l'interpel·len són: la Llei no s'ha posat en marxa per un problema de burocràcia? És perquè, realment, aquesta Llei no era la que el Govern –o el conseller Franco– tenia al cap? És per manca d'un projecte? En qualsevol cas, l'escassa dotació, doncs, és injustificable i, realment, això significa que el Govern està a la lluna de València, o és que, vull dir, li costa posar en marxa aquest instrument tan importantíssim, amb les seves novetats –i ho dic des de l'autoritat, senyor conseller, senyor Millo–, que jo vaig aprovar aquella Llei, eh? Potser el meu reformisme va massa lluny, però, què voleu que us digui!

Senyor conseller, he repetit que vostè dirigeix un megadepartament i jo crec que li he de recordar que resten pendents problemes que no veig aquí, el disseny polític de pressupostos, ni acompanyats amb la seva necessària intenció, de tres coses que el meu Grup va proposar aquí a la cambra, que van ser aprovades per tothom, i que a vostè l'obliguen de manera doble. Una, perquè era diputat en aquella ocasió i el Grup de Convergència i Unió ho va recolzar, i, perquè ara hereta els compromisos que estan encara arxivats, i és que el senyor Franco era un home tan ocupat en qüestions accessòries que no podia arribar a les coses fonamentals, cosa absolutament normal en aquesta Conselleria fins ara, excepte honroses excepcions històriques de les quals no m'oblido.

Aleshores, vam proposar tres coses, una d'elles –que ja sabreu vostès quina és–, compartida amb tothom, i eren... Vam proposar la necessitat d'un pacte social per la innovació tecnològica. Què passa amb això, què passa? Perquè aquí podríem parlar, per exemple –ho dic improvisant–, des de l'ensenyament obligatori, digital per a tothom, per exemple, fins a..., què sé jo, els drets d'acompanyament en els canvis estructurals i de tot tipus d'aquesta economia, que ja no és de xemeneia, sinó que és del cap.

Segon, invitar els agents socials i l'empresariat orgànic a elaborar un codi de drets i de deures dels treballadors de la petita i petitíssima empresa. I, tercer –això ja és compartit amb tothom, compartit, l'anterior era la iniciativa, que després ja ens acompanyem tots, perquè es va consensuar i aquesta és de tothom– posar mans a l'obra de les resolucions aprovades en el debat de la sinistralitat, que el meu reformisme, doncs, en comptes d'anar cap on, històricament, doncs, és la meva obligació intel·lectual, vaig anar cap a l'abraçada, cap a l'Abrazo de Vergara, però, perquè m'interessava, perquè pensava que era absolutament legítim per ser útil a la gent, però això ja és de tothom.

Però, deixi'm que, a més a més, d'una manera també constructiva li proposi –i aquest penso que és un moment oportú– que cal posar en marxa iniciatives, dintre de les competències que té la Generalitat, a fer un discurs que es concreti en realitats sobre la flexibilitat.

El senyor Millo té un article que un servidor va escriure a una revista de Granada –m'agradaria que la hi donés, és que jo me l'he deixat a casa, oi?, doncs, que es diu *Izquierda y futuro*, com vostès veuen és un nom molt original, no?, que es deu a un servidor. Bueno... (*Rialles.*) No vol dir que aquesta revista pensi solament en el futur, sinó en anar posant els esglaons, des d'ara fins al futur, que és demà. El futur és demà, demà divendres.

Doncs, el que estem plantejant és el següent: mentre la flexibilitat sigui un instrument governat adreçadament a través del *ius variandi* empresarial, perquè no hi han lleis que acompanyin això; atès que la flexibilitat ja no és un fet contingent, esporàdic, sinó que és el paradigma que ho travessa tot, vull dir, hem d'intervenir, amb normes, possiblement amb una llei a nivell de l'Estat espanyol, i hi han referències d'una llei holandesa de l'any 99.

Vostè em dirà, amb tota la raó, sí, però, la negociació col·lectiva s'ha d'espavilar, perquè també és font de dret i també ens interessa anar acumulant cultura en aquesta direcció. D'acord.

Crec, senyor conseller, que hem de fer una reflexió amb tot això, i aquests pressupostos tampoc serveixen per a això, encara que, vull dir, no és el fonamental perquè aquesta és una reflexió que li faig de *aquí te pillo aquí te mato*.

De manera, senyor conseller, que, d'aquestes iniciatives que deia abans: proposar un pacte social per la innovació tecnològica, que seria, diríem, important que això es posés, fil per randa; segon, el codi de drets i de deures del treballadors de la petita i petitíssima empresa, i tota la història de com està el Pacte per la sinistralitat que vam aprovar, amb el seu elenc d'elements concrets, no? Què passa amb això? Totes elles han merescut els seus vots favorables, o sigui que estan, com deia abans, obligats, doblement obligats.

Crec, en definitiva i ja per acabar, que amb aquestes partides, deixant de banda aquesta qüestió de la reflexió sobre la flexibilitat, que no és *de boquilla...*, publicats diversos articles en aquesta Direcció, de vegades poc populars en el món de les esquerres, i també poc popular, aquest article, en el món de la dreta conservadora. Per què? Perquè ella el que vol és consolidar la flexibilitat com a patologia per ser governada sols i solament per ella mateixa. Doncs, deixant de banda tot això, amb aquestes partides generals, que conformen, com li dèiem, la bastardia del pressupost, perquè vostè no ho ha fet, doncs, mereixen, i no pas per fer aquí un simulacre, que seria legítim però no deixaria de ser un simulacre, no és en funció d'això, mereixen, per la forma de raonar-ho, que l'*escriba sentado* que ha fet aquestes partides sigui ara, doncs, el fill o l'*escriba sentado* propi del nou megaconseller. L'altre era un *escriba sentado*, tan legítim com aquest, d'un altre conseller. Si és el mateix, no passa absolutament res, però

que sigui absolutament il·luminat per l'Esperit Sant del nou conseller, el senyor Fernández Teixidó.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, d'entrada, nosaltres volem expressar, almenys, la nostra conformitat en aquest agrupament que ha existit de departaments. No hi estem en contra, d'entrada, perquè, històricament, sabem que a l'Administració de l'Estat espanyol hi havia un ministeri que es deia «Fomento» abans, que no solament era de les infraestructures, sinó que també era del comerç i també era del treball, i, efectivament, el treball va agafar o va adquirir personalitat pròpia, singular, quan el dret, el dret laboral, va començar a tenir vida i es va demanar que el dret fos aplicat, i a través de la Inspecció de Treball tenia una eficiència, aquest dret. Tanmateix, el dret s'ha anat fent cada vegada més costum, com és habitual, i, aleshores, possiblement, no ha de ser l'aplicació del dret *a posteriori*, sinó que ha de ser *a priori*, possiblement dins del treball.

Perquè, en definitiva, senyor president, nosaltres estem tractant avui, en aquest moment, jo diria, el Departament més important dels pressupostos. Per què és el més important? Perquè si aquest Departament que té Treball, que té Indústria, que té Comerç i que té Turisme, que, en definitiva, és el sector secundari i terciari que abraça pràcticament el 90% de la producció de riquesa del Principat de Catalunya..., és indiscutible que si això no funciona, no funciona res, perquè no solament és per a la creació de llocs de treball, és que la creació de llocs de treball porta al cobrament de rendes o d'ingressos familiars, amb la qual cosa, es pot pagar, per altra banda, l'Administració pública a través dels impostos, i el que fa el pressupost és fer la redistribució d'aquestes rendes d'una manera equitativa per tal d'afavorir els menys afavorits. Per tant, la política del benestar no es podria dur a terme si efectivament no funciona ni la indústria, ni el comerç, ni el turisme.

És clar, històricament, nosaltres sabem que les coses, a vegades, són parcials i, després, s'agrupen. Per exemple, jo, estudiant la història de l'economia, d'entrada, vaig veure que la gent, la civilització d'aquell moment, es creia que la riquesa, l'única riquesa que existia, era l'or, per això aquelles doctrines cameralistes alemanyes. Després van venir uns altres teòrics, i van dir: «No, la riquesa ve de l'agricultura», que és a l'escola fisiocràtica. Després vénen els altres, l'Adam Smith, i ens diu: «No, que és el treball», que és el capital. Molt bé, però tots tenien la raó, el que passa és que la tenien parcialment.

Ara ens passa una cosa per l'estil. Tradicionalment, la riquesa, la producció, la producció de riquesa, ens diuen que ens ve del capital físic i del capital humà, però amb això no n'hi ha prou –amb això no n'hi ha prou.

Tenim una fórmula del residu, de Solow, Robert Solow, que és un home que va observar que buscant la productivitat a través del factor capital físic i factor capital humà li sortia una altra cosa que no sabia què era, però que no era directament proporcional, i va veure que això era el capital tecnològic. El capital tecnològic és el que ens mostra també la productivitat i la competitivitat de les empreses, i aquest capital tecnològic és la inversió en investigació i la inversió en formació. Per tant, el capital humà, bàsicament, si no té formació i la investigació a base d'innovar tècnicament..., no anem endavant.

I, a més a més, darrerament, altres teòrics han dit que, a més a més del capital físic, del capital humà i del capital tecnològic, hi ha un altre element, que no el podem oblidar, que és el capital públic, el qual es pot veure i es pot observar no solament en les infraestructures habituals que hi han en la vida i que són necessàries, com les carreteres, com el cablejat, ara diríem a totes les comarques, de la banda ampla, no, també hi ha les infraestructures que nosaltres podríem veure perfectament, per exemple, en el Laboratori General d'Assaig, que és una infraestructura al servei de l'empresa, al servei de la indústria.

Per tant, si analitzem tots aquests factors, que es coneix aquest fenomen com a «productivitat total dels factors», aquesta productivitat total veiem que a Catalunya darrerament això disminueix, i disminueix, bàsicament, per culpa de les infraestructures i del capital tecnològic.

Nosaltres hem observat que, és clar, la despesa pública en aquestes qüestions a la Unió Europea ve a ser del 48%, ho va dir el nostre portaveu el primer dia, el senyor Huguet, quan va impugnar els pressupostos de la Generalitat. Doncs si a Europa és un 48% del producte interior brut, en canvi, la despesa que fa Catalunya només és del 28%, i això nosaltres ho hem d'esmenar –ho hem d'esmenar. Ja sabem que cal un esforç financer important, però això no ho trobem en el pressupost –no ho trobem–, i hi estem preocupats.

La penetració de les noves tecnologies ajudaria moltíssim totes les activitats industrials, les activitats industrials normals de Catalunya, perquè en la recerca més desenvolupament també veiem que hi ha un esbiaixament terrible comparant Catalunya amb la mitjana de la Unió Europea. A la Unió Europea sobre el producte interior brut s'hi fa una despesa del 0,28%, i a Catalunya arriba només al 0,08, i això sabem que és una xifra importantíssima del producte interior brut. Nosaltres hem intentat calcular-ho, i això representa 212.000.000.000 d'euros, la diferència que tenim entre Catalunya i Europa en recerca més desenvolupament. Sabem que és un esforç que no podem fer, però sí que ens agradaria veure que això ja comença a estar plantejat en els pressupostos.

És cert que l'antic conseller, el senyor Subirà, ens va presentar, que el vaig haver de treure de la web, perquè no ens el va donar en mà..., que era l'Innocat, eh?, Pla d'innovació de Catalunya 2001-2004, que, per cert, en els programes, els programes del Departament d'Indústria, no l'he vist que el citessin, aquest Pla d'innovació, la qual cosa...

És clar, nosaltres, senyor president, entenem que el pressupost ha de ser per programes, això és un avenç de fa vint o trenta anys, que en els pressupostos es varen adonar que havien de ser per objectius, a la vida empresarial i, després, a l'Administració pública, però, tanmateix, els pressupostos que ens porta la Generalitat cada any, i cada any m'he de queixar del mateix..., ens fa uns programes tan escarits que, francament, no diuen res, no hi ha matèria, no hi substància, i, fins i tot, els indicadors pels quals s'ha de verificar si els objectius i els programes que ens marca el pressupost s'han executat o s'han realitzat tampoc no surten. O sigui, ens diu, per exemple, en el de l'habitatge diu: «Nombre d'habitatges», home, ja ho sabem, sí, però no ens diu quin nombre d'habitatges, amb la qual cosa la sèrie històrica dels indicadors, els índexs, és clar, s'haurien de poder verificar, perquè, possiblement, a l'Administració potser sí ho fan ells, però, és clar, nosaltres no ho coneixem. O sigui, el programa és important, però no acaba, i aquí ens trobem que els programes, que coincideixen relativament amb aquest Pla i el que va dir el senyor Mas també el primer dia, que ens va parlar del «trampolí tecnològic» i ens va parlar de centres de d'allò..., jo veig que aquí, efectivament, es parla de l'Agència Catalana de la Petita Empresa, que això per Esquerra Republicana sempre ha estat un gran objectiu, ens parla de la gestió de la innovació, ens parlen del foment del mercat tecnològic, del foment de les empreses de base tecnològica, de la digitalització, i del *manufacturing*, i de la logística. O sigui, tot això està en el programa del Cidem, però aquí nosaltres no hi estem d'acord, en això. Veiem que el Departament, el macrodepartament, delega excessivament en el Cidem, i nosaltres des de fa poc temps estem preocupats pel Cidem. A la Sindicatura de Comptes, darrerament, ens vàrem assabentar que del pressupost el Cidem havia deixat d'invertir 45.000.000.000 de pessetes, amb la qual cosa vàrem veure que, en plena crisi, crisi tecnològica..., perquè el Barbut de Trèveris també deia que les relacions de treball no es modificaven només per la superestructura, sinó que també es modificaven amb la introducció de nous mètodes de treball i de noves tecnologies, amb la qual cosa, per tant, aquí, les noves tecnologies no solament tenen un valor en si per la productivitat i per la competitivitat, sinó que també tenen elements de noves relacions de treball i de noves situacions més humanes i molt més beneficioses. Per tant, no tenim fe en el Cidem, perquè el fet fa que, possiblement, se li han posat al damunt seu excessives responsabilitats, i caldria anar a la recerca de més eficiència i de més eficàcia.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per altra banda, nosaltres també hem observat el que ha dit abans el senyor López Bulla, i és que la suma de tots els pressupostos de tots aquests departaments que s'han ajuntat, tot i així, encara té, en xifres relatives, en relació amb el total del pressupost de la Generalitat, una importància menor de la que tenien abans quan anaven separats, i això a nosaltres no ens agrada, atès que considerem que l'espina, la columna vertebral, de l'Administració pública catalana és aquest Departament. Si aquest Departament funciona, per nosaltres vol dir que funcionaran els

llocs de treball, vol dir que els llocs de treball cada vegada estaran més aplicats en la psicologia industrial i en benestar laboral, i, per altra banda, hi hauran més ingressos, per tant, hi hauran més rendes públiques, i, per tant, l'Administració podrà distribuir millor.

Per altra banda, en aquests programes –ho hem mirat d'una manera activa–, hem vist que no es parla de la deslocalització industrial. Nosaltres patim..., des del Grup d'Esquerra Republicana, sap, el senyor conseller, que vàrem fer una moció, que es va fer d'una manera consensuada, que vàrem demanar un pla de reindustrialització de la Segarra per substituir l'absència de la fàbrica Lear. Això..., el Govern en té el manament d'aquest Ple i, en canvi, hem quedat sobtats en veure que en els pressupostos no es parla d'aquesta qüestió.

Com tampoc no es parla de la crisi a la indústria tèxtil. Nosaltres, que venim de la conca del riu Ter, i que, no sé per què, és precisament on les fàbriques han patit més aquesta crisi, entenem que, sent la indústria tèxtil un element políticament important a través de la història, el Govern hauria d'haver previst o algun ajut o ferne un clúster, de tal manera que tot el sistema, tota la infraestructura tecnològica, els ajudés, per la productivitat i per la competitivitat.

Tampoc no estem gaire d'acord, i ho diem amb tota sinceritat, no perquè volem tenir raó amb les coses, sinó simplement per anar pel bé comú..., és que no ens acaba d'agradar aquesta privatització que es vol fer del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions. No ens agrada que un laboratori històricament famós a Catalunya, que cada vegada, gràcies al Govern de la Generalitat, s'ha anat fent cada vegada més gran, que ha agafat prestigi dintre del món industrial i que, fins i tot, des d'un punt de vista econòmic, és rendible, perquè, per les taxes que cobra pels serveis que presta, cobreix totes les despeses corrents, normals del laboratori, ara que això funciona, el Govern pensa a liberalitzar-lo o privatitzar-lo.

Ja ho sabem, que ho vol donar a favor d'un empresa que és catalana. Bé, però nosaltres entenem que si això funciona en mans públiques, doncs, hi ha de continuar funcionant, perquè moltes vegades hi ha d'haver un esforç suplementari. I, és a dir, en la vida de la tecnologia, sabem per experiència que cada any hi han noves introduccions tècniques, cada any, cada moment, i es necessita un esforç inversor. Jo pregunto: aquesta empresa privada que va a buscar la rendibilitat del seu capital i no el bé comú, que no està en els seus estatuts, farà aquest suplement d'esforç o d'inversió anual per anar-se a posant cada vegada al dia?

Nosaltres entendríem, possiblement, que, atès que el Laboratori té departaments molt marcats, es faci conjuntament amb la societat civil, si és que es vol donar a empreses, que es facin clústers a base que el Laboratori estigui vinculat, absolutament vinculat, amb les necessitats de les empreses i dels clústers.

Nosaltres, per tot això, senyor president..., se m'ha acabat el temps i he de donar pas al meu company, que defensarà el perquè no votem a favor dels pressupostos en Comerç, i en Turisme i en Treball, que és el senyor Vigo.

Moltes gràcies per la seva amabilitat.

El vicepresident primer

Gràcies, a vostè, senyor Ferrer. Té la paraula, per tant, l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo, per completar la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

(Pausa.)

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, en mitja hora voler definir quina és la nostra opinió sobre aquesta supermegaciberconselleria que li ha tocat, se'ns fa realment difícil. I, per tant, el que farem seran pinzellades del que entenem nosaltres de com s'adapta la realitat d'aquests pressupostos a les necessitats del que, com ha dit molt bé el senyor Ferrer, és una conselleria per nosaltres absolutament essencial per a la marxa del país.

Si ens n'anem a la realitat del món laboral o del món del treball en què ens movem, aquests pressupostos haurien de donar resposta a les preocupacions que hem vingut definint durant tota aquesta legislatura. Perquè si ens mirem precisament aquest paisatge, veurem que la contractació continua sent temporal, predomina la temporal: la contractació registrada a Catalunya indefinida continua movent-se des de fa anys a l'entorn del 12 i el 13%, enguany ha estat d'un 13,7%, i la indefinida a temps parcial és gairebé ridícula, és menys d'un 3%, del que és la nova contractació, que ha estat exactament un 2,6%, mentre que, per exemple, a Holanda és un 33% del total. De fet, enguany cau un 5% respecte a l'any anterior, segons l'EPA.

Això, senyor conseller, és el regne de la temporalitat. Portem anys que aquesta contractació s'emporta més del 85% del total de les noves; enguany ha estat d'un 86%.

Les afiliacions de no residents han crescut un 37,8% en el darrer any 2001 i en les dades gener-agost són la meitat. Augmenten els treballadors immigrants en precari.

Enguany, fins a finals de setembre..., el 3,6%, un cop variat el mètode de càlcul, que impacta bàsicament en els salaris mínims i que ha emmascarat la brutalitat de les pugues degudes bàsicament a l'arrodoniment de l'euro, que ningú vol reconèixer però que tothom nota a la butxaca. I fins i tot començant per les administracions, que han predicat amb l'exemple apujant-ho tot, eh?

Dins d'aquest panorama, hauríem de dir que, degut al cost diferencial de vida, les vídues i els receptors de pensions no contributives saben què és tot això del cost diferencial de la vida, quan aquest actua sobre una misèria.

Pel que fa al percentatge d'aturats desprotegits, és a dir, aquells que viuen en llars que manquen d'ingressos laborals directes o indirectes, és a dir, ingressos del treball, prestacions per desocupació o pensions de qualsevol tipus, és superior a Catalunya que la mitjana espanyola; un 8,7% enfront del 6,5%. Això significa que la protecció familiar directa dels aturats, sigui per la via de la renda d'algun familiar més..., és major a Catalunya essent menor la derivada de les prestacions socials públiques.

Dins d'aquest paisatge del món laboral, també hauríem de parlar del règim de Seguretat Social, que segurament

correspondria més a Economia però que afecta molt directament la vida dels treballadors. El règim general de la Seguretat Social a Catalunya és del 81% i a Espanya, només del 74%; representem un 22% del conjunt de l'Estat.

Com que el règim general finança els altres especials, especialment l'agrari —a Catalunya és un 1,2 i a Espanya, un 7,2%—, les aportacions per a les pensions a Catalunya no reverteixen sobre qui les ha fetes o els seus conciutadans. I com afecta això el món del treball? Doncs, bé, els treballadors catalans contribuïran amb una més de 100.000 milions de pessetes addicionals, procedents del superàvit de la Seguretat Social, a l'equilibri pressupostari del Govern central, que no autoritza un procediment semblant a les administracions de Catalunya.

Hauria d'articular-se algun sistema de reversió compensatòria cap als treballadors catalans, que no ha de ser necessàriament en forma de renda directa, per la seva aportació superior al sistema i per la disminució de les rendes que pateixen a causa de l'índex de preus al consum i la seva condició de població urbana.

Si mirem i atenem que actualment hi han 130.000 targetes de la Seguretat Social a persones sense permís de residència o treball, tindrem un altre aspecte important d'aquest dèficit. Aquesta mateixa setmana hi ha hagut una intensa polèmica sobre immigració i el fracàs de les polítiques d'estrangeria, que són més polítiques de fronteres que no polítiques d'immigració. I la manca de desplegament de les oficines de contractació en origen proposades per algunes patronals i sindicats, i per nosaltres mateixos aquí al Parlament..., encara és hora que es posin en marxa. Això no ho hem vist al pressupost.

En canvi, s'està inflant en nombre de treballadors sense formació que engrosseix els ja existents amb els autònoms. Sembla, doncs, que els governs de Madrid i de Barcelona hagin apostat per mà d'obra barata i desqualificada i per mantenir aquells sectors de la producció que menys es caracteritzen pel valor afegit, i més per l'exploració abusiva de la mà d'obra, com ara en alguns àmbits de la construcció, de la restauració, del sector turístic, del camp o dels serveis personals.

Abans, el senyor Ferrer ja li ha explicat en quin paisatge industrial ens movem. El fet que hi hagi encara..., encara caldria abordar la problemàtica del territori, que cal elaborar, com hem dit sempre, un pla de reindustrialització que permeti la diversificació del teixit productiu de les comarques, com per exemple ha parlat ell de la Segarra, que es dediquen al monocultiu industrial. Això també fa que el món del treball se'n ressentí.

I el cert és que en aquest país el capital humà no cotitza. El rendiment laboral a l'Estat espanyol és un dels més baixos de la Unió Europea, segons un informe del comissari europeu Erkki Liikanen. Es posa en evidència que el nivell educatiu espanyol pateix retards i que els empresaris de l'Estat són dels que tenen més dificultats per trobar personal preparat per al lloc de treball que volen cobrir.

La formació corresponent al nivell ocupacional zero d'Europa coincidiria amb el nivell mitjà de la formació

a Catalunya, només amb vuit anys d'estudi. Nosaltres teníem una eina –i en aquell moment en què es va definir el que havia de ser el Servei d'Ocupació de Catalunya ens hi vam abstenir perquè enteníem que no es practicaven des d'aquí polítiques actives–, una eina essencial, perquè això canviés, que era el Servei d'Ocupació de Catalunya.

En aquell en hi vam abstenir nosaltres, s'hi va abstenir, em sembla, el Grup Socialista, i un tema com el de la gestió de la formació ocupacional i continuada, que ha donat lloc a tants escàndols per presumptes fraus, que és cabdal, a més, per garantir una millora de la qualificació de la mà d'obra, tant necessària per abandonar els llocs de la cua que ocupa la Península a Europa, haurà sortit del Parlament sense consens. Un servei públic d'ocupació que només fa d'intermediari en la recerca del treball en un 15% dels casos i amb la voluntat de posar la caixa del subsidi en mans de la Seguretat Social..., això vol dir que anem endarrere com els crancs.

Nosaltres hem vist al pressupost que aquí es tracta d'una partida ampliable. Escolti, sap què vol dir una partida d'ampliable? Una partida ampliable és una partida no quantificada. No sabem què ens hi volem gastar, en el Servei d'Ocupació català; una eina bàsica, un instrument fonamental per canviar les polítiques en el món del treball.

Temes mal resolta a la Llei són: el tractament exigü dels drets i els deures de les persones usuàries del Servei d'Ocupació de Catalunya, que no incorpora el dret a la formació al llarg de la vida, com es fa a Euskadi; a l'hora de concedir convenis de cooperació i col·laboració amb el Servei d'Ocupació es prioritza la titularitat del centre, els agents socioeconòmics i administracions locals per sobre de l'obtenció de la certificació de qualitat; no hi ha transversalitat de les accions ocupacionals per part dels diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, ni Economia, ni Ensenyament, ni Indústria hi pinten res, en el Servei d'Ocupació de Catalunya, a diferència del que tenen legislat a moltes altres comunitats autònomes. Esperem que, amb aquesta redefinició de la Conselleria, això pugui ser solucionat. I a vostè no el faig culpable d'aquest continuisme pressupostari perquè entenc que vostè és un hereu gravat, precisament, de les polítiques anteriors que hi ha hagut en aquest Departament.

Hi ha una insuficient prioritització del sistema de formació professional integral que incorpori els tres subsistemes, el reglat, l'ocupacional i el continuat; així com hi ha també poca atenció envers el desenvolupament dels instituts d'educació secundària i superior d'ensenyament professional com a centres públics motors de la formació professional de qualitat.

No s'adscriu l'Observatori del Mercat de Treball a l'Institut d'Estadística de Catalunya, l'Idescat, per evitar muntar organismes duplicats que costen diners als contribuents.

No es concreten els serveis integrats de suport a la recerca de feina: la informació professional, el diagnòstic, la derivació i el seguiment, l'orientació professional, la inserció laboral i la intermediació activa en el mercat laboral.

Hi ha una insuficient coordinació amb el Departament d'Ensenyament del contingut curricular de la formació professional reglada, ocupacional i continuada, pel que fa a l'establiment de les certificacions i qualificacions corresponents. Un exemple n'és la manca de coordinació de plans de transició al treball i els cursos de garantia social amb els programes del Departament de Treball destinats especialment als joves.

El text tampoc preveu l'establiment d'un nou procés de concurrència competitiva per millorar-ne la transparència i l'equitat i evitar així els abusos ocorreguts en el passat. No ens podem refiar que els que han abusat de l'anterior Llei despleguin un reglament que eviti la mala gestió; per no contemplar, no incorpora la Llei, la xarxa d'oficines d'intermediació i selecció laboral en origen, la XILA, que ha de crear la Generalitat.

Finalment, no es preveu tampoc la creació d'una fundació catalana de la formació continuada, formada pel Govern, organitzacions sindicals i empresarials, i que vehiculi els recursos que procedeixen del Forcem.

Res de tot el que li he dit dona resposta a aquests pressupostos. Torno a dir que entenem que vostè és hereu d'una hipoteca de l'anterior Conselleria, que hi ha una reestructuració que, de moment, entenem que també hi hauria d'haver una racionalització i que, per tant, tots aquests departaments també s'haurien de moure, que no entendríem que es continués amb la mateixa política d'irracionalitat, i gairebé moltes vegades de parasitisme administratiu, en el sentit que el gruix que tenen totes aquestes conselleries s'hauria de racionalitzar i centralitzar.

I per tant, des d'aquest prec, d'una renovació de confiança en el nou conseller, perquè totes aquestes polítiques actives que volem i anem denunciant any rere any aquí, en el debat de pressupostos, que no s'inclouen precisament en l'aspecte pressupostari, doncs, puguin ser una realitat.

Degut al poc temps que em queda, quant als departaments de Comerç, Consum i Turisme, bàsicament, donada la qualitat del pressupost, jo li faria el mateix discurs de l'any passat. Calen polítiques actives, cal una política transversal en el turisme, que no hi dona resposta la Llei. Cal que aspectes importantíssims com l'urbanisme, l'impacte de la segona residència, com el fet de la definició i la regulació de les marques turístiques entrin de nou en polítiques actives. No estic parlant d'intervencionisme, sinó que estic parlant de regular un sector que ho necessita, ho necessita per saber a quina política estem jugant en polítiques turístiques, una política que representa una part molt important del PIB d'aquest país i que, per tant, doncs, necessita del suport i del recolzament de polítiques públiques actives.

Quant al consum, senyor conseller, el de sempre. Escolti, cal una política activa per lluitar contra els monopolis, contra aquesta Catalunya de peatges en tots sentits que tenim, i per tant, els soferts consumidors d'aquest país necessiten que també hi hagi una regulació, i en aquest cas fins i tot un intervencionisme, perquè la Conselleria sigui part activa d'aquesta regulació.

Després parlarem, a la tarda, del fet més transversal de tot, que és les noves tecnologies de la societat de la informació, que a vostès, també, els hauria de preocupar perquè formen part de la competitivitat d'aquest país i, molt especialment, en el sector industrial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Ja els avanço que, per ajudar tot el conjunt de diputats i diputades d'aquest Ple, donaré, amb aquest mateix acte, defensada la nostra esmena al Consell de Treball Econòmic i Social, i ens estalviarem dos minuts en la previsió horària d'aquesta tarda. No sé si és molt, però és la meva contribució a agilitar aquest Ple, i, en tot cas, començaré amb aquest tema.

Hem plantejat l'esmena al Consell de Treball Econòmic i Social, senzillament, perquè, malgrat que l'hem constituït com un organisme, li hem posat les mateixes peles que quan no ho era, i amb el funcionament que tenia no pot assumir les seves responsabilitats. Per això creiem que amb la despesa corrent que té i l'assignació del personal que tenia ja funcionant, que s'havia col·locat, no fem res, absolutament res amb aquest tema. I, si no estic mal informat, avui els membres del Consell de Treball ens delegaran algú a veure si li arreglem una mica la vida, perquè puguin complir les seves obligacions.

En tot cas, entrant en el pressupost del Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, quan hem volgut intentar sintetitzar la idea, o les idees que ens sortien amb aquest pressupost, ens va agradar una mica, possiblement és el que millor fa, i ens va agradar allò que va intentar fer el conseller en cap en la seva conferència en un hotel, que és fixar les coses en base a algunes coses, va dir: «Faré una proposta de tres is, o de quatre, de dues efes.»

Doncs, miri, nosaltres li farem una valoració d'aquest pressupost, que mereix, al nostre entendre, tres is, dues as i una e, i deixarem la o, de decepció, i la u, d'esbrincar, a part; aquestes no les posarem, només posarem aquestes tres vocals. Inadequat, insuficient i improvisat són les tres is. Alegal i alegre, les dues as, i electoralista, la e.

Inadequat. Si coincidíssim, si fóssim capaços de coincidir amb la caracterització de la situació que estem, tindríem ja un pas endavant, podríem només haver d'acordar la teràpia a aplicar, però, en tot cas, hem de coincidir en la definició de la situació en què estem, i ens trobem que tenen vostès un greu problema: la necessitat de mantenir el discurs que necessiten els impedeix reconèixer la situació i fer el discurs que convé al país.

Els llums en el taulell de comandament s'han encès, algunes, i quan això succeeix es poden fer dues coses:

desenroscar les bombetes perquè no facin nosa o abordar la solució dels problemes. Nosaltres creiem que amb aquest pressupost es desenroscuen bombetes, però no s'aborda l'arrel dels problemes o, almenys, algunes de les situacions que es produeixen.

Els nostres problemes, els problemes en què estem –i això no és pejoratiu, senzillament és constatació d'algun fet–, els nostres problemes poden tenir, tenen, de fet, dos orígens o dues situacions, alguns de caràcter conjuntural i altres de caràcter estructural. I aquestes dues onades, una de fons i l'altra més superior, s'han anat combinant en diferents moments del nostre cicle històric recent, i ens ha permès, quan coincidien les dues en sentit positiu, que això anés bé, anés molt bé, quan alguna de les dues fallava, la de fons o la de sobre, es minimitzava, es tapava algun dels problemes, però, a hores d'ara ja, anem arribant a un moment en què el discurs que hem sentit, que consisteix a dir: «Hi ha una gran part dels problemes que són de caràcter conjuntural» i l'any que ve escamparà la boira, l'únic que serveix és per generar més incerteses en la solució dels problemes de fons, que els necessitem per quan escampi la boira, que jo no m'atreveixo a dir que serà l'any que ve, tant de bo!

El que necessitem és prendre les mesures per resoldre els nostres problemes estructurals, perquè quan escampi la boira ens trobarem en una situació en què ja no serà possible, no serà convenient, perquè el que demostra aquesta situació és que s'ha esgotat un model que fa vint anys servia –estic parlant de temes industrials i laborals, no polítics, que també, però en tot cas, ara parlem d'indústria, d'energia, de comerç, de turisme. I fer el mateix que es feia fa vint anys, ara ja no serveix. I plantejar que el que es feia fa vint anys, el model que vam generar, que va tenir les seves virtuts i els seus defectes, ara és el que hem de continuar apuntant, ja no serveix. No serveix ni per a les polítiques d'ocupació, ni per a les polítiques industrials, ni per a les polítiques de comerç, ni per a les polítiques de turisme, ni per a les polítiques d'energia. I el que ens trobem amb aquest pressupost és que moltes de les coses no serveixen per abordar algun dels problemes que tenim, i que, sense ser catastrofista, només descriptiu, els en farà una petita relació.

Estem en una situació on el nostre creixement baixa –no estem en crisi, però ens està baixant el creixement–, i és un element que s'ha de tenir present i, per tant, s'ha d'actuar. Tenim una situació de pèrdua de competitivitat del nostre teixit econòmic productiu, per mà d'obra ocupada, i és un element que es planteja i és una realitat. Hi ha un increment de l'atur, tant a l'EPA, com en les oficines de treball. Hi ha un baix creixement de l'ocupació; per dir alguna cosa, aquest pressupost que tancarem deia que creixeria l'ocupació a Catalunya en 32.000 persones. La xifra de setembre a setembre –un any– és que l'ocupació a Catalunya ha crescut en dotze mil persones. El que ha crescut 32.000 persones, segons l'EPA, és l'atur, però l'ocupació, de setembre de l'any passat a setembre d'aquest, dotze mil persones. Creixement baix, per tant, i, a més a més, encara no arribem a aquells objectius de plena ocupació que va fixar com a objectiu la Cimera de Lisboa.

Tenim un baix nivell de formació, tenim una població ocupada amb un grau i unes mancances de formació professional important. Tenim problemes industrials, individuals, però que reflecteixen determinats d'aquests problemes, no tan sols Lear o Seat, sinó Auna, empreses..., no tot el sector, però empreses del sector del tèxtil. Altres empreses de components, que han treballat en un determinat moment, estan petant, perquè són l'expressió de situacions que es van produint, fruit d'un determinat model.

Tenim encara tallades elèctriques o una qualitat del servei elèctric que convé millorar. Tenim un dèficit en els serveis a les empreses per poder fer front a determinats elements de projecció i de millora. Ahir, l'Anuari comercial de «la Caixa» parlava que havíem perdut en els últims anys un 8% dels centres comercials, petits. Hi ha una certa ralentització global en números, però preocupant en el seu funcionament, del sector turístic. I hem tingut un any bastant *horribilis* amb els temes de consum, no tan sols els que vam tenir, derivats dels temes alimentaris, sinó també, últimament, pel tema de les acadèmies d'idiomes i altres elements.

Això són llums que estan encesos i que aquest pressupost hauria de poder fer front, per poder fer i plantejar una opció d'un model de creixement econòmic, basat en allò que configura la proposta europea. Lisboa fixa el camí, diu: «Europa vol ser una societat de plena ocupació amb la societat del coneixement.» Fixa objectius, i per això defineix un determinat model. Un determinat model que posa l'èmfasi en la innovació i en la qualitat. En la innovació i la qualitat no sols dels productes i dels serveis, sinó també de les relacions laborals, dels tres factors, perquè no oblida cap pota: producció, serveis i relacions laborals. I aquí, d'alguna manera, aquest és l'avenç que no es produeix i que no es pot detectar.

Per això, perquè aquests són els reptes i no els veiem al pressupost, creiem que és un pressupost inadequat.

Un pressupost insuficient. Algú ha dit: «Tenim la virtut de baixar amb el pes general, creixem menys que la resta del pressupost.» A mi m'havien ensenyat que això de posar diners en una cosa era com quan es demostraven les prioritats: quan una cosa creix menys que la mitjana, vol dir que aquest Govern no és la seva prioritat, malgrat que en altres coses sí ho faci. En tot cas, dels 30 milions d'euros que podria pujar un departament, aquest departament amb relació a l'anterior, la meitat se'n van a intendència.

És un pressupost improvisat. Ja s'han esmentat algunes coses, però és un pressupost en què ens trobem que apareix un capítol 1 que dintre de pocs dies canviarà, si s'aplica el Decret de reestructuració del Govern, perquè hem fet passar a dependre orgànicament els serveis territorials i totes les oficines de Treball de Presidència, i encara estan pressupostats aquí. I estem parlant que la meitat de la plantilla d'aquest Departament anirà a Presidència, 1.300 persones, o 1.400, si no vaig errat, i tots els seus recursos. Dintre d'un temps, possiblement, a la millor, si fan bé alguna cosa potser tornen, però en tot cas l'únic que demostra és un grau d'improvisació important, tant important com que es crea una secretaria d'Afers Laborals i Ocupació que no apareix, que no

apareix en el pressupost, i que és la que ha de tenir la responsabilitat dels temes d'ocupació i laborals. Bé, és un pressupost improvisat, que constitueix més un relligat que no una situació efectiva en aquest tema.

És un pressupost alegal. Ho he posat amb la a, i no amb la i d'illegal, per fer el tema claríssim, ja que no és que sigui illegal. És alegal perquè no compleix la Llei, no compleix les lleis que fem aquí. L'any passat vam fer dues lleis, la del SOC i la de turisme, amb aquest pressupost s'havien de desplegar i no les despleguem. Després diran que fem moltes lleis, però serveixen només per omplir, pel que es veu, el *Butlletí del Parlament*, perquè per fer polítiques i desenvolupar-les, no. El SOC, 10 euros. Però, és que no hi ha cap projecte, i, amb el Decret de reestructuració, l'únic que sabem és que té director general i dues subdireccions. Res més. Més o menys el mateix que tenia el Consell de Direcció del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya que va ser substituït. Per tant, impulsen lleis però no les apliquen ni les despleguen.

En el tema de Turisme, l'Agència no apareix, segueix sense aparèixer. La Llei els fa un mandat. A alguns els agrada més i a uns altres menys, però en tot cas les lleis són per complir-les! Si hi ha una llei..., ni hi apareix l'Agència. Bé, és alegal –alegal perquè no és legal, perquè està fora de la legalitat, perquè no té aquest... Ara, per posar-hi una mica el to, és alegre. (*Veus de fons.*) Alegre. I és alegre perquè reflecteix una alegria electoral, i això sempre va bé; vull dir, quan els governs van a les eleccions són alegres. Però també és «alegre» per posar-li el mateix cognom que tenia un conseller que va tenir relació amb aquesta matèria.

Tornem una altra vegada a aquella política que el que creix més són les transferències a les empreses privades, el puntillisme, l'acció sobre..., no sobre el territori, sinó sobre aquella empresa i aquella altra. Com a cita i com a element claríssim, els trasllado la lectura de la Llei d'acompanyament dels pressupostos, on tenim una disposició on només falta posar el nom del centre comercial que volem excepcionalitzar de la Llei d'equipaments industrials. Anem ja, fins i tot, a aquest nivell: definim les zones geogràfiques, els metres quadrats, no sé què, no sé quants...; quan un aplica tots els paràmetres, només hi ha un centre que compleixi aquest tema. És ja l'excepció màxima; dintre de la Llei d'acompanyament ja posem el nom concret..., ja només falta posar el nom concret d'aquell que volem que no compleixi la Llei. I per això ho fem amb una llei.

Però és que, en la resta, tenim que les partides que van a empreses privades pugen, i les transferències ho fan en detriment –i això és el que ens preocupa– de programes globals. Nosaltres no estem a favor que tot ho hagi de fer el Departament, no estem a favor que tot s'hagi de fer des de la funció pública; del que estem en contra és que els ajuts públics es personalitzin d'aquesta manera, en detriment de polítiques globals, de polítiques globals que afectin tota la societat, com poden ser en temes laborals, en els temes de salut laboral, després en parlarem, o en els temes de turisme, quan no apareix o es minimitzen programes de caràcter col·lectiu i en canvi es fan ajuts que seran molt individuals, amb noms i cognoms, i amb empreses, o en el tema de comerç,

quan els desenvolupaments dels equipaments a les ciutats per afavorir el comerç urbà no es fa.

Per tant, repeteixo, un pressupost inadequat, insuficient, improvisat, alegal, alegre, bàsicament perquè és un pressupost electoralista. Tot això només té aquest greu problema: que les seves necessitats els impedeixen fer allò que necessita el país.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Miri, si fem un ràpid repàs del que són algunes de les polítiques que es poden desprendre del seu pressupost, diríem que, en primer lloc, el tema de relacions laborals és un pressupost, el de relacions laborals i d'ocupació..., les dues direccions estan congelades. No pugen ni un 1% globalment.

I en el tema de salut laboral, és un exemple d'això que els deia. Han apujat la participació..., la quantitat, no són 3.400.000 euros, són 4 milions, perquè s'ha de comptar també el que hi ha a la Secretaria General, d'«Inversions». És més del que vostè diu avui a l'Avui. Però en tot cas, el problema bàsic, quin és? Que abans els programes propis del Departament, els programes que gestionava la Generalitat, pujaven 2 milions d'euros, 2.100.000 euros; ara passem a 1.800.000 euros.

Sap el que puja de veritat? Les «Transferències a empreses privades» perquè inverteixin. És a dir, un programa d'inversió a empreses privades perquè ells facin la inversió. I això puja de 240.000 euros a 2 milions d'euros. La gran puja del programa de salut laboral són transferències perquè les empreses facin això. A qui ho donarem? A unes en detriment d'unes altres? Al que arriba més...? Aquesta és la política general que hem plantejat, de formació, de no sé quantes coses més, que hem de fer pels temes de salut laboral, donant ajuts a la inversió a empreses privades? Això és el que puja. En canvi, no hi veiem la formació ni altres elements, perquè el capítol 7 mai ha servit per pagar aquestes coses, i el que puja és el capítol 7.

A Ocupació. Miri, a Ocupació el tema és bastant preocupant, perquè ni creen nous instruments –el SOC, 10 euros–, ni hi veiem cap política. Sap que Europa diu que un jove, quan s'apunta a l'atur..., en sis mesos se li ha de donar una oferta o de treball o formativa? Que aquest és el compromís? Que a una persona aturada, si porta més de dotze mesos, se li ha de donar una oferta formativa o treball adequat?

Els seus programes no assumeixen aquest objectiu. Els seus programes estan fent el mateix que feien fa molt temps, quan teníem atur massiu, quan no teníem altres temes. Estem fent la mateixa política d'ocupació que quan teníem una estructura diferent de l'atur i una situació diferent. Estem repetint sistemàticament les ordres, els decrets, tot el mateix. No ho estem fent. Però és que més a més ho estem fent malament. Ho gestionen malament. No són capaços de gastar ni el que reben. L'any passat van tornar diners i aquest any tornaran diners. No són capaços de gastar ni el diner que els arriba! Perquè ho han gestionat malament. Perquè no han estat capaços de crear aquelles complicitats necessàries per a aquests temes, però també perquè tenen deficièn-

cies de gestió profundes. I, a més a més, no paguen quan es deu. Tenen els sectors que col·laboren amb vostès a fer-los la política d'ocupació revoltats perquè no els paguen. Hi han deutes de fa molt temps que encara no han satisfet. I els tenen revoltats. Ni ho gestionen bé, ni paguen bé. Així no es pot fer política d'ocupació.

Miri, en el tema d'indústria, hem estat regirant les coses i veient allò que hauria de fer-se, no?, és a dir, hem parlat d'innovació, de tecnologia, d'atendre el territori, de... I, clar..., vull dir, el problema que hi ha és que quan un veu la partida que hi ha a la Direcció General d'Indústria «per a centres tecnològics» –ja sabem que no és l'única però que en tot cas l'etiqueta és allò, prou significativa–, quan parla de «centres tecnològics» creix en 60.000 euros. Ja sabem que hi ha una part de la política que la fan a través d'altres instruments, però també trobem que hi han profundes mancances.

Amb els recursos que assignen o que consignen, passar de cinquanta-sis a setanta... –a més a més amb aquella cosa que passem, i els tenim tres anys i al cap de tres anys els deixem a banda. Però és que la quantitat per a noves..., si volen passar a tenir setanta operatius, en lloc dels cinquanta-sis operatius, és a dir, si volem tenir catorze centres tecnològics més operatius en aquest període, gastar 1.100.000 euros, no arriba a 200 milions de pessetes, que és el que hi ha en el pla Innova per a tota la innovació, si ho gastéssim tot per aquest tema, semblaria que és poc per a cada centre tecnològic. L'ajuda que fa la Generalitat és allò..., seria quasi equiparable a l'ajut que fa la Generalitat en el tema de les escoles bressol, que posa menys d'una quantitat, allò per dir..., per després apuntar-se-les totes senceres; és a dir, poso una quantitat petita, però després me l'apunto sencera.

Però el problema és que, a més a més, tampoc tenim garanties que aquest sigui un programa que acabi continuant. És veritat que vostès pugen 400.000 euros el programa de comarques en regressió. L'únic problema és que paral·lelament a la puja de 400.000 euros a «Comarques en regressió», en baixen 2.800.000 l'empresa que gestiona els programes de reconversió industrial, que és EPLICSA. Clar, s'ha de ser coherent amb els temes. Vull dir si posem 400.000 euros i traïem 2.800.000 euros, els números no demostren que vostè... I si la seva promoció industrial es resumeix a l'1% de creixement de la partida que fan a la Direcció General d'Indústria, amb els 100.000 euros, doncs, promocionem poc la indústria.

Creiem que per a aquest tema ja li havíem dit que era insuficient, però és que quan ho veiem aplicat en determinats aspectes, ens sembla molt més clar que hi ha profundes insuficiències en aquest tema.

L'Idiada, que és un instrument important, té un creixement del 2,3%. No arriba –no arriba– ni a mantenir el cost de la vida previsible. Però és que a més a més les vendes es congelen. El creixement és per aportació de capital de la Generalitat.

I el que sí que puja una mica és el Laboratori General d'Assaigs i Investigació. Llàstima que el vulguin privatitzar! Llàstima! Que ara que ve el final de la legislatura, va, li fan un increment i... pum!, el volen privatitzar.

És a dir que fem el dot més gran. Que és que fem el dot més gran! Una mica abans de privatitzar-lo, aquest té un creixement important. A veure, nosaltres no estem d'acord amb aquesta línia que han emprès. Convé que entre tots parlem que un instrument com és el Laboratori General d'Assaigs sigui un instrument que té aspectes molt importants per a la innovació, la tecnologia, el desenvolupament d'un sector industrial a Catalunya important. I, per tant, aquesta operació global no ens convenç. Parlem del que hem de fer amb el Laboratori General d'Assaigs, però no treballem sobre fets consumats. Per tant, en aquest sentit, ja li tornem a reiterar el que ja ha dit moltes vegades el diputat Miquel Barceló en aquest sentit, que si hem de parlar, parlem d'aquest Laboratori, però no treballem sobre fets consumats, i menys amb l'única perspectiva d'aquesta privatització que no ens sembla bé.

Pel que fa a Energia. Miri, pel que fa a Energia, amb aquests pressupostos la nostra percepció és que no podem complir el Pla per al 2010 que tenim. No serà possible. Hi han algunes mesures que..., bé, ja sabem que són partides obertes, però que en tot cas són significatives, com quan parlem d'energies alternatives, el fet que ja hi hagin 10 euros per millorar l'energia solar a les escoles, i coses per l'estil, però això seria, diguem-ne, la significació. Però en tot cas ens sembla que ni amb les aportacions de 350.000 euros que es fan es pot donar l'empenta necessària per complementar el Pla de gasificació que s'ha de fer a Catalunya, l'empenta necessària; ja sabem que ho ha de fer l'empresa, que és la que després farà negoci, i que hi ha sectors del país on no és negoci per a l'empresa fer la inversió, i, per tant, des dels poders públics s'ha d'establir un pacte amb les empreses subministradores per assegurar que això es pugui fer, però també, si hem de fer algun tipus d'aportació, 350.000 euros són poca cosa en aquest tema.

I tornem aquí..., aquest és un d'aquells elements, un d'aquells sectors en què puja d'una manera molt important –molt important– els recursos a les empreses privades, de nou. Eficiència Energètica, que és una empresa, algun dia ens explicaran si ja la volen tancar, perquè això de reduir-li d'entrada el 60% el pressupost ja és un tema significatiu. Només ho fem amb EPLICSA, que li redueixen el 75%, i amb aquesta empresa, el 60%.

L'Icaen, que hauria de ser el que també ajudaria a gestionar aquest tema, creix menys que la inflació. Bé, vol dir que perd pes, que no aportem aquest tema.

Miri, en el tema de Consum... Aquesta Direcció creix un 1,6. Amb això possiblement ja veurem el seu interès. És clar, això, l'any de les «vaques boges», dels problemes alimentaris, del tema de les acadèmies, etcètera, etcètera, doncs, no sembla que sigui conseqüent. Però és que a més a més la seva orientació d'aquest departament és que ni fan ni deixen fer. Perquè una altra vegada es redueixen també tot tipus de polítiques d'aquelles que podrien ajudar a desenvolupar una tasca en els temes de consum, com poden ser les associacions o les entitats locals a través de les oficines..., els OMIC, les oficines municipals d'informació i consum; a aquests també els baixa el pressupost. Per tant, ni fan ni deixen fer, en els temes de consum. En algun programa de ràdio que protagonitza quasi en exclusiva el di-

rector general, sí que ho fan, però aquest no sembla que sigui l'únic element que es pugui haver de plantejar.

Del tema de Comerç ja hem comentat que d'alguna manera estem tornant a aquesta línia de distribucions, de subvencions nominals, en detriment d'aquells plans que haurien de fer. Tenen, vam pactar, vam arribar a uns acords fonamentals en aquest tema perquè tinguessin instruments positius –positius– a l'hora de potenciar el comerç urbà. Tenen recursos. No els utilitzin majoritàriament per potenciar ajuts individualitzats i nominals, i tirin endavant amb molta més empenta, amb molta més decisió, tot el que és el suport a les infraestructures locals de desenvolupament del comerç urbà. I aquesta és la nostra gran crítica, la nostra orientació en aquest tema.

Miri, el tema de Turisme..., també té un cert creixement, però, a part del que li hem dit, aquí hi ha una cosa que suposo que vostè coneix perfectament, cada any la hi diem, al Govern, al Govern en el qual està vostè: a veure si arribem algun dia al 95. No amb aquests *revivals* que ens fa, d'alguna manera, algun conseller que sembla que viu en l'any 93, 94, 95, i està només obsessionat per parlar del 95, no, no. Si volen mirar el 95, mirin el pressupost de Turisme del 95. El dia que arribem al pressupost del 95 haurem fet un avenç important. Encara no estem en pessetes no constants, corrents, euros en la seva translació, en el pressupost del 95.

Per això, des d'una perspectiva com aquesta, és evident que en una situació en què convé fer un esforç important per canviar aquest model de turisme, si l'hem de repensar, hem de veure clar que el tema del nostre model de turisme és un model que requereix inversions; que els plans d'excel·lència s'han de dotar d'una manera efectiva; que hem d'aconseguir transformar aquest turisme que estem tenint, que, d'alguna manera, ve, encara com altres coses, vivint d'una situació anterior; que, dissortadament, per poder competir s'està menjant reserves. La política de preus que estem tenint en aquest moment en el sector turístic està fent que el sector hotelier no estigui fent una cosa que també ha de fer, que és modernitzar-se per anar avançant. Estem aplicant una política de resistència, en aquests moments, per les competències que tenim en els nostres entorns, i això fa que..., és veritat que ens defensem, però no estem actualitzant per sortir, allò que li deia al principi. Quan els elements conjunturals puguin esvair-se, hem de tenir resolts els elements estructurals, perquè, si no, no estarem en condicions de poder competir amb tot aquest sector, i aquest és l'element bàsic.

A nosaltres el creixement ens sembla reduït. Possiblement, amb el creixement podem i desitgem que, finalment, puguem fer net tant de deutes com de funcionament d'alguna de les institucions turístiques que la Generalitat té en alguna gran capital europea, allò que el senyor López Bulla sempre anomena i que oficialment se'n diu «La Maison de la Catalogne» (*el Sr. López Bulla diu: «La cantina.»*), el que ell en diu «la cantina». Doncs bé, amb el creixement del pressupost possiblement farem net i col·locarem «la cantina» com a *maison*, però hem de fer alguna cosa més, i nosaltres no ho veiem.

Per això, li ho repeteixo, creiem que aquest és un pressupost inadequat, insuficient, improvisat, alegal, alegre i, sobretot, electoralista.

Moltes gràcies.

(Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula, un cop que hagi acabat de rebre totes les instruccions oportunes, l'illustre diputat... Ah!, perdó, el senyor Eudald Casadesús. Té la paraula. *(Pausa.)* Que es parteix el temps, segurament.

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, senyor president...

El president

Molt bé.

El Sr. Casadesús i Barceló

...ens el repartirem amb el senyor Millo, eh? Senyor president, senyores i senyors diputats, la meua intervenció, bàsicament, es referirà als àmbits de la indústria, comerç i turisme, i el que és el nou àmbit de treball, incorporat en aquest nou Departament, doncs, anirà a càrrec del senyor Millo.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, jo he estat escoltant amb molta atenció totes les preocupacions i crítiques que, tant per part d'Iniciativa per Catalunya Verds com per part d'Esquerra Republicana, com per part del Partit dels Socialistes, s'han fet en aquest pressupost, i jo crec que seré capaç, doncs, en els àmbits en els quals, doncs, em referiré, de poder-les respondre. Crec que quan hagi parlat, doncs, estaran menys preocupades, les persones que han intervingut, i moltes de les crítiques que s'han fet es demostrarà, doncs, que no es corresponen amb la realitat d'aquests pressupostos.

D'una forma molt genèrica, al senyor López Bulla, doncs, el preocupava, d'aquest pressupost, que darrere, doncs, no hi havia cap projecte, deia: «Aquest és un pressupost sense un projecte al darrere»; el preocupava la rutina, deia: «Aquest és un pressupost rutinari»; el preocupava el tema del turisme, deia: «S'ha de repensar el turisme»; el preocupava la insuficiència de recursos, també, doncs, com al senyor Rañé. Hi havia un denominador comú, tant per Iniciativa com per Esquerra Republicana, com pel Partit dels Socialistes, que era el tema de la innovació tecnològica. Esquerra Republicana deia: «Bé, estic d'acord en aquest nou Departament, considerem que és el departament, potser, més important del conjunt dels pressupostos.» Puc dir-li, doncs, que el nostre Grup Parlamentari ho comparteix per totes les coses que es deriven del seu bon funcionament. El preocupava, també, al senyor López Bulla, el

Pla de reindustrialització, el Laboratori General d'Assaig, que també era una preocupació que expressava el senyor Rañé. I en alguns aspectes, de fet, només hi ha entrat el senyor Rañé, doncs: el Pla d'energia, ha parlat del Pla d'energia; ha parlat del Pla de gasificació; consum, també, que ha sigut un problema compartit per molta gent. Només ha parlat del comerç i del turisme, del comerç, pràcticament, el senyor Rañé.

Bé, jo, simplement, doncs, com deia abans, intentaré demostrar que totes aquestes preocupacions que tenen, doncs, s'esvairan, i moltes de les crítiques que vostès han fet, doncs, nosaltres, després d'explicar-los-ho, no les podrem compartir.

De fet, el conseller en cap ens recordava en la seva intervenció corresponent a aquest debat de pressupostos que els d'enguany són uns pressupostos no només pensats per al 2003, sinó que marquen unes línies d'actuació i unes prioritats que volen anar molt més enllà, que estan pensades per tenir continuïtat en el futur. Doncs bé, aquesta característica queda perfectament reflectida en el pressupost del Departament. Per tant, sí que hi ha projecte, senyor López Bulla, darrere d'aquests pressupostos. Hi ha projecte per a l'any que ve, però, com deia el conseller en cap, hi ha projecte de futur. I no només ho deia el conseller en cap, el mateix conseller, en l'entrevista que li van fer en *El Periódico* i la que avui, precisament, doncs, surt en *La Vanguardia*, també crec que explica clarament quins són els objectius, quines són les prioritats del nou Departament, prioritats que nosaltres creiem que queden perfectament reflectides en aquest pressupost, i que, d'una forma molt general i molt global, diria que són, bàsicament, tres i que, després, doncs, en alguns apunts concrets, n'afegiré dues més.

Quines són aquestes preocupacions que es reflecteixen en aquest pressupost, aquestes prioritats? Doncs són la innovació i recerca, la internacionalització i la promoció turística. Aquest és un pressupost pensat per fer una política moderna que posi l'accent en la creació de riquesa, un pressupost que contribueixi a fer una política transversal sense compartiments separats i que intenti solucionar els problemes de les persones. Això és el que es pretén quan es parla de la «societat dels emprenedors», o de la «potenciació de les inversions», o de «treball de qualitat». Això, no ho dic jo, són paraules que el mateix conseller reflectia, doncs, en aquesta entrevista que li feien.

Per tant, doncs, les actuacions en l'àmbit de la indústria es fonamenten, bàsicament, en una premissa fonamental, que és aconseguir la millora de la competitivitat de l'empresa industrial catalana, un marc de lliure mercat, i facilitar, això sí, els mitjans que l'empresari necessita per no perdre cap oportunitat i posar l'economia productiva al servei de la creació de llocs de treball.

Aquesta línia bàsica d'actuació marca els eixos del pressupost del 2003. Com vostès deuen recordar, l'any passat es va aprovar un pla d'innovació que va presentar l'anterior conseller, que era un pla d'innovació que tots els grups van dir que era un bon pla d'innovació. Doncs bé, aquest pressupost, com el de l'any passat, reflecteix, intenta donar resposta a aquest Pla d'innova-

ció, que, els ho recordo, estava fonamentat en cinc punts: el foment de la gestió de la innovació entre les empreses; la promoció de la subcontractació de tecnologia mitjançant la consolidació d'un autèntic mercat tecnològic a Catalunya; el foment de la creació d'empreses de base tecnològica; la promoció de les tecnologies de la informació i comunicació entre les empreses, amb especial èmfasi en l'impacte que suposen Internet i els sistemes de comerç electrònic; el foment de l'excel·lència empresarial i la logística avançada, com a fonts d'innovació de processos.

Aquest Pla, hi insisteixo, es veu clarament reflectit en els pressupostos d'enguany. Els recordo, també, que no podria ser d'altra manera, perquè el mateix conseller en cap, en la seva intervenció, ens deia que un dels cinc eixos principals de les polítiques d'aquest projecte d'actualitat i de futur del Govern de Convergència i Unió és, precisament, la innovació i la recerca. Per tant, és lògic que sigui així, que, en aquest pressupost, doncs, s'hi vegi reflectit.

Bé, s'ha parlat del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions. Jo puc dir-los, doncs, que el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions està avançant, està millorant, les seves instal·lacions. Concretament, en aquest pressupost se n'hi preveuen, doncs, cinc, que són: l'adaptació del laboratori de foc per la nova normativa, referent al comportament de materials a la reacció del foc; l'ampliació del centre de construcció, nous condicionaments i nous equipaments; la remodelació de la planta pilot de làser; el sistema de detecció d'incendis, aplicació corporativa, i l'actualització d'equipaments del Centre de Mecànica.

Per tant, doncs, això forma part dels instruments que ajuden a donar competitivitat en el nostre sector industrial, i, per això, doncs, any rere any, s'estan fent propostes, hi ha partides en el pressupost, per millorar aquest instrument tan important de competitivitat per a les nostres empreses.

Bé, tot això –tot això– es fa, de tota manera, sense deixar de banda un conjunt d'instruments que, fins avui, s'han demostrat, doncs, molt útils, que han estat per a la millora de les Pime, com són continuar treballant per la qualitat i productivitat o polítiques com el reequilibri territorial industrial, que es reimpulsaran a través d'ordres d'ajuts específics.

Senyor Rañé, feia un comentari que jo crec que..., o sigui, feia una..., parlava, confonia, crec, dos termes, quan parlava de reequilibri territorial i parlava de EPLICSA. Jo crec que les partides destinades al reequilibri territorial no tenen res a veure amb les partides de l'empresa EPLICSA. EPLICSA és una empresa que, bàsicament, el que pretén és actuar en els sectors industrials que, en un moment determinat, doncs, han tingut un problema. En el moment, com pot ser Taurus o altres empreses, que ja no necessiten el suport de EPLICSA, doncs, no és necessària la continuïtat de la seva inversió. En canvi, sí que és molt necessari mantenir, com es mantenen en aquest pressupost, les polítiques de reequilibri industrial.

Bé, també deia el senyor Rañé: «Home...», diu, «aquest és un pressupost que fa vint anys que fa les mateixes

coses, i, per tant, no serveix.» Escolti, senyor Rañé, hi ha una prioritat que fa vint anys que ho és, del Govern de Catalunya, d'aquest Departament, i que ho continua sent, que és la de la internacionalització. Aquesta és una prioritat que fa vint anys que és prioritat, que en aquest pressupost ho serà, i esperem, doncs, que en el futur ho continuï sent.

No fa massa dies es va fer, doncs, concretament, la Setmana de la Internacionalització, més de tres mil empreses hi varen participar, i en els pressupostos d'enguany, precisament, hi ha un conjunt de noves iniciatives en el camp de la internacionalització, com poden ser: l'obertura de nous centres de promoció de negocis a Egipte i Cuba, en el primer cas per tal de reforçar les polítiques de presència a l'àrea mediterrània i en el segon per cobrir un mercat que desperta un creixent interès en l'empresa catalana; un programa de suport sectorial a la internacionalització, que pretén implementar un pla multiactivitat definit conjuntament amb les entitats representatives d'un seguit de sectors de l'economia catalana i establir una sèrie de propostes complementàries als programes i serveis que el Copca ja proporciona, i elaborades específicament en funció de les necessitats de diferents sectors productius; el programa «Créixer», concebut com un programa d'assessorament i tutela, que, desenvolupat conjuntament pel Copca i pel Cidem, tracta de facilitar el creixement de l'empresa; programes d'impuls a la participació empresarial a la cooperació al desenvolupament, per exemple, no?, que pretén consolidar l'experiència pilot llançada l'any 2002, amb l'objectiu de contribuir a potenciar el paper de l'empresa com a agent de desenvolupament, facilitar la transferència de coneixements, experiències i metodologies d'entitats del món empresarial català cap a països en vies de desenvolupament.

Bé, tot això s'hi veu reflectit, en aquest pressupost, i permeti'm, també, que li doni una dada pel que fa a les empreses i al Copca. Si fa poc més de deu anys, i això també ho deia el conseller en cap, un 15% de la producció industrial anava a l'exterior, avui –avui– aquest percentatge ja ha passat al 32%, i, a més, una altra cosa: el gran dinamisme de les inversions industrials a l'estranger durant els darrers anys ha permès que l'any 2000, ara que tenim les dades, per primera vegada en la seva història, les inversions industrials fetes pels empresaris catalans a l'estranger van superar les inversions fetes aquí per les empreses estrangeres. Crec que aquesta, també, és una dada molt important a tenir en compte, que demostra la importància que han tingut vint anys, doncs, de fer una política d'internacionalització de la nostra economia.

Bé, pel que fa al turisme, també s'ha esmentat, dient que no es feia política turística, que s'havia aprovat una llei i que aquesta llei o l'aplicació d'aquesta llei no es veia reflectida en aquest pressupost. Jo crec, doncs, que això no és veritat. Jo els puc dir que en aquest pressupost s'intenta posar partides per tirar endavant allò que, en el marc de la llei aprovada enguany de turisme, doncs, s'ha de fer, i també amb uns objectius, doncs, molt clars.

Quins són, aquests objectius? Doncs, miri, bàsicament els objectius que pretén aquest pressupost són, d'una

banda, difondre i donar a conèixer la Llei de turisme, que entra en vigor el proper mes de gener, especialment pel que fa referència a l'inici del Pla territorial sectorial del turisme. Segon, la continuïtat dels programes d'excel·lència, dinamització i foment, amb l'objectiu de potenciar i fomentar determinades destinacions, i posar valor a tots els seus recursos turístics. En tercer lloc, el suport de les inversions d'empreses turístiques en comarques en regressió demogràfica, per tal de crear una oferta alternativa al turisme més tradicional, tot contribuint al reequilibrament territorial del país.

Pel que fa al turisme de Catalunya, centrarà la seva actuació en campanyes de promoció del sector, orientades especialment als principals mercats emissors, com són Espanya, França, Alemanya, i, conjuntament, amb Tour España iniciar una campanya de promoció dels Estats Units; i, d'altra banda, continuar, doncs, en el manteniment i millora dels centres de promoció turística.

Finalment, i entre les actuacions prioritàries de turisme a Catalunya i conjuntament amb el sector privat, es té previst treballar en el disseny de nous productes turístics en tres grans àrees: turisme cultural, esportiu i destinacions familiars.

Bé. Pel que fa al tema del comerç, simplement, doncs, uns petits apunts. Dir que el que es pretén en el camp del comerç és continuar treballant en el Pla de dinamització del comerç urbà, que ja es va iniciar l'any 2001 i que ha d'acabar el 2004. Creiem que aquest Pla, doncs, està donant molt bons resultats. Però també el pressupost del 2003 ha de permetre incorporar noves iniciatives, com poden ser el suport a les agrupacions de comerciants per a l'estudi i la implementació de logístiques de distribució a domicili o la creació, pels mateixos comerciants, d'estructures col·lectives que millorin el seu posicionament competitiu i l'atractivitat de la seva zona, o un impuls decisiu a la millora dels mercats no sedentaris consolidats i l'evolució i adaptació contínua del sector dels marxants.

Bé. Un breu esment –i amb això acabo– al tema de l'energia, que també ha estat esmentat per un dels intervinents, crec que ha estat el senyor Rañé. En el camp de l'energia, les actuacions de la Direcció General, el 2003, posaran especial èmfasi en dos programes: en el programa de reequilibrament energètic de Catalunya i en el Pla d'eficiència energètica i energies renovables.

Com vostès saben, ambdós, doncs, formen part del desplegament del Pla d'energia a Catalunya a l'horitzó de l'any 2010, que jo no comparteixo, tampoc, el comentari que ha fet el senyor Rañé en el sentit, doncs, que no s'està desplegant i que el 2010, doncs, no s'haurà acomplert. Nosaltres creiem que s'està desplegant bé i que el 2010 s'haurà acomplert.

Hi ha un increment d'un 10% de les transferències corrents a l'Institut Català d'Energia. Hi ha un increment d'un 16% –això crec que també preocupava no sé si a Esquerra Republicana, al senyor Rañé– de les subvencions a la gasificació de Catalunya, i es manté l'esforç en la promoció d'estalvi de l'eficiència energètica i de l'electrificació rural.

I s'introdueix en els disset programes que tradicionalment, doncs, ve fent l'Institut Català d'Energia, amb

molt d'èxit, crec jo, un nou programa, concretament..., que és el Pla de recerca i innovació en l'àmbit energètic. Aquest Programa nou, incorporat per a l'exercici del 2003, té la finalitat de desenvolupar les tasques estratègiques establertes dins el Pla estratègic de l'energia a Catalunya, en l'horitzó de l'any 2010, en l'àmbit de la recerca i innovació energètica a Catalunya.

Fixi's si ens importa la recerca i la innovació a Catalunya que, fins i tot, també, en el Pla de l'energia, doncs, hi fem esment.

Bé. Per part meua, doncs, res més. Per acabar, simplement, dir una cosa i acabo com començava el senyor Rañé: aquest, des del nostre punt de vista, és un pressupost que és adequat; insuficient, ho compartim, perquè mai hi ha prou recursos per poder fer totes les coses que es volen; no és un pressupost improvisat –el conseller en cap parlava d'un projecte per a aquest any i per als anys que vénen endavant–; no és un projecte, com diu vostè, legal –li he posat l'exemple perquè vostè em parlava del turisme–, i, evidentment, vostè ha dit: «És un projecte electoral.» Home, doncs, té raó: és un projecte electoral.

És a dir, tothom..., jo sóc alcalde i des del primer dia que començo la meua tasca –i, suposo, doncs, que en el cas del Govern de Catalunya és el mateix–, donant respostes als problemes i necessitats del país, que és el que pretén, doncs, el Govern de Catalunya, el que pretén un govern local, evidentment, el que es vol és guanyar unes eleccions. Per tant, jo entenc que dir que aquest Projecte, doncs, és electoral, doncs, penso que... (*Veus de fons.*) Al contrari, penso que està bé, no? Vol dir que les coses s'han fet bé, i per tant estem convençuts que la tasca desenvolupada –no aquests últims quatre anys, sinó durant vint-i-tres anys– ens permetrà això: tenir, doncs, unes eleccions que ens satisfacin..., que ens vagin bé, vaja, en definitiva!

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyor diputat. Passem ara al Departament... (*Veus de fons.*) Ah!, us heu partit el temps, fantàstic! Molt bé, molt bé... (*Rialles.*) Endavant, il·lustre diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, no tinc més remei que començar per allà on no voldria començar que és pràcticament per al final, que és la referència a alguna de les intervencions dels grups, però en aquesta, concretament, faré l'excepció perquè crec que s'ho mereix, no podria pràcticament posar-me a parlar sense dir-ho.

Senyor..., benvolgut company, López Bulla, vostè s'ha equivocat molt en el plantejament que ha fet en relació amb aquest pressupost quan l'ha qualificat. Vostè l'ha qualificat de bastard, aquest pressupost. I sé que ho ha fet amb una certa ironia, que és el to que a vostè el caracteritza. Però li dic que s'ha equivocat perquè vostè, que és un home il·lustrat, ha de saber..., sap el que diu el Pompeu Fabra, exactament, del que vol dir «bas-

tard»? Vol dir: «De naixença il·legítima, nat d'un pare i d'una mare no units en matrimoni. Que no és de raça, espècia pura; degenerat, adulterat; que no té un caràcter francament determinat, o bé que és fill d'un home casat i d'una dona soltera.» (*Remor de veus.*) Doncs, bé, doncs, bé... (*Rialles.*)

Vostè, per tant, s'ha equivocat molt –s'ha equivocat molt– per la senzilla raó que aquest és un pressupost, senyor López Bulla –i a més a més acabava fent referència que l'Esperit Sant il·luminés el conseller–, és un pressupost que té pare, que el pare que l'ha engendrat és conegut; que té mare, que la mare que l'ha parit és coneguda, i que té fill, que és el fill que l'executarà, que també és conegut; que, a més a més, i sense participació de l'Esperit Sant, tots són la mateixa cosa, que és el Govern de Convergència i Unió. I aquest Govern és un govern... (*remor de veus*) totalment legítim; és un govern de pura raça, de raça pura, i fruit, precisament, de la unitat i la força que li dona, precisament, la federació de Convergència i Unió. (*Veus de fons.*)

Dit això, dit això..., efectivament, aquest és un gran departament, el Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme. Quan es va presentar aquest nou Departament en el marc de la remodelació del Govern es va explicar el motiu pel qual es feia aquest nou Departament, motiu que el nostre Grup Parlamentari comparteix, òbviament. I, a més a més... –perquè estem parlant de la promoció de la riquesa, de la creació de la riquesa i de l'economia productiva–, i, a més a més, com deia, quan el Govern ho va explicar, quan el Govern va explicar el pressupost de la Generalitat per a l'any 2003, el conseller Homs ens recordava que és un pressupost que en la seva globalitat té dos grans objectius: l'impuls econòmic i la família i el progrés social.

Doncs, bé. L'impuls econòmic, concretament, la creació de riquesa i la creació de llocs de treball, com manifesta avui molt encertadament el conseller Fernández Teixidó en l'entrevista que publica *La Vanguardia* –que el darrer intervingent ens recordava–, precisament, té una relació directíssima, absolutament directa amb allò que promou, incentiva i desenvolupa el pressupost d'aquest Departament, d'aquest Departament nou que, avui, per primera vegada, defensem en aquesta cambra en la seva globalitat, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

La prova que estem davant d'un nou escenari, precisament, és el fet que avui hem pogut escoltar algun diputat expert, precisament, en matèria laboral... –que veig..., sí, que està allà a la sala–, expert en matèria laboral que avui ell ha pensat que tenia el dret, a més a més, de convertir-se, de cop i volta, en expert en temes d'indústria, comerç i turisme, i, francament, penso que una cosa no li donava dret a l'altra; però, bé, amb tots els respectes –amb tots els respectes– (*veus de fons*), ho repeteixo, estem davant d'un escenari nou.

A Catalunya es continua creant ocupació, malgrat que algú, utilitzant dades calculades de maneres, doncs, una mica enrevessades, vulgui demostrar el contrari. Continuem, a més a més, amb una evolució positiva de la taxa d'ocupació i de l'atur, concretament, en més de vint comarques per sota del 5%; és a dir, pràcticament atur estructural. I també continuem amb tres punts per

sota de la mitjana de l'Estat. Amb una previsió, en aquest nou pressupost, de creació de llocs de treball de 36.800 en el proper any.

Vull fer, en aquests moments, un cert reconeixement a la capacitat imaginativa que tenen, precisament, els grups de l'oposició quan, davant d'un pressupost que al nostre entendre és un pressupost molt complet i que té unes característiques molt avantatjoses per als objectius que es planteja, com ara explicaré, doncs, realment han de buscar, han de cercar arguments per poder-lo criticar. I, de vegades, un pensa: «Quins seran els arguments que sentirem avui?», i no en troba gaires que siguin diferents dels que ja hem sentit en altres ocasions.

Avui, en aquest cas, nosaltres defensem el torn en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, que, a més a més, van adreçades també a un organisme autònom que depèn d'aquest Departament, que és l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperatives. I el senyor Rañé també ens ha colat, una mica així entremig, una esmena a la totalitat al Consell de Treball Econòmic i Social, que, com ell mateix ha esmentat, no està dins del pressupost d'aquest Departament perquè, precisament, la consolidació d'aquest organisme tan important fa que en aquest pressupost tingui o mereixi una secció pressupostària pròpia, que, a més a més –no sé si vostè s'ho ha llegit–, però, no és exactament el que vostè ha dit, no té el mateix pressupost que l'any anterior. L'any anterior li vàrem donar –en pessetes, perquè tothom ho entengui– 200 milions, i aquest any el pressupost arriba als 500.

Crec, a més a més, personalment –i espero que vostè m'ho accepti, amb tota cordialitat–, que és un error presentar una esmena a la totalitat al Consell de Treball Econòmic i Social, un òrgan tan important, tan valuós que posa de manifest allò que, per a nosaltres, ha estat sempre l'eix fonamental en l'àmbit de les relacions laborals, que és el diàleg social.

I, en tot cas, jo entendria que vostè plantegés un increment de partida, presentés esmenes parcials, perquè considerés que és insuficient –cosa que jo crec que no és el cas–; però, en canvi, vostè presenta una esmena a la totalitat.

Home, si se li aprovés quedaria sense pressupost, eh? Per tant, jo demano a la resta de grups parlamentaris, per favor, que no votin a favor d'aquesta esmena a la totalitat, perquè li faríem un flac favor a la pau social del nostre país.

Com deia, hi han dos grans arguments que permeten entendre, amb caràcter general, que aquestes esmenes a la totalitat han de ser rebutjades. Dos grans arguments, com deia. El primer és el paquet dels cinc grans eixos que parteixen de la iniciativa del Govern i que, a més a més, com a gran virtut, compten també amb el suport majoritari, consensos majoritaris, també, d'aquesta cambra, com són la lluita contra la sinistra laboral –i, per tant, la previsió dels riscos laborals–; el desenvolupament del Servei d'Ocupació de Catalunya, aprovat per llei en aquest Parlament; l'articulació dels fons Forcem, per entendre'ns, per a la formació contínua a Catalunya en el futur, com a conseqüència de la Sentència que vostès coneixen; el Pla de formació

professional de Catalunya, com a conseqüència també d'acords presos en aquest Parlament, en la línia d'unificar i integrar tots els sistemes de formació, i el foment de l'economia social i la inserció de persones amb especials dificultats.

En aquest primer gran argument, que m'agradaria dedicar-hi alguns minuts, hi ha un segon gran argument, que és el plantejament que fa el mateix Govern presentant aquest pressupost, que dota una sèrie de partides amb la característica de partides ampliables. Aquí, algun diputat s'hi ha referit com si aquest fos un element dolent, no?, o negatiu. Doncs, bé, nosaltres el valorem precisament al revés –al revés. Vostès no saben el que li costa, habitualment, a un bon conseller d'Economia i Finances, decidir que una partida sigui ampliable. Clar que li costa, molt, li costa! Perquè, precisament, una partida ampliable en el pressupost de la Generalitat és un compromís ferm del Govern que, en la mesura que les necessitats ho exigeixin o a partir que determinats fons es vagin concretant, aquella partida es pugui ampliar. És un crèdit que es pot ampliar.

Per tant, si alguna cosa queda garantida amb l'existència d'aquestes partides és que cap necessitat que pugui sorgir en cap d'aquests àmbits no quedarà coberta per aquell argument que està limitat, perquè la partida ja està tancada. Partida ampliable vol dir precisament això: que en funció de les necessitats es pot ampliar, òbviament, dintre de les restriccions globals que implica la disponibilitat pressupostària.

I aquestes partides pressupostàries ampliables són, precisament, la dels programes finançats pel Fons social europeu, que es van complimentant al llarg de l'any, com vostès coneixen; la que finança la renda mínima d'inserció que, evidentment, depèn del nombre de persones que gaudeixen d'aquesta renda; la que ha de finançar totes les despeses del desenvolupament i articulació i implementació del Servei d'Ocupació de Catalunya –que, com molt bé s'ha dit aquí, és un servei aprovat per una llei d'aquest Parlament, que resulta que, precisament, els dos grups que més la critiquen són aquells dos grups que no la van votar o que, en tot cas, s'hi van abstenir. Però jo els vull recordar una cosa: quan aquí un diputat ha sortit i ha dit que el Servei d'Ocupació de Catalunya és un servei que funcionarà sense consens... Home!, què vol dir sense consens? Em permeten que els recordi quin és el consens del Servei d'Ocupació de Catalunya? Saben quants agents, quantes parts diferents han participat en la negociació, redacció, elaboració, debat i aprovació del que és el Servei d'Ocupació de Catalunya? Almenys, que jo recordi, dotze parts –almenys que jo recordi, dotze parts: la patronal Foment del Treball Nacional de Catalunya, la Patronal de la Petita i Mitjana Empresa de Catalunya, la Unió General de Treballadors, el sindicat Comissions Obreres, el Govern de la Generalitat de Catalunya, en aquest cas, de Convergència i Unió; l'Associació Catalana de Municipis, la Federació Catalana de Municipis –en porto set ja, no? –, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i, finalment, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Deu, però eren dotze els que havien de participar. Quins són els dos que no van vo-

ler entrar en aquest gran consens? El Partit Socialista de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya.

Aquest és el consens que té el Servei d'Ocupació de Catalunya, i vostès pugen aquí i parlen que és un servei que no té consens. És un servei que té un gran consens, és una llei que té un gran consens. És un instrument molt potent al servei del foment de l'ocupació de Catalunya i del desenvolupament de les polítiques actives de recerca de feina.

En tot cas, aquestes abstencions que es van produir aquí es deuen a altres criteris, a altres arguments que, en tot cas, ja es van debatre en el seu moment, i que crec que avui no cal tornar-ho a repetir. Però –repeteix– dos sobre dotze, voluntàriament, van decidir autoexcloure's d'aquest gran consens social.

I el total d'aquest pressupost –em refereixo, en aquest cas, a l'àrea d'afers laborals i ocupació, que és l'àrea que, en aquests moments, comentem– és un total que, a més a més, s'incrementa, també notablement, en relació amb l'any anterior. Si comparem els pressupostos veurem que té un increment de l'ordre de 18,5 milions d'euros, que representaria un 8,4% l'àrea que fa referència a les relacions laborals i ocupació. És a dir, passaríem de 220,7 milions a 239,2 milions d'euros. I el senyor López Bulla ens deia que era un creixement –no sé com ho ha dit– de quincalla o alguna cosa així, no?, que era un creixement petit. O que la suma del pressupost aquest més, la suma de l'anterior pressupost d'Indústria, comparada amb relació al total del pressupost era quincalla. Doncs no és quincalla, perquè, a més a més, tot el pressupost, globalment, augmenta també. I augmenta, fins i tot, per sobre d'això –augmenta per sobre d'això. Per tant, si vostè fa un càlcul molt senzill, veurà, precisament, que l'increment que suporten les dues antigues conselleries en aquest nou marc és absolutament equiparable i proporcional a l'increment total que obté el pressupost de la Generalitat. Aquest és, per tant, un pressupost que està dissenyat tenint en compte que els propers anys la població en edat de treballar tendirà a estabilitzar-se al voltant dels 4 milions de persones, segons les previsions de l'Institut d'Estadística de Catalunya. Per tant, sembla raonable suposar que hi ha potencial per al creixement de la taxa d'ocupació.

En aquest entorn, l'actuació de l'àrea de treball i, per tant, de tot el Departament d'Indústria i Treball, contribueix a incrementar aquest potencial de creació de llocs de treball i a incidir en la qualitat d'aquests nous llocs de treball, a través de la millora de les condicions de treball com a instrument per continuar fomentant la cohesió social que, a la vegada, és un factor indispensable per garantir el creixement econòmic i enfortir l'estat del benestar.

En definitiva, es tracta de contribuir a assolir, en l'horitzó del 2010, els objectius fixats pel Consell Europeu de Lisboa –senyor López Bulla, no ens oblidem de Lisboa, continuem tenint els criteris de Lisboa com a horitzó de la nostra actuació– i, en concret, arribar, per tant, a un taxa d'ocupació global de 70% i una taxa d'ocupació femenina del 60%.

Nosaltres, òbviament, votarem també en contra de l'esmena a la totalitat presentada a l'Institut per a Pro-

moció i Formació Cooperatives, perquè entenem que continua essent un instrument útil al servei del foment de l'economia social, no?, de les cooperatives, de les societats anònimes laborals, en les seves vessants d'informació, de promoció, d'internacionalització, etcètera, etcètera.

Per tant, com altres vegades, nosaltres també els demanem que no ens deixin sols defensant l'economia social, que ens ajudin també a defensar les cooperatives i les societats anònimes i laborals.

No tinc temps, per tant, d'estendre'm a explicar tots i cadascun d'aquests programes que integren aquest...

La vicepresidenta segona

Haurà d'acabar puntualment, il·lustre diputat, perquè entre el senyor Casadesús i vostè els he donat temps amb escriure.

El Sr. Millo i Rocher

Molt bé. Doncs, deixi'm, per tant, fer tan sols una referència al tema de les relacions laborals. Efectivament, hi ha un creixement important i cal deixar clar que una cosa és el pressupost que es dedica a l'aspecte extern de la relació al risc laboral i altre és l'intern. En l'àmbit de l'intern, de 2,3 a 2,4 milions, per tant, un increment pràcticament del 48% en els programes de promoció, sensibilització, investigació i estudi, vigilància i control, que tenen una estricta relació, i per tant, suposen un estricte compliment de la Resolució que vàrem aprovar, també en aquesta cambra, ara fa pocs dies, amb motiu del debat monogràfic sobre la sinistralitat laboral, que va comptar també, en aquest cas, amb l'abstenció dels dos mateixos grups parlamentaris a què m'he referit abans.

No entraré a detallar, perquè no tinc temps, el contingut dels programes que es desenvoluparan en el marc del Servei d'Ocupació de Catalunya, però sí permetin-me dir que aquest servei...

La vicepresidenta segona

Se li ha esgotat el temps. Li prego, que..., n'hi he donat amb escriure.

El Sr. Millor i Rocher

A mi em queden deu segons... Ah, no, perdó, és al revés...

La vicepresidenta segona

La suma dels dos diputats, tenint en compte que tenia el senyor Millo primer en el llistat, de veritat que els he donat temps amb escriure.

El Sr. Millo i Rocher

Li prego, senyora presidenta, que em disculpi. M'he despatat a l'hora de...

La vicepresidenta segona

Li agraeixo la seva atenció.

El Sr. Millo i Rocher

...de mirar els números, per tant, senzillament, anunciar que aquest pressupost, al nostre entendre, compleix els objectius que s'han fixat i que, per tant, nosaltres li donarem tot el suport.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. M'havia demanat la paraula el senyor Rañé. Senyor Rañé, per què me la demana?

El Sr. Rañé i Blasco

Sí, senyora presidenta. Per al·lusions.

La vicepresidenta segona

D'acord. Té un minut.

El Sr. Rañé i Blasco

Miri, senyor Millo, he trobat de molt mal gust que es fiqués amb la capacitat d'un diputat, si sabia o no sabia d'un determinat tema.

Nosaltres —com vostès— som membres d'un equip, i quan algú puja a aquesta tribuna representa un conjunt de persones que són ell mateix. Possiblement, tenim una diferència: nosaltres no llegim els papers del Govern, ens els fem nosaltres, però, en tot cas, som un equip. I, en tot cas, si vol conèixer alguna experiència meua, li diré que en l'anterior legislatura era el portaveu del meu Grup en els temes d'indústria i energia, i que abans de tot això vaig aprendre llatí, econòmicament i industrialment, negociant expedients de regulació en una comarca d'aquest país que estava en crisi i que, entre tots, vam aixecar.

La vicepresidenta segona

M'ha demanat la paraula el senyor López Bulla. Per què, senyor López Bulla?

El Sr. López Bulla

Sí, per contradiccions amb el senyor Eudald Casadesús.

La vicepresidenta segona

Té un minut, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

No era, doncs, estimat, senyor Millo, per la seva graciós al·lusió al mestre Fabra, no, no, era per al senyor Casadesús. No, és que vostè m'ha fet dir a mi que jo havia manifestat que s'havia de repensar el turisme. Aquesta és una expressió del nostre conseller, que jo he aprofitat per dir que hi estic d'acord.

Dic això, per demostrar, primer, la meua gentilesa de no apropiarme de paraules que no són meves, i de la necessitat de tothom, eh?, de llegir el que diuen els nostres governants i no ser jo el qui mantingui el monopoli de la lectura de les obres completes del senyor Fernández Teixidó.

Gràcies. (*Rialles.*)

La vicepresidenta segona

El senyor Josep Huguet m'ha demanat la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Per contradiccions, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Un minut, senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Home, fer allusió a la manca de consens, dient que dos grups se'n despenyen... Nosaltres entenem que el consens, en seu parlamentària i en democràcia, s'estableix aquí, en aquesta casa, no en relació amb els organismes socials, que són molt legítims, segurament té tota la representativitat que es mereixen, però el concepte consens, en seu parlamentària, sí, és aquí.

Dit això, és clar, atribuir l'obstaculització per part de dos grups del consens entorn del SOC, quan és el gran problema pendent, el desplegament d'un servei d'ocupació al qual es destina una partida ampliable; servei d'ocupació que s'ha de preocupar de la formació, que és un dels reptes que té aquest país, quan en totes les estadístiques surt el nivell de formació de la classe treballadora catalana i de l'Estat espanyol, de les més baixes d'Europa, i quan hi ha, almenys, quatre o cinc processos judicials vinculats a frau o a presumpte frau de fons destinats a aquesta formació, com a mínim, hauria de tenir una mica més de prudència, el senyor Millo, a l'hora d'establir què és consens i què no és consens entorn dels temes de formació ocupacional.

La vicepresidenta segona

Senyor Millo, m'ha demanat la paraula...

El Sr. Millo i Rocher

Sí? No, molt breument. Només dir-li al senyor Rañé que, en tot cas, l'allusió que he fet –que he fet en sentit genèric, però que ell s'ha sentit alludit–, la feia únicament per il·lustrar, efectivament, la magnitud que té aquest nou Departament, la importància que té. En cap cas ho he fet amb ànim d'ofendre'l. Per tant, si ha estat així, doncs, li prego que em disculpi.

I en l'allusió feta pel senyor Huguet, dir-li que el meu concepte del consens vol dir que les persones dialoguen i es posen d'acord. I llavors, quan les persones que formen part de dotze institucions, entitats, organitzacions o grups polítics diferents dialoguen i deuen posen d'acord, doncs, això, per mi, és un gran consens. Òbviament, el consens parlamentari *stricto sensu* si es refereix només a grups parlamentaris és el que és, i, en aquest cas, és la majoria d'aquesta cambra.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Passem ara, doncs, al Departament de Benestar Social i Família. I per defensar les esmenes a la totalitat, té la paraula el Grup d'Iniciativa per Catalunya

Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera, nosaltres hem presentat una esmena de retorn del pressupost de Benestar Social i Família..., de Benestar i Família, perdó. Un departament que ha canviat el nom –ens haurem d'acostumar al nou nom–, i amb aquest canvi de nom també vol indicar uns èmfasis determinats en les polítiques que, justament ara, tindrem ocasió de comentar.

És un departament que té un pressupost de 600 milions d'euros, la qual cosa representa un increment respecte a l'any passat d'un 20,92%. L'any 2001, per cert, aquest increment, aquest percentatge, havia sigut d'un 34,4%, eh? Per tant, hi ha una tònica d'increment de recursos d'aquest Departament, malgrat que continua sent un departament que, al nostre entendre, requeriria més recursos per poder fer front a polítiques adreçades al que tantes vegades nosaltres hem repetit i pensem que caldria arribar, d'universalitzar determinats drets socials, cosa que no s'aconsegueix.

En aquest sentit, continua tenint, el Departament de Benestar i Família, un pes específic petit en el conjunt del pressupost, ja que representa un 3,35% del conjunt. I d'aquí no es mou, continua tenint, en aquest sentit, un caràcter no central sinó més aviat residual en el conjunt del pressupost. És clar que aquí hi hem d'afegir, hi hauríem d'afegir allò que prové d'atenció a la infància, que posteriorment el pressupost ha estat, justament, canviat de Conselleria i ara s'inclou a Benestar i Família. És difícil de veure quin pes específic té, perquè tot el capítol de personal no està desagregat de Justícia, i si sabem els capítols 2, 3, 4, eh?, etcètera, que representen un increment de 81 milions d'euros.

Per tant, això significarà, doncs, més pes en aquell percentatge que dèiem, però no més recursos, perquè és una redistribució dels que existien.

Volia comentar, en primer lloc, aleshores, una valoració general del pressupost, en termes molt generals. Després passaré a comentar pròpiament la part corresponent al Departament, amb les seves diferents direccions generals i secretaries. Posteriorment, parlaré de polítiques, bàsicament, canalitzades a través de l'ICASS, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, i, finalment, em referiré a les pensions de viduïtat com un element que s'inclou dintre de les polítiques de benestar, encara que després hi hagi un altre apartat per comentar-les; però penso que aquí les hem d'incloure també, perquè el mateix Govern, a l'hora de presentar els pressupostos, dintre de tota la prioritat que ha presentat a donar tota una sèrie de polítiques de suport a la família, hi ha inclòs també els ajuts a la gent gran i les pensions de viduïtat com un dels temes estrella, per dir-ho així, dintre d'aquestes polítiques que es volen destacar.

Jo diria que el que continua..., és a dir, encara que aquest Departament té una miqueta més de recursos –no molts més–, és a dir, sí que ja va bé, eh?, que anem, incrementat, però com deia no són suficients, en el sen-

tit que ara mateix m'he referit. El que tenim és un departament que continua basant molta part de les seves polítiques en un sistema d'ajuts a les persones, d'ajuts diversos, no en un sistema que consolidi drets a partir d'aquests ajuts. I, per tant, nosaltres hem advertit –precisament perquè també estem participant en la Comissió del Síndic de Greuges– que hi ha moltes queixes que arriben al Síndic, com a resultat de l'arbitrarietat que percep la població que s'estableix en ocasions en la concessió d'aquests ajuts. Precisament perquè un ajut és graciós; un ajut, si no te'l donen, no el pots..., et trobes molt indefens per reclamar-lo. Nosaltres pensem que caldria avançar en la consolidació de drets, en la universalització de determinats drets socials. Això ho hem vingut dient, ho repetim i, fins que no hi arribem, ho continuarem repetint. A més a més, aquest és el repte del segle XXI; és a dir, ja s'han universalitzat. És a dir, si el segle XX va ser el segle de la universalització de l'educació i la sanitat públiques, el segle XXI ha de ser el de la universalització de drets socials que ara no ho estan. I, per tant, hem de caminar cap aquí, irremissiblement; jo crec que la societat ens ho demana. I, aleshores, nosaltres entenem que caldria fer passos més decidides en aquest sentit.

Per altra banda, en el pressupost, també, el que veiem és que el cost dels serveis, cada cop més, es trasllada als ciutadans, amb successius increments de taxes; que els ajuntaments fan molt i reben poc, també és una cosa que hem de continuar dient, malauradament: 39 milions d'euros, se'ls destinen, un 6,1% del pressupost. A les entitats d'iniciativa social i a les empreses privades, se'ls destinen 330 milions d'euros. Només veient la diferència, ja és important. I, clar, aquest Departament també es repenja molt, per dir-ho així, en el voluntarisme, professionalitat i baixa remuneració que moltes vegades es dona a serveis que estan duent a terme entitats d'iniciativa social que..., sort n'hi ha –sort n'hi ha–, però potser, hi insisteixo, s'hi repenja molt, el Departament.

I també observem en el pressupost, i a través dels diferents programes, l'escassetat de l'oferta pública. Vostès van crear una munió d'ajuts individuals, i que van incrementant, de manera que en el transcurs dels darrers anys –i no és només aquest, podríem dir, que veiem una política de continuïtat en aquest sentit– han passat de crear serveis i de subvencionar serveis a subvencionar persones, la qual cosa vol dir que no estan creant estructura pública de serveis, ho fan molt poc, molt feblement, i donen diners a persones, a través dels ajuts familiars, a través dels diferents programes d'atenció a la gent gran, a disminuïts, etcètera. Amb la qual cosa, què aconseguixen, amb aquesta mena de xecs familiars o xecs personals? Doncs, en definitiva, que les persones es poden veure ajudades en les seves..., és a dir, a assumir les qüestions que han de resoldre, però, sobretot, estan afavorint l'expansió de les empreses mercantils. Perquè, en definitiva, vostès no estan creant estructura pública: vostès estan facilitant que les persones paguin a les empreses mercantils. I això em sembla un element de fons de la seva política, amb la qual nosaltres no estem d'acord. Perquè, clar, què passa? Que el que queda de públic, el que hi ha de públic és petit amb relació al que són les empreses mercantils d'iniciativa social, del que sigui, eh? Legítima-

ment, qui munta una empresa, doncs, bé, ho fa com creu convenient. Aleshores, el poc que hi ha de públic necessàriament és assistencial, perquè només..., com que les places són poques, s'han de repartir, lògicament també –lògicament–, en aquelles persones, s'han d'atorgar a les persones que tenen menys recursos, amb la qual cosa no estem universalitzant serveis, eh? Estem conservant-los, estan conservant-los amb el seu caràcter assistencial.

I, per tant, doncs, veiem que van en una direcció, que estan reforçant amb les seves polítiques, que nosaltres no hi estem d'acord, eh? Pensem que caldria fer un procés invers: primer, crear una bona xarxa pública, una bona xarxa i una bona estructura pública de serveis, d'atenció de proximitat a tot l'àmbit de serveis socials, i, ajuts a les persones, si nosaltres ho hem dit quan parlem de la família, també ho diem, però, en tot cas, amb caràcter d'universalitzar-los i com un element complementari a allò bàsic, que seria poder accedir als serveis.

Passem aleshores a comentar alguns aspectes del Departament, d'algunes de les direccions generals.

Serveis Comunitaris i Acció Cívica incrementen bastant el seu pressupost. Ja hem dit en altres ocasions l'opinió d'aquestes direccions generals; no m'hi estendré, perquè, si no, em menjaria el temps i vull parlar més d'altres coses.

Sí que vull parlar del fet que tot el que fa referència al que era la Direcció General d'Atenció al Menor i tots els temes d'infància i adolescència passin ara a Benestar Social; ens n'alegrem, pensem que és una bona decisió. Nosaltres ho havíem dit moltes vegades, ho vam posar a votació fins i tot no fa gaire temps; aquest mateix any, a inici d'any, es va votar una moció amb relació a temes d'atenció a la infància, i en aquell moment no es va acceptar. Ens n'alegrem, que es faci. El sector està content també, i això ho volem dir, eh?

I, al mateix temps, jo volia recordar-li a la consellera alguns compromisos que es van assolir en aquest mateix Parlament. Ara recordo aquesta mateixa Moció que es va aprovar; són compromisos que no veiem reflectits en el pressupost. Els compromisos eren que el nou model d'atenció als menors, deseparats i en situació d'alt risc social –que se'ns van presentar per part del conseller de Justícia unes bases d'aquest nou model– s'havia de negociar amb els mateixos sectors que estaven implicats en la seva aplicació, en el pressupost. En la Memòria del pressupost veiem que hi ha la intenció de descentralització d'aquests serveis. No ens consta que s'hagi arribat a un acord amb les entitats municipalistes, amb els sectors implicats en la provisió dels serveis, perquè això sigui efectiu.

I vull recordar a la consellera que cal revisar els criteris i els mòduls econòmics actualment vigents als centres col·laboradors, que hi ha unes disparitats enormes entre uns i altres; no hi ha un mòdul homologat, i vam acordar que es faria. Cal avançar en això –cal avançar en això.

Voldria recordar també que es va acordar que el finançament d'aquests serveis d'entitats col·laboradores havia d'arribar a subvencionar el cost real, que ara hi ha

una distància bastant gran entre el que es rep del Departament i el cost real. I, per tant, a això, cal arribar-hi.

I recordo també que ens vam comprometre en aquesta Moció a fer increments no inferiors al 25% del pressupost en tres anys, i això no ho he vist. La veritat: costa saber-ho; costa saber-ho perquè, com que el capítol de personal no hi és, tota la resta, el que no és personal, ha pujat un 2,5%. Del 2,5 al 25% no sé que representa a personal, eh?, ho dic molt sincerament, però em sembla que no ens acostem al 25%, que encara hi estem lluny. I, per tant, això mateix és un toc d'alerta, una preocupació per part nostra que volia fer arribar.

Pel que fa referència a la Direcció General de Formació d'Adults, bé, si aquí hem dit anteriorment que ens alegrem que tot el que fa referència a atenció a la infància i a l'adolescència hagi passat a Benestar Social –ens sembla lògic, ens sembla que això, a més a més, ha d'imprimir un caràcter diferent, des del punt de vista del que significa l'atenció als infants desemparats–, aquí hem de dir el que venim repetint també cada any, que és que la formació d'adults, nosaltres pensem que no hauria de ser un tema de Benestar i Família, sinó un tema d'educació, i, per tant, estar en un altre departament, perquè justament hauria de normalitzar-se dintre del que seria tota l'oferta educativa existent.

En aquest sentit, i dit això, que hi volem insistir, simplement assenyalar que, després d'haver fet el Mapa de formació bàsica de les persones adultes de Catalunya, que va despertar moltes expectatives i que responia a una necessitat evident, en el Mapa es recull clarament que la previsió de l'oferta per a l'any 2002 hauria de ser de 81 centres, fent 456 grups de graduat en educació secundària, i en aquests moments només un 50% de les escoles poden expedir aquestes titulacions, i l'oferta en l'aprenentatge de segones llengües per a la població estrangera és insuficient a les escoles públiques.

Per tant, veiem que el pressupost no recull, l'increment del pressupost no recull fer front, justament, a aquestes previsions del Mapa de formació bàsica per a les persones adultes, com també entenem que és insuficient per permetre la generalització de la reforma educativa i per atendre la demanda formativa de la població estrangera novinguda, que és, podríem dir, un dels aspectes més importants a què ha de fer front, o un dels paquets més grossos, per dir-ho així, més col·loquialment, a què ha de fer front la formació d'adults.

Hi ha també la incorporació de la Secretaria de la Família, amb una dotació de 62 milions d'euros, per canalitzar tot aquest conjunt d'ajuts i polítiques adreçats a la família –després m'hi referiré, eh? En tot cas, és un departament que ha modificat en part, en bona part, la seva estructura, amb aquestes dues noves incorporacions, i esperem, en tot cas, que això li doni més poder, per dir-ho així, a aquest Departament, en el conjunt, perquè, en definitiva, nosaltres ho desitgem.

Entrem aleshores en les polítiques, en les polítiques socials pròpiament. No les repassaré totes; em referiré només a alguns aspectes concrets. Voldria, sí, referir-me, per exemple, a les polítiques d'atenció a la gent gran, a disminuïts, a dones, a serveis socials també, i família, eh? I, clar, hi ha un denominador comú

d'aquestes polítiques, que abans ja he assenyalat en la introducció general: són polítiques molt basades no tant en la creació de serveis com d'ajuts, i, quan es creen serveis, hi ha una contradicció entre el discurs i el que veiem després reflectit al pressupost.

Em refereixo, per exemple, ara a l'atenció a la gent gran. Diuen que incrementaran 2.355 places, de les quals 737 en centres propis, 1.240 en centres privats i 378 en el programa Vida als Anys; per cert, no sabem si són en residències, en centres de dia, en acolliment temporal, o com són. L'increment d'aquestes places comportaria un augment de 34,5 milions d'euros, l'increment d'aquestes places. En canvi, l'increment previst en el pressupost, fent la comparació entre el pressupost d'aquest any i el de l'any anterior de manera homogènia, i descomptant la inflació, representa un increment, en aquest apartat, de 7.400.000 euros i escaig. Per tant, el pressupost contempla només un 20% de les places que diuen que faran. Torno a insistir en la contradicció dels discursos.

El mateix argument que he fet amb relació a les places que es creen, amb relació a la gent gran, és aplicable als disminuïts, ja que l'increment pressupostat, també fent la comparació entre dos pressupostos i calculant la inflació, és de 3.400.000 euros, mentre que l'increment en les places que diuen que faran comportaria un augment d'11,8 milions d'euros, és a dir que el pressupost contempla només un 25% de les places que diuen que faran, i això, clar, és un element, un aspecte que ens preocupa.

Respecte a tot el que fa referència, dintre dels programes socials, a les cases d'acolliment per a dones maltractades, manteniment i gestió de les cases d'acolliment de dones maltractades, aquí han incrementat la dotació, no molt –passa a ser ara de 2 milions d'euros–, i, en tot cas, continuem veient que els recursos són insuficients per atendre aquest problema tan important i que creix en la nostra societat, malauradament, com és la violència de gènere.

Sí que volia, aleshores, manifestar aquí que tenim el repte en aquest Parlament de fer, de materialitzar –hi ha una ponència creada– una llei integral contra la violència de gènere –ja veurem com n'acabem dient en el seu moment. És important, perquè obliga més –obliga més– que el que és, ara, el fet d'haver-nos dotat d'un pla integral que no veiem que, en tot cas, es tradueixi en un increment de recursos important, que, hi insisteixo, són necessaris; no hi insistiríem si penséssim, justament, que són suficients. Cal, en aquest sentit, fer un esforç més important en aquest aspecte.

I, pel que fa referència als serveis socials en general, aquí els ajuntaments tenen un paper molt important, i, com he comentat abans, allò que es dona als ajuntaments és poc. I sí que vull fer èmfasi en una cosa, perquè..., quina importància té això? Per una raó: no només perquè els serveis de proximitat..., no, no només per la proximitat que té l'Administració local respecte a les situacions en què es troben les persones, que poden detectar més qüestions, sinó perquè entenem que una de les línies que caldria enfortir més amb tot això que estem parlant, en les polítiques socials, és l'atenció domiciliària. L'atenció domiciliària depèn dels ajunta-

ments, però amb l'actual sistema poc poden fer per impulsar-la, per incrementar-la substancialment poc poden fer, s'hi hauria d'implicar molt més la Generalitat de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I per què és important l'assistència domiciliària? Miri, la meua impressió, la meua anàlisi és que com que no s'està potenciant l'assistència domiciliària, que arriba molt poc, arriba molt poc i la gent, recordem, prefereix estar a casa, prefereix envellir a casa que anar a residències. Què passa? Que, com a resultat de les seves polítiques –com a resultat de la seva política–, el sector de residències està creixent molt, sobretot el de residències privades està creixent molt, és en aquests moments un negoci, és un camp obert que vostès potencien i ho potencien fent poques places públiques, donant uns diners a les famílies per dir: «Mireu, amb això us ajudem en la residència privada», i com que hi ha poca assistència domiciliària la gent es veu ofegada i ha d'agafar el recurs de la residència quan el lògic seria incrementar, i molt, l'assistència domiciliària, perquè les persones que vagin als centres residencials hagin de fer-ho només en circumstàncies realment de dependència severa, en circumstàncies de dificultat d'atenció a la família.

En aquest sentit, jo crec –veig que se m'acaba el temps– que... Estic resumint, també, quina és l'opinió nostra amb relació als ajuts familiars. Nosaltres li diem, consellera: «Més serveis», perquè, si no, els ajuts familiars s'inscriuen en aquesta política que li estem dient i, aleshores, hauria d'afegir allò que finalment el Govern de Convergència i Unió es repenja molt en la família creant pocs serveis, que és el que permet tenir una estructura bàsica per arribar a universalitzar drets.

I una última qüestió, i demano..., no em vull passar del temps, però sí poder acabar aquest aspecte que és les pensions de viduïtat. El senyor Homs demanava aquí mateix que féssim, han destinat 30 milions a incrementar pensions de viduïtat i que féssim propostes. Doncs, miri, li'n faig, i li'n faig en el sentit següent: no volem que siguin ajuts graciables i que caiguin després de les eleccions. No volem que siguin propines, volem que vagin en la línia d'universalitzar drets. Per tant, li faig una proposta i quantificada. Li faig una proposta en el sentit d'universalitzar drets a pensions de viduïtat en la línia que hi hagi una garantia mínima d'ingressos per a totes les pensions, i introduir, també, pensió per a aquells que no en tenen, perquè hi ha gent que no en té –hi ha gent que no en té.

El president

Senyor diputada, comença un tema fora de..., i és prou important.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, acabo molt ràpidament, senyor president, li agraeixo...

El president

No...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, vostè m'ha de recordar el temps, però simplement acabo molt ràpidament.

Li dic, només, que li proposem que en dos anys s'arribi a què totes les pensions arribin al nivell del salari mínim interprofessional. Això suposa –suposa, senyora consellera, ja li dic el que suposa–, seria, costa el cost, arribar a 442 milions d'euros; afegir al que actualment..., és a dir, és passar de 30 milions a 442. Li proposo que això es faci en dos anys: 221 un any, 221 el següent, començant d'una manera que no hi hagi cap pensió que estigui per sota de la pensió mínima contributiva, començant per aquí, que no hi hagi cap pensió que estigui per sota del 385 euros, que és la pensió mínima contributiva, que no hi hagi cap persona major de seixanta-cinc anys que no tingui pensió.

Li puc dir quantes són, eh? Hi ha en aquests moments trenta mil persones a Catalunya que no tenen cap pensió. Que la tinguin, també, i en aquest paquet posem també dins les pensions de viduïtat, lògicament, i fem possible que dintre de dos anys, entre aquest i el primer, tothom –tothom– tingui una pensió que s'equipari al salari mínim interprofessional.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanya

...les vídues també. I amb això acabo.

Gràcies senyor president, senyors, senyores diputades.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, d'entrada m'agradaria constatar que aquesta oposició que tantes vegades s'ha titllat d'irresponsable o aquest Grup Parlamentari del qual s'ha dit en alguna ocasió, en aquest Parlament, que no té vocació ni capacitat de governar, doncs, bé, que d'alguna manera ens hem de felicitar perquè algunes de les nostres propostes, que hem anat fent en els darrers anys, s'han anat recollint. Enguany, per exemple, en la Llei d'acompanyament en trobem algunes, i esperem que el Departament faci el seguiment que li pertoca i se'n faci compliment.

Per posar un exemple, propostes com la reserva en l'Administració de la Generalitat, els seus organismes autònoms i les empreses públiques que en depenen, per a la contractació de determinats serveis per empreses d'inserció, tenint en compte que es va rebutjar altres anys i tenint en compte que, fins i tot, també una proposició no de llei, presentada pel nostre Grup Parlamentari, en aquesta línia es va rebutjar, doncs, bé, es tracta de felicitar-nos, totes i tots, perquè finalment el Govern decideixi governar en aquests àmbits i comenci

a recollir propostes d'acció executiva que s'han fet en positiu i no, simplement, de forma exclusiva fer propostes propagandístiques en l'àmbit social.

De tota manera, nosaltres, evidentment, pensem que no sempre es recullen les coses de la millor manera i que s'ha de reflexionar, també, com es recullen aquestes propostes, i que en les nostres esmenes veuran millorades algunes d'aquestes propostes, perquè, evidentment, el que és una llàstima és que es recullin algunes propostes, però la filosofia del Departament no canviï i no s'adeqüi, per tant, al que se'n desprèn d'elles.

Tot i així, malgrat que el pressupost d'enguany fa una pujada econòmica evident, segueix, al nostre entendre, en la línia de publicitat i d'autobombo en les seves mesures socials, que no tenen massa coherència entre elles, cosa que, per altra banda, no és d'estranyar quan des d'inicis d'aquesta legislatura el Departament està funcionant sense pla d'acció social.

Des d'aquesta cambra no podem menystenir, ni molt menys no ho volem fer. Aquest important increment pressupostari, de fet, és una pujada d'un 20,8% del pressupost respecte a l'any passat i no pot ser menyspreable. Però, tot i així, hem de recordar que aquest Parlament, ja a l'abril del 99, en les resolucions del debat sobre política social i de benestar, ja els va demanar que s'havia de destinar el 4% del total a polítiques del Departament. El pressupost de Benestar i Família representa el 3,7% del total i encara no hem arribat en aquests anys al 4% aprovat en aquesta cambra, i, a més, representa tan sols un increment d'un 0,3% respecte al pes total de l'any 2002. És a dir, les coses les valorem en la seva justa mesura, si bé no volem menysprear ni un sol euro dels que es dediquen a les polítiques de Benestar, tampoc podem magnificar aquestes cortines de fum que vostès han anat creat mediàticament en els darrers dies.

Han apujat els pressupostos, però, bàsicament, pel que fa als ajuts directes, i, nosaltres pensem que ho han fet una mica sense solta ni volta, sense planificació i —torrem a recordar-ho— sense objectius, perquè encara està per elaborar i per presentar el quart pla d'acció social. El gran problema que hem detectat nosaltres a l'hora de planificar la despesa de Benestar i Família és, precisament, que s'ha exhaurit el tercer pas i no se n'ha elaborat un de nou. Així que ara, de fet, els demanem on es contempla aquest quart pas, perquè s'ha estat treballant sense base i a nosaltres no ens poden dir, com han fet amb els professionals i les professionals del seu Departament, que han prorrogat el tercer pas, perquè les necessitats socials han anat canviant i vostès mateixos, malgrat la política erràtica dels darrers anys, ho demostren amb les seves actuacions puntuals.

Ens cal un nou pla d'actuació social i no es pot seguir improvisant. Vostès... I som a final de legislatura, estem aprovant avui, o estem dient, discutint l'aprovació o no d'una esmena a la totalitat que, si no reïx, evidentment, aprovaran vostès els pressupostos, perquè no han donat prioritats a l'eina bàsica de treball del seu Departament, no n'han donat prioritats en tota la legislatura, però, especialment, en aquest pressupost a l'eina que permet desenvolupar les polítiques socials del Govern amb

coherència, planificació i, sobretot, amb objectius. Cal concreció, cal avaluació a partir d'objectius i prioritats plantejades i no fer les coses a la babalà.

Vostès ens diuen que Catalunya és un país per viure, però nosaltres pensem que no es pot il·lusionar un país si ni tan sols no han aconseguit il·lusionar i donar objectius als professionals i les professionals del seu Departament, perquè la gent no sap en què treballa, ni què ha de concretar ni què a de prioritzar, com s'avaluen les prestacions que es donen, per exemple. Al nostre entendre això és gairebé impossible perquè no hi ha base de treball. Si vostès treballen sobre la base del tercer pla d'acció social, treballen amb eines del passat i no poden solucionar ni prevenir les problemàtiques socials que van sorgint dia a dia i que s'agreugen, pensem nosaltres, amb la seva manca de planificació. Seguim funcionant amb model antic, el model de la transició, amb un model de serveis socials que té vint-i-cinc anys i, evidentment, la societat evoluciona i les polítiques públiques també ho haurien de fer. És evident que és difícil fer-ho al mateix ritme i, això, ja ho reconeixem, però ho podien haver aprofitat amb el canvi d'estructura del Departament, i podien, també, haver aprofitat la que van fer de l'ICASS l'any passat, per aprofitar així una revisió del model i per canvis reals i no només aparents.

Si bé hem de felicitar que les propostes que fa l'oposició siguin recollides, també ens hem de preguntar amb quin objectiu ho fan vostès, i, a més, això no fa, d'alguna manera, sinó demostrar la manca d'acció executiva o la manca de nord en les seves accions, i en posem algun exemple: podem analitzar el tema dels ajuts directes. Hi ha diferents criteris amb els ajuts directes. En lloc d'anar avançant cap a la universalització total i la millora dels serveis, doncs, per exemple, els ajuts directes per famílies amb criatures menors de tres anys, em permetrà la ironia, senyora consellera, amb cinc-cents euros anuals potser ens arribarà per als bolquers de l'Slecker però no ens solucionarà gaire cosa.

Doncs, bé, aquests ajuts tenen una filosofia universal sense tenir en compte la renda, cosa que a nosaltres ja ens sembla bé, malgrat que és un ajut evidentment condicional. Però a l'altra banda tenim altres ajuts, com per exemple els ajuts d'autonomia a la llar, aquests sí que són mensuals, que varien segons la renda i que, tot i així, no és equilibrat per tothom; és a dir, tenim models molt distants segons la modalitat de l'ajut i tot això va variant segons no sabem ben bé què. Els preguntem per què algunes... Nosaltres, de fet, els volem preguntar per què hi ha aquesta variació entre uns ajuts i uns altres i no s'avança a intentar universalitzar una sèrie de drets i posar un línia comuna en tots els ajuts, perquè algunes semblen més aviat, propostes electoralistes que no pas reflexionades per solucionar problemes.

Hi ha un tema pendent que té molt a veure amb el Pla d'acció social, i que al nostre entendre és una prioritats i una demanda social que no tenen vostès en compte, i que estan actuant una mica amb el deixar fer, deixar passar els drets socials bàsics. Ja fa temps que en les nostres propostes pressupostàries els demanem un catàleg de drets socials indefugibles, i encara, a hores d'ara, i després de molts anys d'aquesta demanda, que

no és només una demanda del nostre Grup Parlamentari, sinó que és una demanda d'una part important de la societat, que no està recollida ni prioritzada, perquè pensem que el reconeixement d'aquests drets bàsics contribuiria a ordenar les necessitats al mapa de serveis i les prioritats i els objectius de les polítiques socials del Govern.

Estem davant de dos models, el de l'assistència i el del dret. La universalització de drets i serveis és oposada, pensem nosaltres, a les polítiques assistencials i de subsidi que estan vostès aplicant realment. Per exemple, i segueixo amb els ajuts a les famílies de zero a tres anys, solucionar els problemes que pateix la diversitat de les famílies de Catalunya no ho soluciona, no crec que ningú digui que no als cinc-cents euros, però, és evident, que solucionar no soluciona els problemes de fons, a més, aquest dret deixa de ser universal a partir dels tres anys i, per tant, ni consolida res ni soluciona res.

Estan vostès tractant els problemes com si fóssim els països més riscs del nord d'Europa, com si els serveis bàsics ja fossin garantits. I, en l'àmbit del Departament de Benestar Social i Família, les accions són importantíssimes. I torno a la necessitat de definir uns drets socials universals a partir de les necessitats bàsiques.

Els pressupostos de la Generalitat són la clau i, ahora, el reflex de les polítiques que es porten a terme, i han de permetre fer realitat i fer possible les accions de Govern i mostrar quines són les prioritats i què és secundari. Evidentment, si no definim i conceptualitzem aquests drets universals, això serà difícil.

La mitjana de despesa de la Unió Europea en família i infància és d'un 1,2% del producte interior brut; si atenem el PIB català previst per al 2003..., vindrien a ser 1.600.000 euros aproximadament, doncs, òbviament no podem basar la despesa només en els..., tot i que..., això, no podem basar només, la despesa, en els pressupostos de la Generalitat, i que hauríem de tenir en compte també els de l'Estat, que no queden desglossats per comunitats autònomes, però és evident que, en el cas de la Generalitat, els ajuts directes a famílies són només de 115,312 milions d'euros, i aquí ajuntem els ajuts de zero a sis anys, les mesures fiscals, el pla «Viure en família» i d'altres, que no estem parlant de quantitats adequades, evidentment, a les necessitats.

Una altra cosa és encurioseix i preocupa, i de fet és que no té lògica que al final d'un mandat s'encarreguin un gran nombre d'estudis sobre problemàtiques socials; aquests són per a l'inici d'un mandat, a menys que aquests estudis responguin a interessos electorals, i molt menys tenint en compte que portem tota la legislatura, com estic reiterant, funcionant sense ordre ni concert i, per tant, sense PAS; possiblement si haguéssim tingut aquests estudis fa uns anys, doncs, possiblement haurien pogut ja vostès elaborar un pla d'acció social, i, per tant, tenir uns objectius a desenvolupar.

Un tema importantíssim i que pensem que hauria de ser un dret inalienable és el tema de l'atenció domiciliària. És evident que en aquest aspecte anem molt per darrere dels països europeus i, a més, estem patint un retrocés important en aquests tipus de serveis. Per una banda, s'està tendint a l'externalització del servei i a la promo-

ció d'empreses, i això produeix la deixadesa administrativa, perquè, com ja s'ha dit des d'aquesta tribuna, hi ha poc suport als ajuntaments, que no podem assumir tots els serveis de proximitat. No podem basar-nos en un model de xarxa privada d'atenció a les persones, sinó que hem de respondre a les necessitats actuals de la societat catalana. No podem accontentar-nos a donar petits ajuts, que a més són molt condicionats, per ajudar les famílies per tal que puguin contractar algun professional de serveis de proximitat, sinó que hem de garantir que totes les persones que ho necessiten tindran aquest servei garantit, molt més si tenim en compte que, malgrat la mínima pujada de la natalitat, la nostra piràmide demogràfica ens mostra que tenim una població envellida i que prop d'un milió de catalanes i catalans són majors de seixanta-cinc anys, i, per tant, aquests tipus de serveis seran imprescindibles en un futur immediat.

Si a més a més fem l'anàlisi d'alguns programes, veurem que..., bé, de fet, se'ns està oferint una mica la xocolata del lloro, no? Per exemple, els objectius del programa «Viure en família» serien donar..., són, vaja, donar suport a les famílies que tenen al seu càrrec una persona amb dependència, donar suport a les famílies que tenen un membre amb dependències, per tal de potenciar el seu manteniment precisament a l'entorn, en el seu entorn social i familiar. Per accedir a aquests ajuts del programa, que són d'un import màxim de 240 euros, s'ha de tenir un grau de disminució igual o superior al 75%, superar el barem de tercera persona o bé rebre una pensió d'invalidesa no contributiva, de gran invalidesa o per persona a càrrec amb situacions de dependència. En aquests casos, veuran reduïda la quantitat mensual de l'ajut en un import equivalent, en còmput mensual, a l'import dels complements del subsidi esmentat.

Aquests aspectes, al nostre entendre, són contradictoris, ja que, per una banda, per poder accedir a la subvenció s'ha de superar el barem de tercera persona, però si es té aquest barem es dedueixen els ajuts per aquest concepte en altres prestacions. De tot això es dedueix que només podran accedir a l'ajut les persones que per algun motiu no cobrin les esmentades pensions; la resta només podrà accedir, en el millor dels casos, a la diferència de prestació a partir de la seva..., d'aquestes pensions o d'aquestes altres prestacions per dependència. I quedarà, d'alguna manera, després de molt paper, de molta burocràcia, en un ajut gairebé simbòlic.

Si tenim en compte, a més, les dificultats que hi ha, per exemple, en l'accés a l'ajut de tercera persona, tot és encara pitjor. Podem posar exemples no llunyans que, de fet, estem..., que ens estan venint queixes per moltes bandes, des de la societat civil, des de les entitats, des del Síndic de Greuges, des de la mateixa ciutadania.

Per exemple, un jove de divuit anys que té una greu discapacitat, la seva família li ha de fer absolutament tot allò més quotidià: vestir-lo, alimentar-lo, posar-li el menjar a la boca, rentar-lo..., tot. En una entrevista d'avaluació per superar els barems de tercera persona demanat, que tan sols dura mitja hora, se li reconeix tan sols una discapacitat del 71% —el 71%, considera...—, per tant, no supera el 75%; és evident que no se supe-

ra el que s'exigeix per als barems, però això no només no fa cap gràcia, sinó que per a la família i per al jove, doncs, els sembla una presa de pèl i que, a més a més, no podrà tenir els drets que li pertocuen.

En la línia de privatització i externalització de serveis que ja fa temps ha endegat el Departament, i que produeix un greu deteriorament dels serveis públics i una manca d'inversió en aquests, trobem les iniciatives que s'estan prenent amb les caixes. En primer lloc, i en això ja els vam adreçar fa un temps unes preguntes parlamentàries, la Visa carnet de família nombrosa; un carnet que és una trampa, que sembla oferir serveis a les famílies nombroses, quan en realitat és una targeta de crèdit amb uns certs avantatges. I tot això, amb promoció directa del producte per part de la Secretaria de la Família.

També tenim el Conveni entre el Govern de la Generalitat i la Federació de les Caixes d'Estalvi, que si bé, possiblement, per una banda, podríem aplaudir, per una altra, quan ens fixem en certs aspectes, comencem a dubtar. És un conveni dirigit a potenciar l'ocupació del mercat de serveis socials a empreses mercantils, que és una xifra de 150 milions d'euros, que vénen a ser uns 25.000 milions de pessetes, que no és una quantitat menor; s'estan oferint línies de crèdits i no pas subvencions a entitats que cobreixen aquests serveis, i..., bé, hi ha una sèrie de condicions.

De tota manera, el debat real és a qui correspon la responsabilitat democràticament legal dels serveis socials. És evident que a Catalunya qui la té és el Govern de la Generalitat, que és qui hauria de planificar les necessitats i qui té la responsabilitat de dotar de recursos materials, tècnics i humans, tant propis com aliens, per tal de garantir la dignitat i la qualitat dels serveis. No complir aquests principis és deixar l'arbitri de la iniciativa mercantil, amb o sense escrúpols, i això afecta directament el present i el futur quotidià de persones concretes, que necessiten un Estat socialment just i uns suports i unes ajudes.

Es tracta fonamentalment d'un debat polític de fons. No és el mateix que el tercer sector faci els serveis socials amb conveni amb el Govern, sent aquest, la Generalitat, la primera i darrera responsable, que no pas fer créixer desordenadament el cost sumant manteniment i amortitzacions d'inversió. Perquè, volen dir, vostès, que aquests 25.000 milions d'inversió –de pessetes, em referia–, 150 milions d'euros d'inversió, a quinze anys, pot suposar una quantitat impossible d'avaluar i assolir pressupostàriament en el manteniment del servei? Va dirigit a potenciar l'ocupació del mercat i serveis de benestar social per part de les empreses mercantils, i llavors, on queda el tercer sector?

A la Llei d'acompanyament es recullen algunes iniciatives que són contradictòries, en part, amb aquest Conveni. Perquè aquest Conveni pugui ser acceptable per les entitats no lucratives, en el supòsit que hi estiguessin d'acord, prèviament s'hauria de fer un estudi seriós dels costos reals de tots els serveis subjectes a conveni o subvencionats. I, parlar de la creació de noves places o equipaments per mitjà de crèdits, només es podria fer amb contracte dels serveis de l'Administra-

ció pública amb l'entitat prestadora, que es tingués en compte el cost real dels serveis, amb sous de conveni, despeses generals, amortitzacions reals, etcètera, etcètera, especificant d'on han de sortir aquests ingressos per mantenir el servei. Això sempre que hi hagués el compromís de mantenir els serveis tot el temps que durés el crèdit. Perquè, què passaria un cop liquidat el crèdit, deixaríem de donar el servei? I, si no és així, qui el finançaria?

Bé, la realitat social de Catalunya –tenia moltes més coses a dir, però veig que se m'acaba el temps– mostra desigualtats. Ja l'any passat vam exposar unes dades esfereïdores de la pobresa al nostre país, que creiem que potser no cal recordar, però és evident que calen polítiques integrals i decidides de lluita contra l'exclusió, i això passa, entre altres coses, per la revisió anual del sistema de pensions i ajuts, i que això es faci sobre l'IPC català, que després de dotze anys de signatura de l'acord de creació de la renda mínima d'inserció hi hagi una revisió i que..., o bé s'avanci en la línia que nosaltres proposàvem cap a la renda bàsica de ciutadania i, per tant, cap a un ajut universalitzat, o bé, doncs, que evidentment aquesta renda vagi cap al salari mínim interprofessional.

Tampoc vull deixar de felicitar que tot el que fa esment de l'atenció a la infància i l'adolescència, i l'acolliment i l'adopció, hagi passat al seu Departament, senyora consellera. I, de fet, l'altre dia a Justícia, jo ja vaig fer les crítiques corresponents, per tant, no les repetiré, entre altres coses perquè se m'acaba el temps.

I el que sí que volia dir-li és que és especialment descoratjador els plans d'actuació transversal. Nosaltres, pel que fa als plans interdepartamentals d'igualtat d'oportunitats per a les dones, també, en el Departament de Presidència, en l'esmena a la totalitat a l'Institut Català de la Dona ja vam fer la nostra crítica, però és evident que tampoc queda recollida, tampoc veiem que això augmenti i que es dediquin els recursos necessaris...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Porta i Abad

De seguida acabo, senyor president. I en el tema del Pla d'emigració, doncs, veiem tres quarts del mateix: no veiem que hi hagi un avenç decidit en aquests temes. Pensem que s'està carregant tot el tema dels drets socials bàsics de ciutadania sobre un sector de la població important, que són les dones, que són, en definitiva, qui estan cobrint les necessitats que no està cobrint l'Administració, i els demanàriem, en tot cas, que reflexionessin sobre tot això.

Nosaltres pensem que aquests pressupostos, malgrat la pujada, són insuficients i que, donades totes les crítiques que he vessat, i totes les que m'he deixat, doncs, queda justificada la nostra presentació de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva paciència. Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, intentaré argumentar l'esmena a la totalitat a un departament, perquè, donat que s'ha convertit, sembla, en el Departament estrella, l'argumentació ha de ser creïble. I de cap manera el nostre Grup Parlamentari hauria votat en contra si aquest pressupost o augment de pressupost hagués anat acompanyat d'un canvi de model.

Però, honorable consellera, avui toca també fer balanç de vint-i-un anys. Aquest és l'últim pressupost del president Pujol. Ahir el conseller Homs –dit de passada– deia: «Oh, vostès, mentre governaven a l'Estat espanyol...», etcètera, etcètera. Miri, parlem de política social, parlem d'*objectivitat* en la política social. Vam cometre errors, vàrem deixar de fer moltes coses. Però *objectivament* aquesta setmana sortien les dades de l'Eurostat on es veia que en els anys de Govern socialista, en matèria de política social, del 82 al 95, vàrem créixer i ens en sentim orgullosos.

Tindríem una llei general d'ordenació del sistema educatiu? Tindríem una llei general d'universalització del sistema sanitari i de salut? Tindríem una llei que va plantejar les pensions no contributives? Doncs, no ho sé, potser sí, però en tot cas nosaltres la vàrem liderar.

Per tant, avui toca també fer balanç del que ha fet en serveis socials el Govern de Convergència i Unió durant els últims vint anys, vint-i-un anys. Aquesta és una competència exclusiva, no es pot donar la culpa al Partit Popular o al Partit Socialista, perquè aquesta no és una competència de l'Estat. I durant aquests últims vint-i-un anys..., migrat, falta de lideratge, no tenim una universalització dels serveis socials, no tenim un discurs, un model que hagi permès consolidar el quart element bàsic de totes les socialdemocràcies, de tots els estats de la Unió Europea més avançats en política social. Aquest és motiu més que suficient, avui, en aquest debat, insisteixo, perquè és una responsabilitat, hauria haver pogut ésser una responsabilitat o una gran oportunitat.

El conseller Homs deia: «Escolti, vostès van deixar un país endeutat, ho fan molt malament els ajuntaments que governen...» Insisteixo, cal ser objectiu i en política social encara fem les coses de manera diferent quan tenim aquest lideratge.

També vull fer amb vostè, honorable consellera, un balanç de legislatura; els alcaldes ho fan i vostè podria haver fet en aquest pressupost un balanç de legislatura i jo intentaré fer-lo amb algunes dades. Per tant, no compartim el model, no compartim la manca de lideratge, però, el que és més greu –i aquestes són les argumentacions molt concretes–, l'anàlisi del pressupost d'enguany i de la legislatura, les tendències, les tendències polítiques d'aquest Departament, que tenen a veure amb què està creixent en el Departament, amb què no creix en el Departament i amb que hi falta un canvi d'orientació.

Ha decaigut la paraula «social» del Departament, consellera. A vostè jo li feia broma i li deia que l'única justificació és que fos massa llarg, «benestar social i família» potser era massa llarg. Els publicistes, aquests publicistes que han canviat una i altra vegada totes les capçaleres del Departament, li ho devien desaconsellar, però no, clar, apareix «família», no? Creix, diu, un 20% el pressupost. Li recordava l'anterior diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula, encara, ni tan sols, arriba al 4%, consellera. Els ajuntaments..., en els convenis que vostès signen amb els ajuntaments els obliquen, com a mínim, a fer una despesa del 4%. En aquest pressupost, en aquest Parlament hem manat el Consell Executiu reiteradament que com a mínim hi arribés. Però, què creix en aquest pressupost? Per això li dic que hi han temes en profunditat, consellera, que no podem compartir i que, és més, són motiu d'extrema preocupació no política sinó que haurien de ser-ho social.

Creix allò que és fàcil créixer, i s'ha de dir que la maternitat i paternitat de les prestacions econòmiques directes a les famílies és del Partit Popular; la primera vegada que en aquest pressupost apareixen prestacions econòmiques directes a les famílies és perquè en un debat de pressupostos el Partit Popular els diu que han d'aparèixer-hi. El primer Grup parlamentari, el primer partit polític de Catalunya que presenta un projecte d'universalització d'ajuts econòmics a les famílies de Catalunya és el Grup Socialista, a la premsa, de zero a divuit anys, global, i no només d'ajuts a les famílies.

Per tant, vostès fan el que és fàcil: 82.000 pessetes a l'any per a nens de zero a tres, i no hi ha més, consellera, i no em digui que hi ha més perquè m'he mirat el Projecte de llei que circula *por ahí*, però que aquí no arriba –li demano un altre tracte amb les persones d'aquest Parlament que estem interessades a trobar un consens amb les polítiques familiars–, i continua dient de zero a tres anys aquest Projecte, Avantprojecte de suport a les famílies. Però i els serveis, consellera? Augmenten les 40.000 pessetes aproximadament de prestació directa a les famílies que tenen un gran discapacitat a casa, que els serveis no s'incrementen, en absolut, en la magnitud, i des d'aquesta flamant secretaria de la família no es lidera un projecte global de suport a les famílies, consellera. I això és altament preocupant, i no em digui que no perquè és així.

Sap quan augmenta la partida de llars d'infants? 53 milions de pessetes, 319.037 euros; 53,22 euros/plaç/any, 8.798 pessetes/any. O sap quantes places de les promeses... –vostè va prometre, varen prometre a la legislatura 7.000 places, consellera, doncs ens en faltaran gairebé 1.000. No em digui que no, perquè tornarem a discutir amb les memòries com vam fer l'any passat. Si vol vaig a buscar la Memòria del 99. Les xifres que dic aquí no me les invento, són xifres comparades amb la Memòria de l'ICASS del 99, amb la Memòria de l'ICASS del 2003.

Per tant, consellera, li ho torno a dir igual que l'any passat: senyor president, o la Memòria està equivocada o vostès hauran incomplert el que es varen marcar com a objectiu de legislatura. Hauran fet, si les fan, 6.166 places noves. Per tant, de 7.000, restem; però

d'aquestes, a més, estan precaritzant el sector. El sorprenent, consellera, gran política familiar i la partida seva de transferències d'ajuntaments d'ajuda domiciliària baixa; baixa, consellera, busqui-ho bé que baixa. O la creació de serveis socials per a les persones amb discapacitat creix molt poc, consellera. Només li demano que rectifiqui declaracions o, almenys, transcripcions de les seves declaracions de la premsa escrita del disabte que, o estan equivocades o vostè va faltar a la veritat. Per tant, jo penso que estan equivocades.

Vostè deia que crearien 600 places de centre ocupacional i la Memòria diu 400. Deia 3.000 places de pisos o llars per a malalts mentals, consellera –ho deia la premsa escrita i, si vol, vaig a buscar el retall i, per tant, no ho rectifiqui.

El conseller Mas –que també haurà de rectificar– també va dir que crearíem, l'any 2003, 2.500 places de residència. I li recordo que en la seva Memòria diu que se'n crearan 1.897.

Per tant, no podem compartir, consellera, aquest projecte de suport a les famílies que és un projecte d'ajuts econòmics pocs i escassos, que hi estem d'acord i vostè ho sap perquè vostè coneix i té i sé que mira els nostres projectes del Govern alternatiu. Però si això no va acompanyat de serveis i de serveis de qualitat, això és fer d'estruç. O bé, molt més greu: donar diners a la família, a baix preu, perquè facin els serveis que hauríem d'anar a comprar. Serveis o –com que no hi ha gaire serveis públics– comprar als mercats. I sap què està passant en aquest moment, consellera? Vostè hauria d'analitzar el que ha passat amb el «Viure en família», qui continua sent el cuidador, amb aquestes 40.000 pessetes que vostè dona a les famílies que tenen un gran discapacitat? Generalment, la dona. La dona cuidadora que amb silenci ho ha fet sempre. I per tant, o canvien la seva visió de la política familiar o és una trampa, perquè és –ho deia abans el company Josep Maria Rañé– un pressupost electoralista.

El senyor Casadesús deia «tothom ho fa», però és que això és molt més greu, és aparentar. Perquè miri que han fet festival amb les partides aquestes que, en tot cas, són molt poca cosa, consellera. Però miri, benvingudes. Ara, hi insisteixo, la nostra discrepància i preocupació és de fons. I podria posar altres exemples de com estan fent fràgil el sector. Pretenen atendre més gent en llars-residències, més persones amb discapacitat, abaixant la quantitat del mòdul.

Pretenen atendre un nou pis amb suport, perdó, una nova casa d'acollida amb un pressupost d'1,5 milions de pessetes. Consellera, li recordo –ja li passarem un estudi que ha fet la companya diputada Carme Valls– que estem a la cua de totes les comunitats autònomes en places de cases d'acollida i pisos amb suport.

Jo em pensava que aquest any seria el pressupost del canvi, com a mínim, en alguna cosa, en alguns dels temes que estan molt pendents i que hem comentat moltes vegades. Recursos socials per a malalts mentals? –torna a precaritzar el mòdul, consellera, pretén atendre més persones amb menys diners per persona. Estic parlant d'un sector ja molt menystingut des del punt de vista de serveis públics. Doncs, fixi's, a sobre que tenim

tan poques places de llar residència o de pisos per a malalts mentals, al damunt, els abaixem el mòdul. I això és així, consellera.

Vostè sap que analitzo els pressupostos acuradament, perquè aquesta diputada no hauria fet aquesta intervenció que pot semblar demagògica, però els asseguro que no ho és. No és demagògica i, sobretot, no és demagògica perquè nosaltres, en tots aquests camps, tenim alternativa.

Tenim una alternativa que no lliga amb aquest pressupost –i no parlo només de les partides pressupostàries, parlo dels objectius d'aquest pressupost, de l'ambició d'aquest pressupost, de la no-ambició que han tingut en vint-i-un anys de convertir els serveis socials en el quart element bàsic de l'estat del benestar com han fet països centre i nordeuropeus. I ja no els queda temps, perquè fan falta tres coses fonamentalment per liderar en política social. Primer, discurs; un discurs que accepti la realitat, un discurs que accepti que tenim més pobres, ara, a Catalunya. No és culpa del Govern tenir més pobres, però és lideratge del Govern orientar les polítiques perquè la gent se'n pugui sortir de la pobresa. De pobresa, realment, el conseller Comas, l'anterior conseller, almenys, va fer un pla. Ara, ni el 2002 ni el 2003, honorable consellera, no tenim Pla d'actuació social. Oh, clar!, això és el motiu, la justificació per a la discrecionalitat per a un departament on tot s'hi val; des de les cases regionals, que haurien d'estar a Cultura, fins a ajuts d'habitatge de rehabilitació que, consellera, hi posen una partida d'1 milió d'euros de lloguer per a habitatge. O hi continua estant la Direcció General de Formació d'Adults.

Vostè va prometre –vostè ve del món de l'ensenyament– que estudiaria aquest tema, consellera. Però la companya Assumpta Baig, que en parlàvem... No, no, no cal que ens hi trenquem el cap. Aquest és un departament en què hi cap la fragilitat, la fragilitat dels serveis. El Departament d'Educació és un departament més reglat. Passar la Direcció General de Formació d'Adults de Benestar i Família a educació vol dir consolidar.

En canvi, aquí tot s'hi val. Programets i programets –ho hem discutit moltes vegades, honorable consellera–, per tant, he dit, es necessita un discurs i un lideratge diferent, un model diferent. No podem perdre més temps, hem de legislar, i aquestes seran les primeres lleis que presentarà el nou govern si ens fa confiança al país, als ciutadans d'aquest país. Una llei que universalitzi l'accés als serveis socials, amb copagament, consellera.

Li hem dit que nosaltres no hi estem en contra. Si cal, demanar a l'Estat quina és la seva part de finançament; anar junts a l'Estat per legislar les pensions de dependència –un dels grans temes de debat.

En aquest debat de legislatura vostès van perdre una altra oportunitat, una gran oportunitat. Un dia d'aquest plenari, d'aquests dies que passen només a la història per a les hemeroteques, el Partit Popular ens va ajudar a aprovar una moció, a nosaltres, per crear una comissió per analitzar la dependència. Cap voluntat política, consellera. Es va morir aquella Comissió, perquè clar,

quan el Govern no ho vol, evidentment, podem anar fent. Es va morir, consellera, i hem perdut l'oportunitat de tenir una proposta. Jo crec que hauria estat unitària des de Catalunya per portar a l'Estat, per resoldre un tema cabdal que és el tema de la dependència, i així li podria anar dient moltes coses.

Però, i per acabar, no hem trobat ni en aquest pressupost ni en aquest balanç de legislatura, ni en aquests últims vint-i-un anys, autoritat en els altres departaments. Hi han polítiques pròpies de serveis socials i polítiques de lideratge de política social als altres departaments, i, per tant, això cal que traspuï en la manera de fer, i jo he dit sempre que Convergència i Unió no ha permès en aquest departament liderar que els altres departaments també tinguessin l'accent de la política social.

Li posaré, per acabar, un exemple molt clar. Vostè, en les memòries, va parlant de plans d'immigració, etcètera, etcètera, que anem fent plans i papers –això sí que ho fan–, però eren temes molt puntuals, però, alhora, molt importants, perquè la gent de la societat que acull els immigrants no pensi que s'està repartint la misèria. Dirà: «És una partida d'educació.» No, li parlo d'autoritat política des del seu Departament amb els altres.

Beques per a menjador, beques per a material escolar: congelades, les partides. Vostè sap com han augmentat les demandes, consellera? Són per a gent molt pobre, eh?, per a gent amb ingressos familiars pobres, molt pobres. Jo no tinc les dades, vostè potser les té, però de mitjana deuen haver augmentat un 10% a bastants territoris. Doncs, sap què està produint, això?, aquesta falta de lideratge en polítiques transversals d'immigració, de salut mental, de dependència, etcètera? Que la gent pensi que a la persona estrangera li donem abans la beca de menjador que a ell.

Miri, els demano, al Grup Popular, que votin a favor de l'esmena a la totalitat. Els ho demano als altres grups parlamentaris, però els altres han presentat, evidentment, la seva esmena a la totalitat. I per això els ho demano, perquè aquest és un departament molt important pressupostàriament, que no arriba al 4%, però d'un lideratge important per resoldre molts temes de la vida diària, i jo crec que n'he donat suficients motius. Perquè cal un canvi important, i encara potser, en aquest Departament, si arribéssim a algun acord, estariem a temps de solucionar o d'orientar d'una altra manera, de planificar d'una altra manera –que no hi ha cap planificació–, de concertar amb la iniciativa social..., de creure'ns els ajuntaments, de decidir que envellir a casa amb ajut és el més important, de decidir un pacte de cases d'acollida i de pisos amb suport per a les persones o les dones que han sofert violència domèstica. Però, sobretot, perquè si les polítiques d'ajuts directes no van acompanyades de serveis i d'un canvi de discurs, el que estem fent és responsabilitzar la família, i moltes vegades les dones, a ser cuidadores amb escreix, cuidadores al damunt de les quals, amb aquest sentit de culpa que històricament tenim les dones, recaurà ara amb uns quants diners el pes per molts més anys.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, honorable consellera.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo pujo avui en aquesta tribuna amb satisfacció per defensar el pressupost del Departament de Benestar i Família. És un pressupost que enguany –s'ha dit aquí repetidament, però és tan important que ho vull tornar a repetir– ha crescut un 20%. És una de les dos prioritats que es va marcar el Govern en aquesta legislatura, que s'ha marcat per als propers anys, arran que, quan es va fer el nou conveni de finançament, ja es va dir que una part important d'aquests diners repercutiria en les polítiques de família, i aquí estem avui defensant alguna d'aquestes inversions, alguns d'aquests diners que estan inclosos en aquestes polítiques.

A mi, sincerament, avui m'hauria agradat aquí sortir i anar explicant solament a on aniran tots aquests diners, i explicar quin ús o quina intenció es té per a la seva utilització. I només ho podré fer de passada, donat que també crec que s'han de contestar algunes de les esmenes a la totalitat o dels arguments que s'han utilitzat per defensar aquestes esmenes a la totalitat per part d'alguns grups.

La senyora Comas, en la seva defensa, ens parlava una mica que hi havia escassetat d'oferta pública; parlava que s'havia fer més universalització; parlava de partides d'ajuntaments... També n'ha parlat la senyora Carme Porta. A la senyora Carme Porta, li vull agrair que hagi elogiat algunes de les propostes del nostre Departament, no així unes altres en què, lògicament, no puc compartir aquesta visió amb ella –i ara ho explicaré–, però jo crec que amb la meua intervenció podré donar resposta al que algunes d'aquestes senyores diputades, en la defensa de la seva esmena, estaven aquí mostrant.

Però em vull centrar una mica més en la defensa que ha fet la senyora Geli. Sincerament, la veritat és que m'ha sorprès molt quan ha dit que no volia fer demagògia, perquè a mi m'ha sonat molt, amb el seu estil..., o sigui, en presentar això. Vostè sap, senyora Geli, que no és el meu estil de pujar aquí i de fer segons quins tipus d'intervencions, però, realment, la seva m'ha sobtat moltíssim, per algunes de les coses que ha fet, i sobretot perquè dóna la casualitat que aquest dematí m'he rellegit el *Diari de Sessions* de l'any passat. Jo no vaig defensar el pressupost de l'esmena a la totalitat aquí en aquest Parlament; ho va fer l'aleshores company diputat senyor Hinojosa. I, en rellegir-me'l una mica, he vist que és que gairebé..., em sembla que ha tingut poca feina a preparar-se això, perquè gairebé ha repetit, amb el que ha dit en el seu discurs, el que ja va dir –el mateix– l'any passat; com la mateixa petició que acaba de fer al Partit Popular, perquè es repensés donar ajut amb aquestos pressupostos..., exactament igual. Vull dir, és que m'ha sobtat ara, en acabar-lo de llegir, perquè dic: «Caram, si ho acabo de llegir ara, això que està dient.»

Però, deixant a part aquest tema –que aquí està el *Diari de Sessions*, després, per poder-ho comprovar–, el

que sí que vull explicar és l'increment d'aquestes partides, la defensa, vull fer la defensa, en nom del nostre Grup Parlamentari, d'aquests diners, d'aquest important, per nosaltres importantíssim Departament, i de tot el que es vol fer.

Aquest Departament, en el seu àmbit... Jo ho dividiré en cinc grans àrees d'actuació. Dintre de l'àrea de la família, l'increment, que és molt important, només en aquesta àrea sola, respecte de l'any passat suposa un increment del 52,7%. En aquesta àrea de la família, en aquests pressupostos del 2003, es contempla per primera..., com una prioritat, o sigui, com una novetat..., la primera comunitat autònoma –perdó– que dóna, que universalitza l'ajut des del primer fill –vull remarcar aquí «des del primer fill»– a les famílies amb fills menors de tres anys o famílies nombroses fins als sis anys. I vull dir això perquè sé que hi ha algunes comunitats autònomes que també donen ajuts a les famílies, però em consta que són a partir del segon fill, i vull destacar que a Catalunya aquest ajut es dóna ja des del primer fill i que s'universalitza aquest proper any. Aquest ajut arribarà, es calcula, a unes 178.000 famílies del nostre país.

Però vull parlar també d'ajuts, diferents tipus d'ajuts que es donen també, que estan una mica a cavall..., que, alguns, els podríem posar dintre dels ajuts a la gent gran, però, com que no són exclusivament per a la gent gran, els vull posar en aquest àmbit de la família, com són els dels programes que aquí s'han esmentat per diferents diputades, del programa «Viure en família». Aquests ajuts –vostès ja ho saben– són per a famílies amb ingressos anuals inferiors als 36.000 euros, però que visquin amb persones amb dependència, ja siguin aquestes persones grans, o bé aquesta dependència sigui produïda per una discapacitat o una disminució.

Aquest ajut és important perquè també es complementa amb l'atenció a la persona amb dependència, l'atenció a la família, ja que cuida el dependent, i l'adequació de l'entorn. Es preveuen per a aquest any 7.475 beneficiaris més que l'any 2002. És important, aquesta extensió, també, d'aquest ajut.

Després també vull esmentar l'increment dels ajuts per suport a l'autonomia en la pròpia llar. Aquest és un ajut qualitativament important, ja que permet que moltes persones que han de viure acompanyades de la seva família ho puguin fer autònomament a la seva pròpia casa, perquè el que se'ls procura amb aquest ajut és el suport o la supervisió de les terceres persones, perquè així puguin fer-ho.

També dintre de l'àmbit de la violència domèstica, que aquí s'ha esmentat, l'any 2003 es disposarà de sis casos d'acollida, que permetran atendre 176 dones, 234 fills, i de set pisos pont, que permetran atendre també un nombre important de dones amb els seus fills. Però una novetat en aquest àmbit és la difusió que es fa del Programa de prevenció de la violència familiar, en què s'inclou, lògicament, la violència domèstica, que es va fer aquesta presentació en aquestes jornades –d'això, em sembla que la senyora Comas n'ha fet esment, d'aquests programes. Aquest programa es va presentar en unes jornades que va organitzar recentment el Grup Tamaia.

Recordar que el destinat total, dintre d'aquest pressupost, doncs, de l'àmbit de la família és de 122.634.000 euros, que representa aquest 52,7% d'increment respecte a l'any 2002, i que representa el 18 del total del pressupost.

En l'àmbit de la gent gran, aquests pressupostos estan encarats de cara a promoure el desenvolupament personal i la seva participació activa en la societat. Des del nostre Grup Parlamentari, des del Govern de la Generalitat, al qual donem suport, es distingix clarament entre la gent gran activa i la gent gran dependent. Durant aquesta present legislatura, a Catalunya s'haurà incrementat en set mil les places residencials que reben finançament públic, i es preveu disposar per a finals del 2003 d'un total de 54.737 places residencials per a la gent gran. Ja sé que em diran que són poques, les places de finançament públic; hi han fet referència. D'aquestes, són de finançament públic el 40%. Però jo els voldria recordar aquí que a la Comunitat Europea el tant per cent que es manté entre places de finançament públic i places de finançament privat és, precisament, exactament el 40% de finançament públic i el 60% de finançament privat.

També els vull recordar que amb aquest nombre de places, a Catalunya, en acabar el 2003, la ràtio estarà en un 4,8, que és el que havia previst el Govern, i que la recomanació que fa l'Imsero, a nivell de l'Estat espanyol, és de 3,5, i que moltes comunitats autònomes encara estan per sota d'aquest 3,5. Per això es recomana arribar a aquest 3,5, i aquí a Catalunya es preveu arribar al 4,8 en acabar aquesta legislatura.

Per cert, de totes aquestes set mil places que es crearan en el conjunt de la legislatura, que aquest any s'acabaran, tres mil estan a la ciutat de Barcelona, el que sí que demostra que, un cop es va solucionar el problema dels solars, es va començar a corregir el dèficit existent d'aquestes places.

Vull també destacar la posada en marxa de 326 places noves de centre de dia. Aquí s'ha fet esment que només les residències..., o s'ha fet esment dels programes d'ajut domiciliari. També hi ha aquest recurs de centres de dia, que permetrà disposar de 1.790 places finançades pel Departament a finals de l'any 2003.

Hi ha també previstes cinquanta noves places d'habitatge tutelat, i aquests pressupostos contemplan també la creació d'un centre de referència per als serveis i la investigació de la malaltia de l'Alzheimer i altres demències aquí a Barcelona, i és bo que recordem que es tracta d'una iniciativa innovadora a nivell europeu.

El total, doncs, destinat del pressupost en aquest àmbit de la gent gran per a aquest any 2003 és de 229.280.000 euros, un 17,6 d'increment respecte dels pressupostos anteriors, i un 34% del total.

En l'àmbit de les persones amb disminució, una de les mesures que crec que cal destacar és l'augment dels centres ocupacionals. Aquí, senyora Geli, el debat, l'estem fent precisament amb les dades, i l'estem fent aquí..., vull dir que jo no sé, les dades aquestes de la premsa, quines són o quines van sortir. Jo el que li donaré són les dades que ens consten i que crec, o sigui, espero, que són les que li donin satisfacció de les pla-

ces que realment es pensen crear. Es pensen crear 400 noves places per al final del 2003, que estaran en funcionament. Amb aquestes, un total de 6.268 places, i amb aquestes places està previst donar cobertura total a les necessitats d'atenció diürna. Es podria dir que ens quedarem sense llista d'espera per a aquestes places.

Quant als centres especials de treball, l'increment de les places previstes al pressupost, amb què s'arribarà a les 13.721 places –sempre em refereixo al final del 2003–, permetrà estendre aquest treball protegit a persones amb malaltia mental.

Està previst també la creació de 535 places en residències i llars residències.

I el pressupost destinat a tota aquesta àrea de les persones amb disminució és de 207.139.000 d'euros, amb un increment de l'11% respecte al pressupost anterior, i que representen un 31% del total.

Jo vaig referint aquests augments perquè aquí s'ha posat en dubte com si aquests augments no hi fossin, com si només s'hagués fet propaganda. La paraula que ha utilitzat, en un moment..., la senyora Geli, em sembla que ha sigut que s'ha fet un «festival» amb els pressupostos. Jo crec que això demostra... El que estic dient aquí és la realitat d'aquest pressupost i els números que aquí avui estem defensant amb la voluntat que tirin endavant, donant recolzament, lògicament, per part del nostre Grup Parlamentari, a aquests pressupostos i votant en contra d'aquestes esmenes a la totalitat.

En l'àmbit de la inclusió social, aquest anys s'ha de destacar, també, en aquest aspecte, la posada en marxa de 280 noves places d'acolliment residencial d'atenció a la salut mental –aquestes, probablement..., no sé si són les places a què vostè es referia–, 280 places d'acolliment a la salut mental, increment que situarà el total de les places a final de l'any 2003 en 860 places. Probablement, aquí hi hagi hagut el ball de xifres que es va recollir, i que hagi sortit mal publicat en algun lloc, i que hagi portat a la confusió del començament. Per això vull repetir-li, perquè interessa moltíssim que quedi molt clar.

El que m'agradaria també destacar és un nou programa per a l'atenció a les necessitats d'habitatge social, per a les persones amb dificultat d'accés o de manteniment de l'habitatge; partides que lògicament estan aquí, dintre de Benestar Social..., la borsa de l'habitatge social, on per exemple hi ha el pagament de l'assegurança multirisc i el pagament del dipòsit o de la fiança per aquests lloguers.

El nou sistema d'ajuts al pagament d'habitatges de lloguer també està adreçat a les famílies que no disposen d'habitatge en propietat i que es troben en situació d'alta vulnerabilitat.

Dintre de l'àrea d'aquesta inclusió social, i de l'acció cívica i solidària, que després també –espero que em quedi temps– m'hi referiré, el que sí que voldria destacar és que l'augment..., aquesta àrea d'actuació representa el 12,1% del total i que l'augment és d'un 6,6%. Però jo aquí vull fer una mica més d'esment de la col·laboració amb els ajuntaments i els consells comarcals, als quals les altres diputades també han fet referència.

El Departament de Benestar i Família fomenta les accions dels ens locals en matèria d'atenció social primària, encara que ja sabem que és competència dels ens locals –ho vull tornar a remarcar: és competència dels ens locals–, però que, mitjançant aquests convenis marc amb els ajuntaments de més de 20.000 habitants o amb els consells comarcals, està col·laborant en el seu finançament.

Val la pena recordar que l'any 2001 es va establir un nou model de cooperació, que es va concretar en convenis plurianuals, per al període d'aquesta legislatura, del 2001 al 2003, que permet una major estabilitat i una millora en la tresoreria dels ens locals.

Recordar que hi ha convenis amb trenta-nou consells comarcals i amb quaranta-vuit ajuntaments, i que, per a l'any 2002, aquest any que estem, l'increment de col·laboració que es va fer als serveis socials d'atenció primària, una part important de la qual és l'atenció domiciliària i la teleassistència, ha estat d'un 14%, i que, en aquest conveni, en aquest increment de l'any 2002, també hi havia una important partida per ajudar al transport adaptat de 500 milions; una partida que es manté aquest any, també, en els pressupostos, eh?

El que passa és que aquí s'ha comentat de fer balanç i de fer balanç de la legislatura..., fer balanç de vint-i-tres anys de Govern, hem dit. Bé, jo el faré d'aquesta legislatura. I, aquest balanç d'aquesta legislatura, el vull fer de l'augment dels ajuts, de l'evolució en el conjunt del Departament des de l'any 1999 a l'any 2003, de col·laboració amb els ajuntaments i els ens locals. Aquesta variació ha augmentat en un 57,46%.

Aquí tinc, en un quadre comparatiu (*l'oradora el mostra*) –després, cap inconvenient, els el passaré–..., on van els augments any per any, on s'ha anat augmentant aquesta col·laboració del Departament amb els ajuntaments, i que l'any... Si volen, els ho comentaré, perquè és que aquí se n'ha fet tant..., després diuen que no es demagògia, però s'ha insistit tant en aquest tema, que crec que val la pena remarcar-ho. L'any 1999..., l'any 2000 es va augmentar un 3,48; l'any següent es va augmentar un 11,26; el darrer any es va augmentar un 24,5; en els pressupostos d'aquest any es contempla un augment del 10,25. El total fa la suma, total, des de l'any 99 a la legislatura que vostès demanaven..., una suma del 57,46% d'augment en els ajuts de col·laboració amb ajuntaments i consells comarcals.

Parlar també una mica de..., ni que sigui per sobre, però crec que és important comentar, parlar aquí de les persones amb dependència. És important recordar que el dia 10 de setembre, perquè això és molt recent, el Govern va aprovar la creació del Programa per a l'impuls i la modernització de l'atenció a les persones amb dependència. Des del dia 1 d'octubre –és tan recent...– ja ha nomenat una responsable d'aquest Programa. I aquest Programa té per objectius: limitar el concepte de dependència, establir aquesta tipologia de les necessitats, determinar els serveis a prestar i proposar els instruments més idonis per impulsar i gestionar els serveis i prestacions a les persones i per donar suport a les seves famílies.

Aquest passats dia 21 i 22 de novembre, fa uns dies, s'ha celebrat a Sitges el Fòrum 2002 sobre la innovació en atenció a la dependència. Aquest Fòrum ha tingut un gran èxit de participació, i s'han elaborat unes importants conclusions que estic segura que donaran resposta a molts dels molts plantejaments que aquí s'han fet i que properament veurem reflectits i que podrem discutir al llarg d'aquest proper any.

Vull parlar també una mica de l'àrea..., del tema de formació d'adults, també se n'ha fet esment aquí. I crec que hi ha dos petites coses que és important remarcar, perquè ha quedat aquí una mica enlaire respecte del que s'ha dit. En l'àmbit d'actuació de la formació d'adults, l'augment d'aquesta àrea és important, és d'un 22,3% respecte de l'any passat, i aquí està previst que s'atenguin..., o sigui, 200.000 persones seran alumnes d'aquests cursos de formació d'adults, 30.000 més que l'any 2002. Però que durant aquest any hi ha la implantació, també, del graduat en educació secundària, que suposarà que 13.680 persones seguiran aquesta formació; són 7.600 més que l'any 2002.

Després hi ha també l'impuls d'alfabetització digital dels usuaris de centres i les aules de formació d'adults. I recordar que el pressupost d'aquesta àrea és un 4% del total.

En l'àrea d'Acció Cívica i de la solidaritat, jo voldria destacar –ja ho he dit abans, parlant dels temes de l'àmbit de la família– els temes de la borsa de l'habitatge social i dels ajuts al pagament d'habitatges de lloguer, però també, en l'àmbit del voluntariat, el que està previst és per donar, per continuar podent donar el suport a totes les entitats i la formació.

Hi ha un tema que no vull deixar passar per alt –i em sembla que el temps corre més de pressa quan ets aquí, i no te n'adones–, que li volia referir a la senyora Comas –me n'he descuidat al començament–, que era quan parlava de l'àrea d'infància i de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció. Tots s'han felicitat que aquesta àrea estigui al Departament de Benestar i Família –lògicament el nostre Grup, també. Vam dir..., i no fa massa que havíem discutit una moció, ho ha recordat molt bé en aquest sentit, i jo recordava aquí i defensava que l'àrea d'infància és tan horitzontal que podria estar a qualsevol d'aquests departaments que hi tenen incidència, com n'hi tenia Justícia, com n'hi tenia Benestar Social, podria estar allí dependent, però que és lògic que, en crear el Departament de la Família, sigui aquí, en aquest àmbit, on es reculli.

Aquí sí que hi ha unanimitat i tots ens en felicitem. Però, en el que es refereix als pressupostos, es van debatre per part del senyor Ribó, del seu Grup Parlamentari..., jo l'escoltava aquí l'altre dia parlar dels pressupostos de Justícia, ja en va fer l'esment. No crec que en aquest tema, en aquests pressupostos..., anirem parlant..., probablement, en el proper ple, quan anem a discutir, a la discussió de les partides. I, algunes de les altres referències que s'han fet aquí, que eren a partides molt concretes, crec que tindrem temps a bastament, en comissió o en el proper Ple, de parlar d'aquestes partides.

Sí que vull remarcar, doncs, la importància que, per a nosaltres, que per al nostre Grup Parlamentari, té la

defensa d'aquest pressupost d'aquest Departament; recordar l'increment de totes i cadascuna d'aquestes àrees, i demanar –lògicament..., ja sé que vostès no ho faran, després d'haver-los sentit, però crec que s'ho haurien de repensar, després de segons quines actuacions– que retiressin la seva esmena i donessin suport a aquests pressupostos.

Nosaltres, lògicament, ho farem amb molt de gust.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada. Truquem ara a votació. (*La Sra. Geli i Fàbrega demana per parlar.*) Senyora Geli...

La Sra. Geli i Fàbrega

La hi demano per contradiccions, senyor president...

El president

Mig minut.

La Sra. Geli i Fàbrega

La senyora Conxita Tarruella ha tornat a dir que, en el balanç d'increment de places de residència, de legislatura, al llarg dels quatre anys, el Govern haurà complert l'increment de 7.000 places. Torno a repetir que, a la Memòria que s'adjunta del Departament, la que ens fa arribar el Govern, aquest increment no és així, sinó que és fins a 6.100 places. I, per tant, voldria que constés aquesta contradicció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada.

(*Pausa.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es posin en disposició de votar. (*Remor de veus.*)

Anem a votar les esmenes presentades al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació les adreçades al Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Departament de Benestar Social i Família.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a les tres d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les tres de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Economia i Finances, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

(La vicepresidenta segona dirigeix el debat en absència del president.)

La vicepresidenta segona

S'obre la sessió.

Reprenem la sessió de la tarda amb el Departament de Medi Ambient, i per defensar les esmenes a la totalitat del Departament té la paraula, en nom del Grup Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyora presidenta. Bé, un dels departaments que per nosaltres té una especial significació i un departament que, any rere any, doncs, hem de constatar que el seu pressupost no creix a un ritme que a nosaltres ens agradaria. Estem parlant d'un departament amb 156 milions de pressupost, que no arriba a un 1% del total de la Generalitat, de tots els departaments, i que aquest any ha incrementat un 8,42%, que, en realitat, si tenim en compte l'IPC, ve a ser un increment real d'un 4,42%. Evidentment, no podem oblidar que hi han empreses, doncs, que fan tasques ambientals, com és l'Agència Catalana de l'Aigua o la Junta de Residus, i que, llavors, això sí que ja fa pujar una miqueta més aquest percentatge representatiu de Medi Ambient en el pressupost de la Generalitat, però, tot i així, devem estar al voltant d'un 3,5%, si és que hi arribem.

Si una cosa val la pena de destacar, d'entrada, d'aquest Departament és que hi ha hagut un canvi en l'organigrama. Una direcció general que es deia de «Patrimoni Natural» s'ha convertit ara en tres direccions generals, o, si ho volen, en una que és gairebé la mateixa que hi havia abans i se n'han fet dues de noves. Tenim, en concret, la Direcció General de Boscos i Biodiversitat, que té gairebé totes les partides que trobàvem abans a Patrimoni Natural i Medi Físic. Nosaltres no acabem d'entendre ben bé a veure per què aquest nom, perquè, a part de boscos, doncs, hi ha altres paisatges, altres ecosistemes, en el nostre patrimoni natural que també val la pena de tenir-los en compte, i valorant, precisament, les competències que hi han a dins, doncs, potser el nom és més restrictiu del que realment té com a continguts, aquesta Direcció General.

Hi han dues altres direccions generals, com deia, noves, una, la d'Activitats Cinegètiques i Pesca Continental. Nosaltres no acabem de veure el per què d'aquesta creació. D'entrada, no veiem que la caça i la pesca s'hagi de desvincular de la direcció general que tracta del patrimoni natural i, en concret, de la biodiversitat. Ens

sembla, més aviat, que és per uns interessos creats, perquè tant en el sector de la caça com en el de la pesca, doncs, n'hi han força, d'interessos creats, i, a més a més, sovint hi ha força «maranyes», ja em perdonaran l'expressió, però el que seria bo és que això, aquesta gestió dels animals que siguin animals terrestres o fluvials, que els humans els matem o els pesquem, doncs, ha d'anar lligat amb aquesta conservació de la biodiversitat.

I, finalment, hi ha una altra direcció general, que se n'ha dit de «Prevenició de Riscos en el Medi Natural», que, de fet, en el fons, és la direcció general per al Cos d'Agents Rurals. És curiós que creïn ara aquesta Direcció General, quan encara no està clar com serà el Cos d'Agents Rurals, quines funcions farà, com es distribuiran les seves tasques i, a més a més, nosaltres ens adonem que aquí hi ha una incoherència important, quan dins de la Direcció General que he enumerat anteriorment, que és la d'Activitats Cinegètiques i Pesca Continental, s'hi contemplen, també, unes altres guarderies, la guarderia fluvial i els guardes de reserves de caça, que depenen d'una direcció general diferent d'aquesta Direcció General que creem per als agents rurals.

Per tant, no ho entenem gaire. El senyor Rull, moltes vegades, en les seves intervencions en les comissions ens acusa, a l'oposició, de posar la carreta davant dels bous. Ja em dirà, senyor Rull, si això que estem aprovant avui aquí, o que vostès estan plantejant avui aquí i en aquests pressupostos, no és posar la carreta davant dels bous, és a dir, fer abans una direcció general per als agents rurals, quan encara no sabem què fan aquests agents rurals, perquè no tenim la llei feta. I voldria recordar, a més a més, que hi ha un incompliment important pel que fa a la presentació d'aquest Projecte de Llei. Ja ho dèiem l'any passat, l'any passat ja ho estàvem incomplint per aquestes dates, imaginin-s'ho ara.

Amb la creació d'aquestes dues direccions generals, veiem que, de fet, el que s'està fent és conduir o apostar per una major despesa amb gairebé les mateixes actuacions. Més direccions generals vol dir més estructura, més alts càrrecs, més diners gastats, i això no ho veiem directament en el pressupost d'aquestes direccions generals, perquè tenen uns pressupostos més aviat minsos, ja ho veurem, sinó que es trasllada en uns increments en la Secretaria General, que és on tenim el capítol 1. És a dir, el capítol 1 de la Secretaria General puja un 11,48%; comparat amb tot el que puja la resta, doncs, és significatiu, i, precisament, és degut, segurament, en una part molt –molt– important, a la creació d'aquestes dues direccions generals, perquè, per a la resta, per a les actuacions, hi trobem ben poca cosa nova, perquè el que es fa, tant a la Direcció General d'Activitats Cinegètiques com a la de Prevenició de Riscos en el Medi Natural, doncs, és el que ja hi havia però posat en un altre lloc, i tampoc és que hi hagi gran cosa, perquè a la d'Activitat Cinegètiques tenim 2,3 milions d'euros i en la de Prevenició de Riscos en el Medi Natural, 6 milions d'euros, no gran cosa si el que hem de fer és una gestió ben coordinada i ben coherent del patrimoni natural.

De fet, encara hi ha una altra direcció general que fa més temps que existeix i que ja fa més temps, també,

que ens estem queixant d'aquest pressupost miserios que té, que és la de Planificació Ambiental, una direcció general amb 5 milions d'euros. Començo igual com deia l'any passat parlant d'aquesta Direcció General. Encara no entenem per què no se li ha canviat el nom; aprofitant aquesta remodelació de les direccions generals hauria pogut ser l'excusa perfecta, perquè és que ara, de planificació ambiental, aquesta Direcció General, res de res. En un moment donat en què hi havia un director general concret, doncs, potser sí que tenia unes pretensions de planificar, però ara no, ara fa exclusivament el que es feia quan va ser creada aquesta Direcció General, que era l'educació, sensibilització, comunicació, diguin-ne com vulguin, però els objectius d'aquesta Direcció General no s'adiuen gens ni mica amb el nom que té, però, bé, no és pas el més important.

Avui el que volem fer és parlar de pressupostos i, precisament, parlant de pressupostos, nosaltres, en aquesta Direcció General hi tenim una queixa, i, personalment, des d'un punt de vista personal i professional, em sap greu que aquesta Direcció General tingui la dotació que té, perquè l'educació i la sensibilització ambiental és fonamental perquè puguin ser útils i eficients totes les polítiques ambientals que es fan. És a dir, com volem canviar els hàbits i les actituds de persones, d'empreses, de sectors diversos, si no hi destinem suficients recursos per educar, per sensibilitzar? Moltes de les actuacions previstes en altres direccions generals d'aquest Departament o, fins i tot, en altres departaments no funcionaran si aquí no hi ha una aposta decidida per l'educació ambiental. En aquesta Direcció General, doncs, per nosaltres, hi falten molts més recursos.

Veiem, per exemple, i deia que hi havien coses que surten aquí que afecten, fins i tot, altres departaments... El primer que volia comentar, així, seguint l'ordre dels mateixos pressupostos, d'aquesta Direcció General, és la partida que té a veure amb la mobilitat sostenible. Ahir teníem l'oportunitat de parlar del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i vàiem que calia un nou model de mobilitat, no basat tant en el transport privat, moure'ns amb transport públic o, fins i tot, anant a peu o amb bicicleta. Doncs bé, jo..., per mi que s'ho haurien de tornar a mirar, perquè em sembla que aquí hi deuen haver tingut un error. A mi, m'hi falta un zero respecte a l'any passat. M'explicaré: en aquesta partida, l'any passat hi havien 480.000 euros; aquest any n'hi han 48.000. No ho sé, no sé què deu haver passat, però estem parlant d'una xifra considerable, i nosaltres creiem, precisament, que aquí hauria d'haver-hi un interès del Govern molt més gran del que hi ha en aquests moments.

Hi han altres programes que, ja ho dèiem l'any passat, a nosaltres ens sembla molt bé que existeixin, no ens en queixem, el problema és la dotació que tenen. Per exemple, el Programa d'escoles verdes: hi ha una partida de 100.000 euros i una altra partida de 36.000 euros, però, amb la quantitat d'escoles que hi han en el país, si realment volem que es faci sensibilització i que es treballi en el marc de l'escola sobre com pot ser un centre més ambientalitzat, s'hi han d'abocar molts més diners perquè hi hagin molts més centres que puguin tenir aquesta oportunitat, molt interessant, de descobrir

que es poden fer les mateixes activitats sent més respectuosos amb el medi ambient.

I encara una altra partida que nosaltres també considerem massa minsa, bé, dues partides, perquè acostumen a estar separades en dos blocs, que és la dels estudis i treballs per a l'estratègia catalana de l'educació ambiental. Ens sembla molt bé, que es faci l'estratègia catalana de l'educació ambiental, però, és clar, ja fa massa temps que estem fent els estudis i treballs per a l'estratègia catalana, i el que hi trobem a faltar són més diners per després portar a terme les actuacions. Aquí no veiem que hi hagin les actuacions directament extretes d'aquesta estratègia.

I, després, encara, una altra... Ah!, perdó, em deixava, quan parlàvem de mobilitat –perdonin el lapsus en l'ordre–, aquí, ens sorprèn també que, tenint en compte que el director general d'aquesta Direcció General és el que el Govern ha anomenat el coordinador de les polítiques relacionades amb la bicicleta, i que des de l'Intergrup de la Bicicleta, doncs, el coneixem com a «Mister Bicicleta», copiant-ho d'altres països, això és veritat, no ens ho hem pas inventat, home, doncs, hauria estat bé que, encara que hagués sigut com un detall, hi hagués hagut una partida aquí destinada, precisament, a fomentar l'ús de la bicicleta com a mitjà de desplaçament respectuós amb el medi ambient, com a manera de fomentar un altre tipus de mobilitat.

L'últim comentari d'aquesta Direcció General és el que té a veure amb la sostenibilitat. Hi ha una partida que parla del foment de la sostenibilitat local, 345.000 euros. Ja ho dèiem l'any passat: tenint en compte la quantitat de municipis que hi han, tampoc és que n'hi hagi per gaire. Però, i el foment en el mateix Govern? És a dir, si ens mirem tota la documentació dels pressupostos d'aquest Departament de Medi Ambient, en la part de programes i actuacions no hi he sabut trobar, en cap lloc, la paraula «Agenda 21». Ja sé que ara no li toca, en el seu Departament, sinó que s'ha traspassat a Presidència, però alguna responsabilitat hi deuen tenir o alguna implicació. A nosaltres ens sembla que ara ja han passat la pilota i ja se n'han desentès. Ho dèiem l'altre dia, quan vàrem poder substanciar la interpellació, que estan incomplint terminis, i, a més a més, és que no se n'acaben de sortir, perquè, de fet, aquest foment de la sostenibilitat en el món local potser se l'haurien de plantejar en el mateix Govern, perquè nosaltres tenim ben bé la impressió que potser en el seu Departament, no en dubtem, eh?, que sí que hi ha gent que s'ho creu i que hi està treballant amb ganes, però molts altres departaments, molts col·legues dels altres departaments, doncs, no és pas això el que marca les seves actuacions, ben al contrari. A nosaltres ens sembla que hi han departaments que tenen unes polítiques bastant insostenibles.

I seguint les direccions generals, toca –dic toca perquè segueixo l'ordre del pressupost–, la de Qualitat Ambiental, que, doncs, gairebé en podríem dir, també, la «Direcció General del Temps», del temps ambiental o meteorològic, perquè observem que les gran partides són per a la meteorologia, i no pas per a la qualitat ambiental. És a dir, del total de gairebé 11 milions d'euros, tenim per a meteorologia dues partides, en

dues partides hi tenim 5 milions d'euros, gairebé 6 milions d'euros, un 52% d'aquesta Direcció General és de meteorologia. Nosaltres no tenim res contra la meteorologia ni contra els meteoròlegs, només faltaria, estan fent un paper important, però, posant en una balança meteorologia i qualitat ambiental, no sé, no sé si ho diguéssim a la gent, si féssim una enquesta dient: «Vostès en què creuen que ens hem de gastar més diners, en meteorologia o en prevenció de la contaminació atmosfèrica?», la gent què respondria, i ja sé que el Govern té a dir..., la gent del carrer no coneix totes les polítiques, però jo crec que és important fer aquesta anàlisi, més tenint en compte que qualitat ambiental vol dir parlar de la qualitat de l'aire, de la contaminació acústica, de la contaminació lumínica, i, a més a més, en aquesta Direcció General hi han les actuacions relacionades amb la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, i tot això per menys diners que el que destinem a la meteorologia. A nosaltres ens sembla, com a mínim, descompensat. No estem dient que s'han de treure diners a la meteorologia, sinó que, segurament, s'han d'incrementar més els altres.

I una cosa que ens sorprèn de veure a la documentació, en els programes i les actuacions d'aquesta Direcció General, un altre lapsus o una altra cosa que hi trobem a faltar, abans parlàvem de l'Agenda 21, és que no hi surt, no es parla de les emissions de CO₂; amb la documentació sobre aquesta Direcció General de Qualitat Ambiental..., i no surt enlloc que volem reduir les emissions de CO₂, ni parla que volem complir el protocol de Kyoto. Això, en els objectius, ja no parlo de les partides, en la lletra, eh?, no en els diners. Si, a més a més, sortís en els diners, ja seria molt.

I ara tocaria parlar de patrimoni natural. Abans ho vàiem de fer en un bloc; en aquest cas, doncs, ho haurem de fragmentar. Ja hem dit que no ens acabava de convèncer el títol de «Bosc i Biodiversitat», perquè entenem que no dóna a entendre que estem davant de quelcom més complex que uns paisatges que són uns boscos. Hi ha molts altres tipus d'espais naturals, alguns protegits, els parcs naturals, els PEIN, i, precisament, amb relació als PEIN ens ha agradat de descobrir, entre la documentació dels programes, un apartat que diu que es plantegen «avançar en l'objectiu que les determinacions del PEIN tinguin una inclusió real en els instruments de planejament territorial, urbanístic i socioeconòmic del país». D'aquestes paraules, en deduïm que, des del Departament de Medi Ambient s'està reconeixent que, actualment, no hi ha una inclusió real en els instruments de planejament urbanístic i territorial, que és el que nosaltres reclamem constantment i que quan els ho diem a vostès es posen a la defensiva i ens diuen que no, que tranquils, que en el planejament ja tenen en compte els espais naturals. Nosaltres ja ho dèiem que no i veiem que vostès, en el fons, també ho estan reconeixent. I, de fet, doncs, veiem en el pressupost que, quan es parla de desenvolupament en la planificació dels PEIN, continuen destinant-hi els mateixos diners que els altres anys. Vol dir que hi ha molta feina per fer, encara, malgrat que portem un retard, ja, des de l'any 92 fins ara hi han moltes coses que ja s'haurien d'haver fet i no s'han fet.

Parlant de repassar, així, partidetes, en veiem una que ens sembla que l'haurien d'haver traspasada ja a una altra direcció general, no és que vulguem ara corregir-los els pressupostos amb tant detall, però, el funcionament de piscifactories i granges ens trobem que es repeteix en dos o tres llocs i ens sembla que..., vaja, no acabem d'entendre el perquè.

Hi ha un apartat que destina uns diners a adquisició i a expropiació de terrenys per a la consolidació del domini públic en espais naturals protegits. A nosaltres ja ens sembla bé que es destinen diners a això, però –però–, clar, una cosa és aprovar una partida així, a l'engròs, i l'altra és compartir els criteris que fan servir vostès a l'hora de decidir què es compra i què no es compra. Perquè, malauradament, estem una mica escaldats amb tot el que ha passat, per exemple, a Castell, i en canvi, hi ha altres llocs, doncs, que no s'hi ha intervingut activament per protegir uns espais naturals, també, d'interès.

Ens sorprèn, en aquesta Direcció General, també, de Bosc i Biodiversitat, que hi ha un apartat que diu: «Acció sobre les espècies protegides». Bé, hi ha una resolució d'aquest Parlament que diu que hauríem de tenir –i l'hauríem de tenir ja, perquè s'hauria d'haver aprovat igual que, al juny, amb l'Agenda 21 de Catalunya– l'Estratègia catalana de la biodiversitat, allà hi haurien d'haver uns criteris, a veure quines espècies volem protegir, per què estan amenaçades, com les volem protegir, però, clar, aquesta estratègia no la tenim i llavors, clar, nosaltres no sabem gaire aquests diners, que tot i així són més baixos que l'any passat, el 2002 s'hi destinaven 60.000 euros i ara se n'hi destinen 30.000, eh?, però, bé, tot i que es redueix a la meitat, a més a més, amb quins criteris farem aquestes accions sobre les espècies protegides?, no seria millor afanyar-se a aprovar l'Estratègia catalana de la biodiversitat?

Hi trobem a faltar en aquest apartat de la Direcció General de Bosc i Biodiversitat alguna partida que faci referència a la custòdia del territori. Ho dic així, puntualment, ja tindrem ocasió de tornar-ne a parlar quan presentem les esmenes, perquè en la Comissió de Política Territorial..., i em sembla que hi ha una moció, també, subsegüent a una interpellació, que es va aprovar, que tots els grups vàrem estar d'acord que s'havia de donar suport a la custòdia del territori –ara no dispo de temps per explicar en què consisteix–, però, a nosaltres ens sembla que és una bona via perquè la gent del territori, els propietaris de terrenys que són susceptibles de ser protegits no vegin la protecció com una amenaça sinó com una oportunitat, i ens sembla que estaria bé que en aquests pressupostos hi quedés reflectida, també, la importància que se li vol donar, el suport més que la importància, el suport que se li vol donar a la xarxa, a les actuacions de custòdia del territori.

Tot i que la Direcció General es diu de boscos, en realitat les actuacions en aquesta matèria, de fet, es traspassen, bàsicament, en el centre de la propietat forestal. El pressupost creix un 40%, però, tot i així, no significa que existeixi un canvi massa significatiu en la política forestal, tenint en compte que ha estat molt oblidada durant moltes dècades. Sabem que no es pot fer tot de

cop, però, bé, ens agradaria algun moment poder fer un bon debat sobre la política forestal, perquè ens sembla que té excessives mancances.

La Direcció General d'Activitats Cinegètiques i Pesca Continental creiem que, de fet, és poca cosa, perquè les partides són similars a les que hi havien abans en una altra direcció general, però ens sorprèn en el programa, de nou, que parli de fer complir la legislació vigent com un dels objectius. Això vol dir, també, ho entenem així nosaltres perquè coneixem bastant com funcionen determinades actuacions o determinades situacions en caça i en pesca, que no sempre s'està complint la legislació vigent. És evident que s'hauria de complir, i, si és tan evident que es posi aquí, vol dir que alguna cosa es reconeix que falla.

I, quant a..., ho he dit, ho he insinuat abans, ens fa una sensació estranya el fet de veure que aquí, en aquesta Direcció General, parlem del cos de guardes de reserves de fauna i que, a més a més, es parli que en aquesta Direcció General un dels objectius és millorar la dotació material dels guardes de reserves de fauna i dels agents rurals i de la seva formació, quan, precisament, els agents rurals estan en l'altra Direcció General, ens fa por, amb tot això, que no tornem a estar en una situació de descoordinació o de duplicitat de feines.

Hi ha un aspecte que a nosaltres ens preocupa especialment, pel que fa a la delegació que es pugui fer a determinades entitats de pesca o de caça, que és quan se'ls delega la vigilància o actuacions que es diuen adreçades a preservar els ecosistemes, perquè ens dóna la impressió, fins ara almenys ha sigut així, que no hi ha una supervisió real per part de l'Administració en les actuacions que porten a terme.

Pel que fa a la Direcció General dels Agents Rurals, ja ho he dit abans, a nosaltres ens sembla que primer hauria calgut la llei i després, doncs, fer l'organigrama corresponent. En aquesta Direcció General, bàsicament, les partides més grans són per a les associacions de defensa forestal

I prefereixo entrar, ja, a altres temes perquè, si no, se m'acabarà el temps.

Passaríem, doncs, a algunes de les empreses que penguin del Departament de Medi Ambient. Voldria entrar, en primer lloc, a parlar de la Junta de Residus, amb un pressupost de més de 85 milions d'euros. En aquest cas, la subvenció de la Generalitat és de 12 milions d'euros, i estem amb un endeutament, aquest any, de més de 7,8 milions d'euros, per tant, és important l'endeutament en aquesta empresa. Ens sorprèn, en aquest cas aquest any i tenint en compte el treball que hi ha hagut, doncs, des de fa temps en el grup, que n'hem dit grup de treball de residus, doncs ens sorprèn que no se'ns digui que aquest pressupost és provisional, perquè, si no és que se'ns digui el contrari, nosaltres teníem entès que hi havia hagut un acord en aquest grup de treball i l'acord deia que aniria paral·lel al Progremic i les modificacions de les lleis. Per tant, com que no hem fet les modificacions de les lleis, entenem que això és un pressupost provisional, que no va a missa, per dir-ho d'alguna manera. No es diu, per exemple, quina és la distribució de les inversions en coherència amb l'apli-

cació del Progremic del 2001 al 2006. Per tant, nosaltres creiem que aquí hi falla alguna cosa.

Observem també que hi ha una minsa aportació a l'Administració local, en despesa corrent només 450.000 euros, creiem que és ben poca cosa. Sí que hi han 54 milions d'euros en inversió a l'Administració local, però és per a alguna instal·lació concreta, i, per tant, doncs, nosaltres creiem que aquí es torna a deixar de banda, com ha passat sovint, l'Administració local.

En aquest pressupost, evidentment, majoritàriament ens fixem en els residus urbans. Continuem veient que, malgrat que ho posen com a primer objectiu, en el foment de la reducció de la quantitat de residus no se'n surten, probablement perquè no s'està incidint prou en la part de la Direcció General, dita, de Planificació Ambiental, que creiem que la part de sensibilització, doncs, hauria de ser molt més important que la que es fa en aquests moments.

Però, dins de la Junta de Residus, evidentment, si parlem de residus, hi han altres tipus que no són els municipals. Voldria també fer esment, evidentment, als residus ramaders. Aquí, en el que és els programes i les actuacions, bé, de fet, hi han uns objectius generals, alguns dels quals els compartim, de fomentar la valorització dels purins, de dotar d'infraestructures per a l'emmagatzematge i per al tractament dels purins, aquí ja és on comencem a tenir problemes. Quin tipus d'infraestructures de tractaments de purins excedentaris volem? Em sembla que ha quedat bastant clar en els debats que hem tingut que nosaltres no compartim les grans plantes, nosaltres creiem que s'hauria d'apostar per sistemes més individualitzats, i aquests dies ha sortit, podríem dir-ne, una llum d'alerta, que ja l'avisàvem nosaltres que els gestors d'aquest tipus de plantes ja comencen a dir que no els hi és rendible amb la prima que cobren en aquests moments, tenint en compte el preu del gas natural; és que ja es veia a venir.

Bé, nosaltres creiem que aquí hi ha una certa mala coordinació o, si més no, no ens queda ben clar què farà el Departament de Medi Ambient i què farà el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Ahir ja ho dèiem, el DARP ha posat una partida per fer el mapa de sòls i també té partides per a inversió en informàtica, que ens varen dir que tractarien temes de purins. Bé, ens semblava que aquesta part més d'anàlisi dels sòls tocava a Medi Ambient, no ho acabem d'entendre. I tampoc acabem d'entendre per què a Medi Ambient, doncs, es parla que es potenciarà el manteniment de la ramaderia i de diversificar la presència en diferents llocs. Estem d'acord que dins del Departament de Medi Ambient es digui «volem això, perquè...», però és el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en tot cas, qui ha de potenciar i que ha de dir quin model volem.

Ja acabant, aniríem a una altra de les..., de fet, la gran empresa, que és l'Agència Catalana de l'Aigua. Aquest any amb una variació pressupostària del 9%. L'ACA és una de les poques entitats que preveu un increment en els ingressos propis per sobre del que tindrà, globalment, el pressupost. Però, a part, doncs, es produeix un clar transvasament de... -aquesta paraula, parlant de

l'ACA, doncs, fa una certa gràcia, no?, precisament amb el debat que hi ha aquests dies-, però, hi ha un clar transvasament de recursos, és a dir, l'Administració de l'Estat aportarà gairebé la meitat d'aquestes subvencions de capital, en bona part per l'execució d'obres d'encomana de gestió i, per tant, això ja és significatiu.

El pressupost d'inversions de l'ACA per a aquest 2003 ens adonem que trenca una tradicional tendència que hi havia a l'alça dels darrers exercicis. De fet, les inversions destinades a l'ús general, és a dir, les activitats bàsiques de l'Agència Catalana de l'Aigua es reduiran un 2% aquest 2003 amb relació a l'any anterior. Sens dubte, aquí el que pesa és l'amortització de l'importantíssim deute a llarg termini que condiciona l'actuació inversora de l'Agència Catalana de l'Aigua, que, de fet, el que té aquest any és un endeutament previst de 930 milions d'euros, un 7% més del que tenia l'any passat.

Majoritàriament, les actuacions de l'Agència Catalana de l'Aigua ja sempre són de sanejament, de garantia d'abastament. Aquí tenen un problema, s'han trobat que en molts llocs, doncs, l'aigua que arriba a les cases no és potable i han de buscar-hi una solució. El problema no és buscar la solució ara, el problema hauria d'haver estat prevenir que no arribés a passar aquesta situació. I el greu del cas és que, des que es va donar el toc d'alarma fins ara, hi ha hagut nous municipis que tenen aigua contaminada. I en el cas, per exemple, a Osona, que ja se sabia que a la plana de Vic hi havia contaminació dels aquífers, i es deia: «Ui, que no arribi a les altres zones de la comarca», i, en aquest cas, al Lluçanès. Ha acabat arribant al Lluçanès i hi han hagut pobles del Lluçanès que han servit aigua de xarxa amb excés de nitrats. I això ha passat també en altres comarques, que el focus de contaminació era en un lloc i ara ha acabat escampant-se.

L'ACA també s'ha de cuidar de l'estat dels ecosistemes aquàtics, i quan parlem d'ecosistemes aquàtics, evidentment, volem dir rius, volem dir litoral, volem dir aiguamolls. En els rius, ja ho dèiem que teníem dubtes que s'hi permetessin determinades actuacions que fan, per exemple, algunes societats de pescadors, però no tenim temps d'entrar-hi. Però, hi ha un problema important que és el dels cabals ecològics. No se n'estan sortint que es mantinguin els cabals ecològics, perquè, encara ara, les mini centrals, doncs, fan massa de les seves.

I, en el litoral, ens trobem, també, una contradicció també amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en aquest cas, amb la Direcció General de Pesca. Ahir ho dèiem quan parlàvem dels pressupostos d'aquest Departament, que estan posant molt diners per biòtops, quan no es fa suficient seguiment ni estudis de veure quines conseqüències té això, eh? A nosaltres ens sembla, no estem pas dient que estiguin malament els biòtops, però posar-ne per sistema sense que es faci un seguiment ens sembla absurd, perquè són molts diners els que s'hi estan invertint, i mentrestant, doncs, es permeten altres actuacions, a l'estil de ports esportius, que continuen fent un impacte negatiu en el litoral. I les zones humides, evidentment, han viscut una incoherència en l'Agència Catalana de l'Aigua com és que es diu que es volen conservar les zones humides i, mentres-

tant, es dona suport al Pla hidrològic nacional, que ja està clar quin serà l'impacte que tindrà, malauradament, en el delta de l'Ebre.

Com que veig que em queda molt pocs temps i de l'Agència Catalana de l'Aigua hi haurien moltes altres coses a dir, voldria acabar fent esment en el tema de l'Agència Catalana de l'Aigua, perquè, finalment, vull fer un altre comentari, i prou, d'un element que hem descobert a la Llei d'acompanyament, que, de fet, aquest any, Déu ni do!, les coses que estan colant a la Llei d'acompanyament i que afecten temes ambientals i territorials. En aquest cas, en l'article 17, hi ha una modificació en el cànon de l'aigua, en el qual s'exclou un paràmetre que hi havia per incrementar el cànon quan s'incrementava..., o per posar un cànon quan s'incrementava la temperatura de l'aigua. En aquest cas, el treuen i nosaltres aquí no hi veiem cap més relació que no sigui, doncs, afavorir unes activitats econòmiques, com són, per exemple, les nuclears, que, de fet, són les que porten, en algun moment, que incrementi la temperatura de l'aigua en el lloc on estan abocant. Per tant, ens sembla, si més no, escandalosa, aquesta proposta.

I ara ja sí, per acabar, hi ha una altra empresa, que és el Centre per a l'Empresa i Medi Ambient. En la proposta de programes i actuacions, doncs, hi ha un apartat que es diu foment de l'ecoeficiència... A nosaltres ens sembla importantíssim que des del Govern es treballi en l'ecoeficiència. Però, clar, veiem que els esforços que s'hi estan fent es queden molt i molt curts. Per exemple, es parla que hi hauran diagnosis ambientals d'oportunitats de minimització adreçats, doncs, a empreses i a sectors productius, però resulta que a l'any 2002 es preveu supervisar-ne vuit, de diagnosis ambientals. No els sembla que és molt poca cosa, tenint en compte l'activitat econòmica que hi ha en aquest país?

Nosaltres creiem que això, el foment de l'ecoeficiència, sí que és sostenibilitat, però no a aquest ritme. I parlem d'ecoeficiència en temes d'aigua, d'energia, de residus, de reducció de residus, i, malauradament, doncs, precisament, hem pogut parlar d'aigua i de residus, i aquí, avui, en aquest Departament, no hem pogut fer el debat de l'energia, que també hauria sigut prou important d'incloure un debat sobre com podem ser més eficients en temes energètics, cosa que, malauradament, en el Departament d'on penja ara l'energia, el macrodepartament, doncs, no s'hi treballa suficientment.

Per tot això, crec que ha quedat bastant clar per què, des del nostre Grup parlamentari, hem presentat aquestes esmenes a la totalitat.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyora diputada. En aquests moments, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana per Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, sobretot, gràcies a la Mesa per destinar aquest temps en funció de les empreses i del volum de depar-

taments o de negociats dintre del Departament, perquè si es fes en funció del volum del pressupost, aquest diputat i els diputats que ens referim a Medi Ambient hauríem d'anar començant a acomiadar-nos. Afortunadament, doncs, es fa en funció del nombre de negociats i no pas del pressupost.

I com que de pressupost no n'hi ha gaire, parlarem en aquest debat, com ja vam fer-ho l'any passat i com hem anat fent, d'algunes idees, també, d'algunes xifres; però, sobretot, d'algunes idees importants. Perquè crec, al cap i a la fi, que les decisions pressupostàries que pren un govern són les que marquen la línia política, i, per tant, doncs, entenc que ens toca parlar també una mica de decisions polítiques, que és, al cap i a la fi, el que es pren quan es tiren endavant uns pressupostos.

De tota manera, evidentment, no deixarem d'acompanyar-ho de xifres tant en aquesta intervenció com en les esmenes tant a l'articulat com d'altres i baixes que els presentarem, i que un any més, malgrat les dotzenes d'esmenes que presentem, doncs, ens temem que vostès tindran la sensació que no n'hi ha cap que sigui aprofitable, almenys a jutjar per com han anat els darrers anys. Realment, devem tenir un equip, la gent de Medi Ambient, d'Esquerra Republicana i d'altres grups, molt fluix perquè no tenim idees que els semblin interessants. Bé. No..., no renunciem que aquesta vegada se les mirin amb un cert «carinyo» i intentin, doncs, poder incorporar algunes de les aportacions que fem, convençuts que són unes aportacions que poden millorar el país.

I, en aquells camps on hem cregut que, bé, s'hi han fet progressos, doncs, em sembla que hem deixat clar que teníem també una actitud positiva. En aquest sentit, doncs, evidentment, fer referència al Servei de Meteorologia de Catalunya, al qual no hem presentat esmena a la totalitat, com vostès saben, perquè considerem que s'ha fet un pas endavant, tot i que, evidentment, sempre aquestes coses van en detriment d'algú, i, efectivament, la Direcció General de la qual depèn ha quedat, doncs, una mica minsa i sense massa recursos per fer les tasques que li corresponen de control del medi atmosfèric i d'altres àmbits que li corresponen a aquesta Direcció General.

Bé. En tot cas, com deia, fem algunes valoracions positives. Fem una valoració positiva, en aquest sentit, del Servei de Meteorologia de Catalunya com el fem, també, d'aspectes de la Junta de Residus, que més endavant en parlarem.

Ara bé, com a valoració global, no poden demanar-nos que deixem de presentar una esmena a la totalitat d'un departament que és el menys valorat del seu Govern, després d'Economia i Finances, que és un departament de gestió, que és un departament d'administració, que no li correspon, doncs, fer inversions, fer modificacions en el dia a dia de l'Administració pública, sinó d'administrar la mateixa Administració. Dèiem que és el departament amb menys pressupost, per sota de l'1%.

Hem parlat en altres debats que, efectivament, a part d'això, hi han les empreses, que després en parlarem; però, en tot cas, com a Departament entenem que és un departament molt, molt minso, i que a més a més del

creixement que ha tingut d'aquests 12 milions d'euros que ha incrementat —que efectivament ha fet un increment d'un 8,2%, 12 milions d'euros—, d'aquests 12 milions d'euros, observem, per exemple, que hi ha 5 milions d'euros que tenim la sensació que van a, diguem-ne, fer-se càrrec de les despeses de l'ampliació de direccions generals.

La Direcció General de Patrimoni Natural i del Medi Físic, com sabem, s'ha desdoblada en tres: la de Boscos i Biodiversitat, en la d'Activitats Cinètiques i Pesca Continental i en la de Prevenció de Riscos del Medi Natural. Això comporta, doncs, que tindran més despesa d'Administració. I, per tant, dels 12 milions que creix el paquet del Departament, 5 van a parar a les despeses corrents d'aquestes direccions generals que s'han desdoblada, i que, si sumem les despeses corrents que tenia abans Patrimoni Natural i Medi Físic i ho comparem amb la suma d'aquestes tres, doncs, veiem que hi ha un creixement de 5 milions d'euros. Va a parar a això, i una altra part del paquet va a parar, com no?... , quan hi ha una modificació del Govern és obligat, doncs, que tenim algun col·lega més que ha d'incorporar-se a la feina, i la partida d'alts càrrecs creix. Mentre el Departament creix un 8,2%, la d'alts càrrecs creix un 33,89%. Passem de 475.500 euros a 636.300 euros; 160.000 euros més, per què? Home, havíem de resoldre això d'aquesta gent que teníem penjada.

Per tant, segur que vostès quan els diem «home!, és que hi han pocs recursos», ens surten amb allò de «home!, i d'on hem de treure els recursos, perquè clar, això ho hem de treure d'altres departaments». Home, doncs..., altres companys que avaluen el pressupost a nivell més global, doncs, ja els han donat algunes idees, no? El senyor Ridaó, en més d'una ocasió ha llistat càrrecs de confiança, doncs, que cobren per no fer gran cosa, o el senyor Huguet, doncs, els ha recordat en més d'una ocasió, doncs, quina és la situació del finançament, que vostès avaluen molt positivament, però que nosaltres no l'avaluem tan positivament, perquè creiem, doncs, que ha faltat força, ha faltat empenya a l'hora d'intentar plantejar, a l'hora d'intentar proposar, a l'hora d'intentar trobar una solució al sistema de finançament d'aquest país, que, com veiem, si més no per alguns departaments, és absolutament ridícul, malgrat que, evidentment, hi han altres àrees, que hi han altres àmbits com són les empreses, que poden tenir una situació una miqueta, una miqueta més folgada.

En aquest sentit, i fent una mica de repàs als diferents processos, a les diferents evolucions que hi ha hagut en els camps importants de la política ambiental en el nostre país, dèiem que hi ha alguns temes que hem de reconèixer que hi ha hagut un salt positiu. I en aquest sentit no volem deixar de fer esment a l'evolució que ha fet el cànon de..., la gestió dels residus pel que fa a l'aplicació de la Llei del cànon, que ha costat més del que hauríem volgut.

Permetin-me, ja sé que és lleig, però, permetin-me que em citi en una intervenció en aquesta cambra, quan discutíem sobre la ILP, sobre la incineració de residus, els dèiem: «Primer fem les coses ben fetes, primer creem consciència, primer legislem.» I els deia: «I no ridiculitzem quan parlem de cànon, perquè, evident-

ment, saben que són efectius els cànons i saben perfectament que ha conscienciat casos com la Llei Ronqui, al nord d'Itàlia, i saben que hi ha municipis al nord d'Itàlia que estan arribant al 70% de recollida selectiva de residus, i això ho saben perquè s'ha produït, perquè s'ha legislat adequadament.» Això ho dèiem, exactament, el 25 d'octubre de l'any 2000; per tant, fa més de dos anys. Ha costat, ha costat per molts esculls, i jo sóc conscient que si només hagués depès de vostès, potser, ens n'hauríem sortit una mica abans. Però, en tot cas, ens en sentim orgullosos, ens en sentim participants, tot i que, com saben, discrepem d'alguns elements d'aquesta Llei del cànon, en el seu moment, doncs, també els discutirem i els esmenarem, però que globalment és un tema per al qual hem apostat. I ens sembla... –i ens ho semblen, aquests temes, que a més a més no costen diners, per tant, són temes de voluntat política–, ens sembla que són elements que permeten que es donin salts qualitatiu i quantitatiu, en aquest cas, molt i molt importants.

Per tant, estem satisfets d'aquest aspecte pel que fa a la gestió dels residus, però no estem satisfets de molts altres aspectes. Per tant, no hem pogut deixar d'esmenar la plana que fa referència a la Junta de Residus, perquè, malgrat que ara s'ha aprovat aquesta..., o que el Govern ha donat llum verda a aquesta Llei que ha de passar per al tràmit parlamentari, malgrat això, saben vostès que encara hi han moltes mancances, que encara estem a anys llum d'allò que es marcava, a anys llum, estem molt lluny, no estem parlant que estem un 2%, un 5%, un 10% per sota, estem absolutament allunyats –absolutament allunyats– del que establia la Llei 6/93 de residus de Catalunya.

I entenem que n'estem molt allunyats perquè no s'ha actuat amb prou decisió, amb prou valentia; no s'han pres les decisions, moltes vegades, per pressions externes al Govern; en casos, doncs, per pressions dels mateixos ajuntaments; però, entenem que calia donar aquest pas endavant, perquè és una vergonya l'incompliment que es dona. És una vergonya que, a hores d'ara, no s'hagin implementat la majoria de plantes de tractament de residus. La majoria de plantes de compostatge no estan encara en marxa. Però, a més a més, la situació que es dona és que encara que estiguessin en marxa no les podríem fer funcionar perquè el que ens falta és fer el desplegament de la recollida de la matèria orgànica que està, com dèiem, també, molt allunyada del que hauria de ser.

Pel que fa a l'Agència Catalana de l'Aigua, que, efectivament, com vostès saben, no incrementa en pressupost, en canvi, sí que incrementa pel que fa al percentatge de deute, vostès saben que els hem proposat moltes mesures, i, per tant, no ens sentim satisfets. Podria entrar en elements més de detall, en elements d'incompliments, d'incompliments d'acords presos per la mateixa Agència Catalana de l'Aigua com és el tema de les actuacions que s'havien d'implementar a partir de l'aprovació de la declaració de sobreexplotació de l'aqüífer Carme - Capellades, per dir-ne algun. Que encara no s'han desenvolupat moltes de les accions que hi havia previstes en aquesta declaració de sobreexplotació.

Però entenc que no és aquest el debat en què s'ha d'entrar amb aquest detall i, per tant, faré referència a elements més genèrics; no em cansaré, no ens cansarem de repetir-los –no ens cansarem de repetir-los– perquè no entenem l'aposta que fan.

A veure, en el tema d'aigües, vostès, més enllà de gestions concretes i puntuals que podem estar més o menys d'acord, que podem reconèixer, doncs, que es va desenvolupant una tasca important, tot i que no arriba allà on voldríem pel que fa a la implementació d'estacions depuradores d'aigües residuals; pel que fa, doncs, a totes les estructures de sanejament d'urbanitzacions que estaven en una situació precària, que no van al ritme que voldríem, però que, evidentment, s'estan fent actuacions importants; que estem aconseguint, doncs, fer salts endavant importants, fer passos endavant importants pel que fa a la qualitat d'aigües dels nostres rius, hi ha una aposta clara i molt important. I que, a més a més, com deia abans la senyora Bet Font, en la Llei d'acompanyament i la Llei de pressupostos d'enguany, realment, no... –permetin-me l'expressió col·loquial–, no s'han tallat un pèl a l'hora de posar-hi propostes, doncs, que entenem que seria més normal que entressin per altres vies que no fos la Llei de pressupostos.

Però bé, en tot cas, un dels elements que vostès ens posen, la disposició adicional quaranta-quatre de la Llei de pressupostos, una disposició que diu: «Dins el marc europeu de foment dels projectes transfronterers i d'acord amb els estudis tècnics realitzats» –com si parléssim, doncs, de les relacions internacionals– «el Govern de la Generalitat impulsarà les accions necessàries per tal que els recursos procedents del Roine s'incorporin al sistema hidrològic espanyol.» És a dir, una aposta que..., a veure, que ja sabem que vostès l'han mantinguda des de fa temps, que no és novetat, sabem que és la seva proposta, però, vaja, colar-la com una disposició adicional quaranta-quatre dins de la Llei de pressupostos no ens sembla la manera d'afinar-ho.

Però bé, anem al fons de la qüestió, vostès el que plantegen és solució. Ja ho sabem, també ens ho han dit, des del juny de l'any 2000 en què van signar un acord tres partits –els tres primers partits d'aquesta cambra– aposten perquè la solució a la problemàtica de l'aigua ha de venir necessàriament d'un transvasament, d'una manera o altra ha de venir d'un transvasament. Molt bé.

Nosaltres –i vostès ho saben– hem posat damunt la taula una sèrie de mesures que no hem aconseguit que se'ns digui: «No, aquestes mesures no són bones.» Però que tampoc hem aconseguit que es tirin endavant. I que, vostès, de la mateixa manera que plantegen que una decisió, que no depèn de vostès –que no depèn de vostès–, que depèn de l'Estat espanyol i, sobretot, de l'Estat francès... Vostès han mantingut una sola conversa amb un responsable de l'Administració francesa que els hagi dit que sí que tindran aigua del Roine? Perquè, evidentment, a l'empresa que gestiona aquesta aigua, que té la concessió d'aquesta aigua, evidentment li interessa enviar-los l'aigua del Roine. Però, l'Estat francès cedirà aquesta aigua? L'Estat francès cedirà l'aigua del Roine? Als primers tres tractors que es plantin al mig de la carretera, l'Estat francès no cedirà una gota

d'aigua del Roine! I vostès ho saben. I vostès saben que és una cortina de fum. Vostès saben que és tapar una via d'aigua que tenen. Vostès sí que tenen una via d'aigua, dels vots que se'ls escapen a les Terres de l'Ebre. I això és el que vostès estan plantejant, tapar una via d'aigua que se'ls està escapant a les Terres de l'Ebre, i posen damunt la taula un pedaç, un pedaç que vostès saben que no podran tirar-lo endavant; que és més difícil aconseguir el transvasament del Roine que aturar el de l'Ebre, que no és cosa fàcil.

Per tant, ens sembla una proposta absolutament fora de lloc. Que quan vostès ens diuen: «És que totes aquestes propostes que feu vosaltres..., hem de tocar de peus a terra», home, doncs, si hem de tocar de peus a terra, no parlin del transvasament del Roine, i, si n'han de parlar, parlin-ne acompanyat d'una declaració d'una administració francesa dient: «Sí senyor, nosaltres estem d'acord que s'emportin l'aigua.» Però, a més a més d'això, tenen clar de dependre de l'Estat francès en matèria d'aigua? Perquè, al cap i a la fi, la clau de tomb, l'aixeta, la tindran ells. Per tant, en el supòsit que diguessin que sí, estan segurs que és la millor política hídrica possible per al nostre país?

En tot cas, nosaltres creiem..., i els repetim incansablement quina és la nostra proposta hídrica. Tornem a parlar del runam salí del Bages; tornem a parlar que no s'ha de tancar per res la potabilitzadora de Sant Joan Despí, cent hectòmetres cúbics que no es poden menys-tenir; tornem a parlar que s'ha de potabilitzar... Hi ha hagut una experiència: estem ja potabilitzant deu hectòmetres cúbics al Besòs, fet per Aigües de Barcelona, deu hectòmetres cúbics per procés d'osmosi inversa. Per què no podem fer-ho, per què no és ampliable a l'aigua que surt de les EDAR, que si mantenim un 30% d'aquesta aigua per mantenir cabals mínims per als rius, podem tenir igualment cent vuitanta hectòmetres cúbics?

O per què no es miren vostès mateixos l'estudi encarregat per l'ACA, «Estudi de caracterització i prospectiva de les demandes d'aigua a les conques internes de Catalunya i a les conques catalanes de l'Ebre»? En aquest estudi ens parlen de les hectàrees de regadiu que tenim tant a les conques internes de Catalunya com a les conques catalanes de l'Ebre. Ens parlen que gastem 386 hectòmetres cúbics a les conques internes de Catalunya en territori de regadiu, en terrenys de regadiu. Saben què val reconvertir –perquè aquests 386 hectòmetres cúbics es gasten en 64.000 hectàrees–, saben què val reconvertir el regadiu d'aquestes 64.000 hectàrees? Doncs, val exactament 25.000 milions de pessetes; 25.000 milions de pessetes davant dels 167.000 milions que val el transvasament. Per què no destinen aquests... –parlo del transvasament de l'Ebre; el del Roine encara en val més, 200.000 i escaig–, per què no destinen aquests 25.000 milions, per què no reclamen a l'Estat, també en aquests pressupostos...? Si, total, hi posen qualsevol cosa, en aquesta Llei d'acompanyament. Posin-hi la reclamació a l'Estat perquè els doni 25.000 milions de pessetes per reconvertir tots els regadius que els podrien permetre estalviar més de 200 hectòmetres cúbics, és a dir, més aigua que la que pretenen transvasar de l'Ebre.

Per què no intenten posar sobre la taula propostes sostenibles, propostes de futur? No portar més aigua, per impulsar, per continuar tirant endavant una cultura hídrica, una cultura de gestió d'un recurs, com és l'aigua, que el que fa és portar més consum, més consum i més consum. No ho entenem; sincerament, no entenem aquestes decisions. No entenem que no hi hagi la voluntat de prendre la decisió de gestionar bé l'aigua que tenim i oblidar-nos, d'una vegada per totes...

És que, després ens diuen: «Cada vegada que fem una proposta en positiu» –en positiu des de la seva òptica– «de gestió de residus, de gestió de l'aigua, ens trobem els d'Esquerra que ens aixequen una manifestació en contra d'aquell abocador, en contra d'aquella planta de tractament...» Però és que com es plantegen les coses? Sempre des de la mateixa filosofia, d'una filosofia absolutament «desarrollista», d'una filosofia que és incapaç... Vostès parlen de sostenibilitat, però no se la creuen, aquesta sostenibilitat. No fan ni les tasques de control mínimes que caldria.

Els informes que hi han damunt la taula, on se'ns diu que un 97% de les obres tenen un estudi d'impacte ambiental positiu..., quan vostès saben les afectacions que hi han, quan vostès saben que un 54% són obra pública, que afecta PEIN. Tenim carreteres, com la de Benifallet, que afecta el PEIN de la serralada de Cardó - el Boix; o la d'Olot, que afecta els PEIN de Collsacabra i les serres de Milany i Santa Magdalena; una canonada d'impulsió a la Pobra de Massalua, que travessa l'espai d'interès natural de la Riba-roja. Tenim carreteres que s'estan desenvolupant, impactant PEIN, que tenen una deflexió claríssima, i que els estudis d'impacte ambiental, que els fan sempre entre les dues o tres mateixes empreses i que ens diuen que són fantàstics i que tot va bé, si més no... Perquè, clar, suposo que no em diran que és que des de la Direcció General no tenen prou recursos perquè els destinen al Servei de Meteorologia. Suposo que, home, un mínim de recursos per destinar-los a aquest control, sí que hi són. Perquè, recursos per destinar-los a impuls dels projectes que a vostès els interessa, com aquesta propaganda encoberta sobre la Jornada sobre aigua dels Alps per a Catalunya..., que evidentment no l'organitza l'ACA, l'ACA només la paga; l'organitza la Fundació Occitanocatalana, però, clar, els tècnics que hi parlen, la majoria cobren de la Generalitat. Aleshores, és evident, ja sabem el que ens diran, i jo els agraeixo que ens hi convidin, però ens ho podem estalviar, perquè ja sabem que ens diran que això del transvasament del Roine serà fantàstic.

Però, home, jo crec que, més enllà de les xifres, hi ha una qüestió de plantejament polític, que no n'estan convençuts, que realment es poden fer les coses d'una altra manera. Tenim entitats al país que, amb una misèria de recursos, estan demostrant... I els cito, per exemple –i cito aquests perquè dissabte que ve celebren els seus quinze anys–, els cito el CEPA, que amb una misèria de recursos han demostrat en municipis com es pot arribar a uns percentatges de recollida impressionants. I vostès saben que hi ha projectes que encara van més enllà, com és el que s'està aplicant a Cervera. És a dir, es pot arribar a percentatges de recollida realment

molt i molt acceptables, i no els estan tirant endavant, i no ens expliquem per què.

(*El president s'incorpora al seu lloc.*)

I no és una qüestió de recursos –no és una qüestió de recursos. Perquè nosaltres hem posat damunt la taula –i abans n'hem parlat– la possibilitat d'aconseguir aquests recursos a través del cànon. Vostès saben que nosaltres no ens hem estat de dir que la gestió dels residus comportarà l'increment del rebut d'escombraries. I aquí és on anem quan els diem: «Són poc valents, són poc valents.» Si són valents, ens tindran al seu costat, no tindran esmenes a la totalitat, tindran vots favorables a ser valents, a emprendre un canvi en la política, en la gestió de l'aigua, dels residus, dels espais naturals. Però han de ser valents, i entenem que aquests pressupostos no són valents; són uns pressupostos de continuïtat, que la modificació principal, ja hem vist a quines partides va a parar, no a grans inversions, no a grans canvis en la direcció de les inversions, sinó a la gestió administrativa del seu Departament.

Això no és un canvi substancial, i, per tant, mentre hi hagi aquest plantejament..., podem fer excepcions, com és el cas del Servei de Meteorologia de Catalunya, que ens sembla una bona proposta, i per això, encara que ens vam quedar sols, vostès i nosaltres, ja van veure que no ens van tremolar les cames a donar-hi suport. Tindran el nostre suport quan hi hagi realment canvis substancials. Mentrestant, senyores i senyors diputats de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica, no podran comptar amb el nostre suport.

És per això que, evidentment, mantenim aquesta esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Medi Ambient.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La il·lustre diputada senyora Montserrat Tura, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt bona tarda, gràcies per ser presents aquí a l'hemicicle en aquesta hora, diguem-ne, tan singular del dia, en què sempre, per raons de programació, ens pertoca de discutir el pressupost del Departament de Medi Ambient –honorables conseller, no l'ha via saludat...

Es fa difícil fer una intervenció d'esmena a la totalitat dels pressupostos, no pas perquè no hi hagi motiu per fer-la, sinó per intentar dir alguna cosa diferent que no s'hagi dit en la sessió d'avui, i diferent i que no s'hagi dit en els anys que venim plantejant que el pressupost que presenta el Consell Executiu del Govern de Convergència i Unió no és el pressupost adequat per a Catalunya i per als seus diferents àmbits d'acció de Govern, en aquest cas, concretament, el Departament de Medi Ambient.

Enguany ho tornem a dir, i jo crec que ho tornem a dir carregats de raó. És a dir, a mesura que passen els anys

i a mesura que no es corregeixen les coses que nosaltres hem anat posant en relleu cada vegada que hem presentat una esmena a la totalitat, ens anem carregant de raó d'aquesta incapacitat per reconduir una política que ja no té un objectiu clar i que, per tant, l'única cosa que acaba fent és plantejar el manteniment d'aquest Govern a la Generalitat sense cap mena de projecte clar.

En els pressupostos de Medi Ambient, igual com passa en molts altres departaments, això, honorable conseller, senyores i senyors diputats, és d'una claredat meridiana. Tenien una oportunitat; jo crec que aquests pressupostos, que són –i jo espero que els siguin, certament– els darrers que presenta Convergència i Unió en aquesta cambra, havien d'intentar atendre, satisfer, aplicar i escoltar el conjunt dels sectors que en temes mediambientals, doncs, han demostrat durant tots aquests anys una sensibilitat creixent.

Honorables conseller, vostè estarà d'acord amb mi que, si en alguns temes hi ha una sensibilitat creixent en la societat catalana i en la societat d'altres indrets de l'Estat espanyol i del món avançat i del conjunt de la Terra, és precisament en el tema de medi ambient. I vostès, en aquest apartat, lluny d'introduir-hi canvis substancials que diguessin, doncs: «Fem un esforç perquè, almenys en aquest últim pressupost que presentem, es vegi clara la nostra sensibilitat», ens presenten un pressupost que no tenim altre remei que criticar-los el amb contundència i demanar-los que el retirin i el reformulin. Tornin-se'l a plantejar.

Perquè *obras son amores, y no buenas razones*, que es diu en una frase feta en castellà de saviesa popular. I aleshores, jo que li he acceptat, honorable conseller, que a vegades el seu discurs, doncs, és un discurs que incorpora un llenguatge que alguns sectors –la preocupació mediambiental– d'aquest país elaboren, aleshores vostè, i només vostè, i el Consell Executiu en el seu conjunt, i el Departament d'Economia, i el conseller d'Economia quan formula els pressupostos, tenen la possibilitat de convertir aquestes expectatives, aquestes esperances, aquestes il·lusions d'un conjunt de la ciutadania en realitat, eh?, en *obras son amores*. I no.

I, per tant, la diferència entre el que es diu i el que es fa, la diferència entre el que es parla i el que després s'aplica en les xifres pressupostàries, és terrorífica. És a dir, si vostè ens diu: «La importància del tema mediambiental ha d'anar adquirint rellevància cada vegada més forta, perquè la societat ens demanda aquesta sensibilitat especial», aleshores expliqui'ns per què és el Departament amb menys dotació pressupostària. Depèn de com ho compti, pot arribar a ser, fins i tot, el segon menys dotat, però en tot cas una misèria.

Per què, si ens diu que, efectivament, la preservació i la gestió dels espais naturals són la garantia d'una Catalunya amb aquesta especial sensibilitat, que ha protegit el 20% del seu territori –i que jo moltes vegades afegeixo: perquè sort que el territori de Catalunya és boterut i té moltes muntanyes que no són edificables, perquè, si no, hauríem vist què és el que hauríem protegit–, doncs, si és veritat que tenim aquesta especial sensibilitat, com és que les dotacions, pel que fa a planificació ambiental, a desplegament del PEIN, són tan i tan insignificants? És a dir, per què, en matèria de desplega-

ment del PEIN, doncs, tenim dotacions de 96.000 euros?, que el que succeirà novament és que no gestionarem..., continuarem ensenyant –això sí– els mapes pintats de verd, però no farem absolutament res per millorar les condicions d'aquests espais que jo he explicat moltes vegades que no n'hi ha prou a pintar-los de verd, sinó que s'han de dedicar recursos a la seva gestió i a la direcció d'aquests espais, per tal d'anar-ne millorant la seva biodiversitat.

Però ens diuen més coses. I per això li dic: la diferència entre el discurs i els pressupostos cada vegada és més i més important. I això, en política, es paga. Un pot fer un discurs lleugerament diferent del que després acaba aplicant, però, que cada vegada el discurs sigui més diferent del que s'acaba aplicant, en política, sortosament, es paga, perquè els ciutadans passen factura.

Vostès ens diuen: «Farem protecció de l'atmosfera, aplicarem sistemes de qualitat ambiental, farem plans de reducció d'emissions, previsió de la contaminació, la Direcció General de Qualitat Ambiental, promourem l'aplicació, el desplegament de les lleis ambientals; tenim un cos legislatiu, que jo els he dit moltes vegades..., i en l'última interpellació en vam parlar, d'aquest tema... Per tant, escolti'm, aquest tema és prioritari a Catalunya», etcètera. I, aleshores, expliqui'ns per què la Direcció General de Qualitat Ambiental disminueix en pressupostos? Perquè, clar, si aquest tema és un tema tan important, si l'aplicació de la Llei d'intervenció integral, si la contenció de les emissions, si la qualitat ambiental tenien tanta importància, com és que en el moment de convertir-ho en *obras, que son amores*, i de demostrar l'amor cap a aquest tipus de polítiques, doncs, vostès disminueixen el pressupost d'aquesta Direcció General?

Hi han altres coses bastant poc explicables, i ja sé que me les explicarà en el sentit de dir: «És que hi han algunes coses que han passat a altres conselleries.» I jo li diré: «Ja estic d'acord amb el discurs que fa vostè de dir: "És bo que altres conselleries incorporin elements de sensibilitat ambiental..."» –no encara de «sostenibilitat», que a mi em sembla un terme massa seriós per aplicar-lo–, «però això no vol dir que el Departament de Medi Ambient hagi de renunciar a tenir una acció activa i decidida en aquests camps.»

I em sembla que ha estat la senyora Bet Font que ja ha mencionat que, pel que fa a la mobilitat sostenible, per exemple, doncs, hem passat de 480.000 euros a 48.000 euros, és a dir, hem reduït deu vegades la seva dotació pressupostària.

I és veritat, i això ho ha dit el senyor Vendrell, i no m'agrada massa repetir-me, que hem creat dues direccions generals més. Però, clar, crear direccions generals que tenen pressupostos de 2 milions d'euros o de 6 milions d'euros per a tota Catalunya, jo crec que ens les podríem estalviar. Per una qüestió d'eficiència en l'organització de l'Administració, per una qüestió d'estalvi d'estructura administrativa, podríem certament agrupar-les i intentar no crear direccions generals amb aquestes dotacions.

La d'Activitats Cinegètiques i Pesca Continental, 2.300.000 euros; la de Prevenció de Riscos al Medi

Natural, 6 milions d'euros, per a tota Catalunya. Aquestes són xifres que normalment es remenen quan es parla d'administracions més petites. Estem parlant del Govern de Catalunya, estem parlant del Departament de Medi Ambient del Govern de Catalunya.

Per tant, hem de dir que la diferència entre el que se'ns ha vingut explicant i la presentació d'aquests pressupostos, no ja només és de decepció, que aquest ja és un sentiment que no tenim, perquè ja ens hi tenen molt acostumats, jo crec que aquesta vegada és claríssimament la sensació d'engany, la sensació de dir: «Escoltin, no facin determinats discursos si després no són capaços d'aplicar-los en el pressupost.»

Capítol a part es mereix –i tinc un cert interès a destinar-hi una part important de la meva intervenció– l'Agència Catalana de l'Aigua. Vostè i jo, i la resta de diputats que ens acompanyen, estarem d'acord que tant l'Agència Catalana de l'Aigua com la Junta de Residus són, per dir-ho d'alguna manera, els instruments inversors vinculats al Departament de Medi Ambient, que haurien, per tant, de tenir una actitud més decidida a l'hora d'aplicar sobre el territori, al conjunt del territori, a tots i cada un dels llocs on es produeix la possible captació d'aigua de qualitat, o es produeix aigua residual per tractar-la, o es produeixen residus, etcètera..., i que realment això, ben portat, són dos instruments molt poderosos.

Però, què succeeix amb això? Que jo crec que vostès estan portant aquests instruments, que podrien ser instruments inversors, i, per tant, transformadors de la realitat, a una situació molt delicada des del punt de vista econòmic. I una situació delicada dels del punt de vista econòmic pot arribar a anul·lar l'instrument. I, per tant, lluny de ser una política que ens permeti avançar..., potser ens permet avançar en un moment conjuntural que ens convé d'un any determinat, que podria ser fins i tot aquest any electoral, però al preu que després no hi hagi instrument.

Per què li explico tot això? Doncs perquè jo crec que, pel que fa a l'Agència Catalana de l'Aigua, la manca de rigor pressupostari és molt i molt important, i tot i que el pressupost incrementa globalment un 7% respecte al de l'any anterior, el capítol d'inversions, pràcticament es congela. I el principal augment de pressupost..., dels pressupostos que vostè ha entrat, no m'expliqui si té altres projectes que no hi figuren, però en tot cas, en els pressupostos que vostè ha entrat, el principal augment es registra en el personal, en els capítols de personal, i en els capítols de despesa corrent, amb més d'un 17% d'increment.

Aquesta és una agència que no té consolidada una estructura d'ingressos, i que és una estructura d'ingressos que es basa en un tribut creat especialment per aquesta qüestió, que és el que acompanya el rebut de l'aigua, i que la gestió de l'ingrés, és a dir, la gestió dels ingressos es fa sempre de manera molt incorrecta, de manera que no s'arriben a produir mai tots els ingressos, mentre sí que vostè continua augmentant la plantilla, generant una despesa corrent i una despesa d'estructura d'aquesta Agència Catalana, sense saber exactament per què; mentre que els serveis territorials, les àrees d'inspecció d'empreses, el control d'abocament, les

persones que han de treballar sobre el terreny, i que és el que ens convé..., resulta que aquesta es manté sota mínims.

Per tant, estem creant una macrocefàlia d'un organisme que després no és capaç de resoldre els problemes. Això sí, es produeix una disbauxa extraordinària en la despesa d'estudis i serveis externs, en els capítols d'altres despeses diverses, en els capítols de contractació de serveis de professionals independents. Per tant, anem creant uns organismes macrocefals, sense personal que estigui en els territoris, que és allà on ens convé de resoldre els problemes, i incrementem d'una manera extraordinària, fins a multiplicar per sis el pressupost que hi havia l'any passat, doblant altres partides, multiplicant per tres altres partides, tot el que són serveis de professionals externs i independents.

Bé, aquesta és la seva política, llavors, de fer servir el *consulting* per contractar, subcontractar, externalitzar serveis, i no garantir allò que l'Administració ha de garantir pel que fa a la política d'aigua, que no només és estrictament l'aigua que surt per l'aixeta, sinó que sap vostè que la política d'aigua també ha de contemplar, necessàriament, la prevenció d'inundacions, la seguretat de les preses, la protecció de determinats aqüífers, l'actualització del Registre d'aigües i de concessions, les tasques d'inspecció del domini públic hidràulic, el control dels cabals ecològics, el foment de programes de reutilització d'aigües subterrànies, el foment de mesures d'estalvi a tots nivells..., totes aquestes coses que anem dient, el desenvolupament de les entitats locals d'aigua, la figura estrella que teòricament la Llei coneguda com la LOGTA creava i que ha quedat en l'oblit més absolut.

Per tant, no hi ha gestió, no hi ha desplegament en el territori, no hi ha personal que treballi en el territori, no hi ha gent que es dediqui a fer aquesta acció, que en matèria d'aigua és imprescindible, i, en canvi, sí que incrementem, de manera..., nosaltres creiem que excessiva, la despesa corrent i el personal directiu d'aquesta Agència. Bé, allò que li deia: fets i no paraules, *obras son amores y no buenas razones*.

Formalment la situació de l'ACA..., a més a mi em sap molt de greu que estigui en aquesta situació, perquè coincidirem, tots nosaltres, que en aquesta Agència hi ha un conjunt d'entitats que s'hi impliquen, en la seva direcció, que aproven en un moment determinat el programa d'actuació, inversió i finançament d'aquesta Agència, i que, en la primera de les oportunitats, aquest programa d'actuació, d'inversió i de finançament, doncs, de manera no consensuada, es produeix un desfasament de 30 milions d'euros pel que fa a les despeses corrents.

Per tant, el que li hem de dir és: si vol la coresponsabilitat de diferents sectors, si vol tenir credibilitat en la política que s'aplica en aquest àmbit de la gestió de l'aigua, si vol que l'Agència Catalana de l'Aigua continuï sent el gran braç executor de polítiques hidràuliques de Catalunya, el que no pot succeir és que la despesa corrent es desfasa en 30 milions de pessetes respecte al programa d'actuació i finançament aprovat, i que, a més a més, el segon Pla..., el nou Pla de sanejament es plantegi amb un sistema de finançament que

ja li hem dit que no és que sigui irregular, sinó que en tot cas condiciona tant el futur d'aquesta Agència Catalana, que ja està en una situació difícil, que és: vostè diu: «Adjudico projecte, obra i ja compensaran aquestes empreses que executin el projecte i l'obra en la gestió posterior de la depuració de les aigües», de manera que encarim la despesa corrent, i amb això intentem desviar el que és estrictament la despesa financera.

Per tant, si això és així –i em permetrà que aquí faci un apartat molt específic, que no el dedico a vostè, el dedico al conseller d'Economia que avui no és aquí–, l'ACA té un pressupost de 523 milions d'euros –523 milions d'euros–; té un endeutament de 807 milions d'euros sense comptar aquestes fórmules de «ja compensarem l'obra executada» –que en el fons és una inversió– «a través de la despesa corrent quan signem el contracte de funcionament de les xarxes de depuració dels sistemes de sanejament».

Si apliquéssim això..., el nivell d'endeutament està..., sense aplicar això el nivell d'endeutament està en el 154%, si apliquéssim això ratllaríem el 200%. I ho dic perquè ahir, de manera improcedent, i jo crec que poc respectuosa, i en un àmbit que no pertoca, i en un moment en què els ajuntaments no podien respondre, el conseller d'Economia va posar com a mal exemple de gestió i del que significava l'endeutament, no ja les fórmules i els «artilugis» de maquillatge que fan servir vostès, sinó la despesa financera d'inversions reals col·locada en la partida que pertoca de retorn de capital i interessos. I ho va fer d'una manera en què el conjunt de persones vinculades amb l'Administració local d'aquest país es van sentir, si més no, dolgudes, perquè ni era el procediment, ni era el lloc, ni era el moment, ni hi havia cap possibilitat de respondre.

Però si és dolent que algun ajuntament tingui un endeutament del 104%, del 123% o del 138%, que són exemples que va posar el conseller d'Economia, li asseguro que el fet que l'Agència Catalana de l'Aigua, l'instrument del qual vostès volen fer bandera de l'acció del Govern de la Generalitat en matèria mediambiental, té, avui per avui, comptat, amb una simple operació de regla de tres, un nivell d'endeutament del 154%, i jo afirmo que, amb el sistema que vostès adjudiquen les obres que pretenen adjudicar d'aquest nou Pla de sanejament, ratllaran el 200%. Només que, efectivament, no apareixerà en la partida de despesa financera perquè ho carregaran en la despesa corrent; situació que els complica extraordinàriament el futur de l'ACA, no a vostès, a qui toqui gestionar l'ACA.

I, en tot cas, que ho sàpiga el país sencer: l'ACA té encarregades unes polítiques ambientals de primera magnitud; totes aquestes coses que jo he dit de prevenció d'inundacions, de descontaminació dels aqüífers, de garantir subministrament d'aigua de qualitat, d'aplicar aquesta nova cultura de l'aigua, ho ha de fer l'Agència Catalana de l'Aigua. Ho faran els futurs responsables.

Però, amb aquesta política econòmica, vostès estan situant aquest instrument en una situació difícilíssima. Per què? Perquè en la partida «Despesa financera», si convé, en un moment determinat, fins i tot es pot renegociar el deute, diu. Però vostès ho fan d'una manera determinada, que ho col·loquen a la «Despesa cor-

rent», al contracte amb l'empresa concessionària que gestiona la depuradora: no hi ha manera de renegociar la despesa financera.

I estan, insisteixo, amb aquest nou Pla de finançament, ratllant el 200%. I, per tant, miri, des d'aquí, i ja sé que no ho faran, però en tot cas perquè jo em quedaré més tranquil·la, i probablement una part important dels membres d'aquesta cambra també, el conseller d'Economia hauria de revisar-se fortament els números de l'Agència Catalana de l'Aigua, reconduir-los, rectificar-los, o bé demanar disculpes pel que va dir ahir respecte als ajuntaments de Catalunya. Perquè no val aplicar sistemes diferents en l'anàlisi de la dificultat econòmica financera a aquelles coses que depenen de la Generalitat i a les que depenen d'altres administracions que han transformat de manera tan positiva el país.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Pel que fa a la Junta de Residus, aquí, també, si em permeten, li diré..., i ho faig amb respecte i responsabilitat, com intento fer sempre les meves intervencions, existeix un cert compromís i una certa sensació de necessitat de coresponsabilitat en un tema tan i tan delicat com són els residus a Catalunya, i que són el primer problema ambiental de Catalunya i que normalment l'oblidem. Jo he dit moltes vegades des d'aquesta tribuna que, només de residus domèstics, es produeixen a Catalunya més de 3 milions de tones l'any, i a aquests domèstics cal afegir-hi els industrials, els miners, els ramaders. I, per tant, la quantitat de milions de tones l'any de residus que apareixen a Catalunya i que no es gestionen a vegades adequadament és increïble, és enorme.

Pel que fa als domèstics, pel que fa als dits «municipals», hi ha hagut, jo crec, una posició de relació responsable que espero que no es malmeti. I no entenguin les meves paraules com un anunci de malmetre aquesta relació respectuosa i responsable per trobar una solució. Però, de totes maneres, si es produeix un cert debat sobre la necessitat d'anar derivant recursos cap a aquesta qüestió per l'aplicació d'aquest nou programa de gestió de residus municipals –conegut com el Progremic, que això només ho diem els que estem en el sector, eh?... llavors diem «la gestió de residus»–, el que no es pot produir és una disminució d'aportació dels pressupostos de la Generalitat vers la Junta de Residus d'un 16%, que és el que es produeix; el que no es pot produir és no tornar a dotar el Fons de gestió de residus amb recursos propis de la Generalitat de Catalunya; perquè jo crec que tocava, tot i que està pendent, efectivament, de portar aquí la Llei del cànon, tot i que està pendent de portar aquí la revisió de la Llei de gestió de residus. Per tant, no està aprovat ni modificat. Sí que hi havia un compromís, entenc jo, que la Generalitat hi aportaria també recursos propis. Però no és que hi hagi un compromís en les reunions que hàgim tingut, és que la Llei vigent avui, en aquests moments, la 6/93, diu –explícitament ho diu– que aquest Fons s'ha de nodrir de recursos diversos. I diu: «les aportacions del pressupost de la Generalitat» –per tant, s'incompleix la Llei– «les aportacions de la Junta de Residus de fons propis, les subvencions i ajuts atorgats per altres, l'im-

port recaptat de les sancions imposades per l'Administració de la Generalitat com a conseqüència d'infraccions» –a la millor és que no sancionem mai i, per tant, no hi ha tal import a aportar–, «les donacions, les herències, les aportacions, els ajuts amb destinació específica a aquest fons, i també els romanents procedents d'economies de contractació, renunciés dels ens locals, ajuts atorgats o altres ròssecs que tinguin el mateix exercici econòmic, ja siguin d'exercicis anteriors.

Jo no em crec, honorable conseller, senyores i senyors diputats, que de tots aquests conceptes que la pròpia Llei diu que podem nodrir el Fons de gestió de residus només hagin tingut 6 euros, que es la dotació que apareix en el pressupost –6 euros, que és la conversió d'aquella cosa que abans posava 1.000 pessetes; a veure, ho arrodonim i diem 6 euros.

Ja sé que em diran: l'important és que hi sigui la partida i ja hi posarem recursos si ens arriben, si arriben a un acord, si... Però jo l'única cosa que pretenc posar-li en evidència és: si hem acceptat i acordat la formació política que dona suport a l'actual Govern i la formació que jo represento, que és el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que els residus són un greu problema, probablement el primer problema ambiental d'aquest país. Si hem arribat a un acord que cal trobar altres fórmules i mitjans financers per aplicar la gestió de residus, si hem dit que és important que es vegi aquella acció que la Generalitat s'implica finalment en el tema de la gestió dels residus, per què ens han de tornar a col·locar a «Fons de gestió de residus», 6 euros? Això genera, ja els ho dic, no decepció ni desencant perquè nosaltres ja hi estem bastant acostumats a aquest tipus d'acció. Jo crec que genera una cosa que probablement en democràcia ja està bé que ho generi, que és l'evidència claríssima envers la població de Catalunya que no reconduïxen, per molt que se'ls digui i se'ls repeteixi en les seves polítiques, que continuen comportant-se exactament igual que en altres exercicis pressupostaris en el quals aquesta cosa ja ha sigut motiu de debat i ja els hem dit una i altra vegada, i que un govern, incapaç de rectificar aquelles coses que no es fan correctament, és un govern que no s'adequa, que no s'adapta a les noves demandes de la societat; que no incorpora, i per tant que no té incorporat –i aquesta és la meva afirmació contundent– aquest discurs tan fàcil de dir que el tema ambiental és un tema molt important, a principis del segle XXI, que el Govern de la Generalitat va ser el primer que va crear un departament de medi ambient, que el Govern de la Generalitat fa política ambiental molt avançada, perquè no és veritat.

He començat dient: «Obras son amores y no buenas razones», i el que esperàvem d'aquests pressupostos, honorable conseller, al Govern de la Generalitat que vostè representa avui aquí, senyors de la majoria parlamentària, és que almenys haguessin introduït algun d'aquests elements que, no ja el Partit Socialista i Ciutadans pel Canvi, sinó el món amb una certa consciència ambientalista, la gent que està preocupada pels espais naturals, la gent que està preocupada per la qualitat de l'atmosfera, la gent que demana una rectificació pel que fa al tractament que s'ha fet històricament a les indústries contaminants en aquest país; tots els temes

d'aigua, el tema de descontaminació dels aqüífers, que cada vegada és més vergonyant la situació que es produeix a Catalunya respecte a la seva pròpia aigua i que vostès normalment tendeixen a despistar-nos parlant d'aigua d'altres estats o d'altres països, i nosaltres els parlem d'aquella que sí que hi tenen competències i que no hi estan fent res en el tema de residus; en el tema d'aquestes polítiques que aquest pressupost de la Generalitat podia haver plantejat canvis substancials.

Era la seva gran oportunitat, la de dir-li al país: tinc una política nova, comença una etapa en la qual el medi ambient, per al Govern de la Generalitat, és important. I l'ha desaprovechada. I l'ha desaprovechat de tal manera que no només ens ha repetit uns pressupostos idèntics als dos altres anys, sinó que, en molts casos, hem tornat enrere. I a mi, això, ho lamento per vostè, no per vostè sinó pel que representa, que és membre del Govern de Catalunya i, per tant, per l'acció que li espera, a Catalunya, en el proper any.

Confio, certament –i saben que ho dic amb tota la sinceritat, amb tota la il·lusió, amb tot l'entusiasme i amb tota la legitimitat, perquè és legítim voler pensar i treballar per aconseguir-ho–, que l'any que ve, com que hi han d'haver eleccions abans de la presentació dels pressupostos, els ciutadans –que molts d'ells pensen com jo pel que fa a la política ambiental– decidiran canviar el seu vot i, per tant, qui formularà els pressupostos ja no serà un govern esgotat, sense idees, que repeteix els mateixos errors cada any, que, a més a més, qui presenta els pressupostos ens menteix en moltes coses. I, per tant, serà un altre govern, que el medi ambient se l'agafarà seriosament i presentarà polítiques veritablement viables i pressupostàriament reflectides.

(Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada, que té un recolzament, com veu, de part de la cambra. (Rialles.) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jesús Bartolomé.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que el *leit motiv* de totes les intervencions en aquest debat de pressupostos, en tots els departaments, em recorda una cançó, una vella cançó castellana: *Todos queremos más*. Hi estem d'acord: tots volem *más*. Nosaltres ja fa temps que hem decidit per *más*. Espero que continuïn en aquesta línia, vostès, fins a final de legislatura i el començament de la de després, i que això que vostè ha dit, senyora Tura, s'ho repensi i voti com ha de votar, com votarem nosaltres.

Miri, tots els membres de l'oposició diuen, en la seva intervenció, que el pressupost no creix al ritme que voldrien vostès. En qualsevol partida, en qualsevol departament. Però cap ni un, encara fins ara –i estem al tercer dia i a la tarda– ha dit que han de créixer els impostos, que han de créixer els ingressos. Ni un ha dit d'on poden venir aquests diners que vostès volen ampliar en totes i cadascuna de les partides de qualsevol departament.

Com sempre, senyora Tura, jo li dic cada dia que tenim aquest debat: suspens en matemàtiques, però l'oposició. No quadren mai els números. I si per casualitat hi ha una partida, senyora Bet Font, que creu que ha crescut molt, aleshores no estan d'acord de com aplicarem aquesta partida, perquè mantenim criteris diferents. És a dir, mai estan contents. És una visió simplement catastrofista.

I és veritat, senyora Tura, el que vostè ha dit. En política es paga tenir un discurs i una actuació que no es corresponen. Això els passa a vostès i així els va. I posaré d'exemple el Pla hidrològic nacional, per exemple. Però vostè ara mateix ha defensat amb ardor –i no em toca defensar aquest apartat, que el defensarà el senyor Rull– els ingressos de l'ACA, i l'ACA, i la importància de l'ACA, i com són d'importants aquests ingressos que no gestiona –segons vostè, bé– el Departament. I ha tingut fins i tot un aplaudiment en aquest apartat per part del seu Grup parlamentari. Li he de recordar que no té el mateix èxit ni el mateix discurs a les terres de Lleida.

A les terres de Lleida, des de sempre, des que va iniciar l'ACA intentar recaptar l'increment de tarifa de sanejament, hi ha hagut una oposició per part de tots els alcaldes del Partit Socialista de Catalunya, encapçalats per un diputat, que es va negar... –i alcalde de la ciutat de Lleida–, que es va negar a recaptar, i que avui en dia no estan encara regularitzats tots aquests ingressos. I encapçalats pel responsable de política municipal de vostès a les comarques de Lleida, en aquell moment –i sembla que continua ara, i senador en aquests moments, alcalde de Puigverd.

L'ACA va haver d'anar fins i tot als tribunals. I la sentència va ser favorable a l'ACA. I encara aquests alcaldes de vostès estan negociant amb el Departament a veure com ho solucionen.

En definitiva, tornem, com sempre a sentir les mateixes crítiques d'anys passats, les mateixes esmenes a la totalitat de tot. Qualsevol projecte de pressupost, el seu mateix, rebria la condemna automàtica d'aquesta oposició. Tornem a ser en un altre debat –l'últim, en aquest cas, d'aquesta legislatura– que, malgrat previsions interessades de vostès, arribarà al final amb una estabilitat parlamentària clara i amb una acció de Govern –del Govern de veritat, no el de l'ombra, no pas aquell que diuen i que existeix però no se'l veu, potser per la foscor.

El meu amic Xavier Vendrell, que tradicionalment aquests debats solem xerrar o fer comparacions amb el debat..., amb el pressupost concretament de les Illes Balears. Tothom fa comparacions amb algun pressupost d'alguna comunitat autònoma que diuen que és millor. Li contaré una anècdota perquè no puc sortir-me d'aquesta línia d'anterior pressupostos. Miri, el 19 de novembre d'aquest any, a l'*Informatiu* de TV3, migdia, deia la corresponsal a les Illes Balears: «L'ecotaxa ha sigut fins ara, a les Balears, un motiu de polèmica des de la seva implantació; ara es veu la part positiva de l'impost; ara es veu on van a parar aquests ingressos.» Surten unes imatges, es veu un grup de deu o dotze persones passejant pel nucli antic de Palma, acompa-

nyats per un guia. I segueix la veu: «Avui s'ha iniciat una activitat a la qual es dediquen aquests diners: una ruta turística, cultural i històrica pel nucli antic de Palma.» També s'hi han afegit –com es veu– els consellers de Turisme i del de Medi Ambient que, pel que es veu, no tenien altra feina. Suposo que això no és el que es pensava i no és una línia de defensa del medi ambient, d'aplicació al medi ambient d'uns recursos que havien nascut aquí. TV3, 19 de novembre del 2002.

Passem a parlar del pressupost. S'ha de significar, perquè aquí s'ha parlat en molts moments, que no hi ha contenció en matèria de despesa no inversora, i he de significar, per exemple, que en la Secretaria General les despeses de funcionament solament creixen un 3%.

Crec que és un símptoma i una mostra de contenció. Quant a la Direcció General de Planificació Ambiental creix un 7,52%, i té dues vessants diferenciades: la de planificació i la de sensibilització i educació ambiental, també aquí criticades, que continuaran la seva tasca com fins ara. Que un pressupost que ha passat, en alguns casos, de 4 milions –tota la Direcció General– de 4.700.000 a 5.100.000. Crec que és un creixement important en una direcció general que no és inversora.

Quant a la Direcció General de Qualitat Ambiental, el Servei de Vigilància i Control de l'Aire es veuen incrementats significativament en determinades partides com a conseqüència que el Departament de Medi Ambient ha d'assumir, per requeriment legislatiu, l'aplicació de directives europees de qualitat de l'aire, que implica ampliar el nombre d'analitzadors i estacions de mesures actuals, modificar el microemplaçament i el trasllat d'algunes actuals. Contaminants que fins ara no s'havien analitzat, s'hauran de fer ara, com el benzè. Línies d'ajuts a empreses en les àrees en què s'hagin de dictar plans de sanejament. I, per un altre costat, les lleis aprovades en aquest Parlament darrerament, com la de contaminació lumínica, la d'acústica; o bé el compliment de les Normes de Seguretat i Protocol de Montreal i el traspàs de la xarxa de mesura de la qualitat de l'aire de la Diputació de Barcelona. O també el necessari increment de despesa generada pels problemes d'olors a diversos municipis que impliquen una sèrie d'anàlisis i estudis de cost molt elevat.

A la millor algú podria pensar –i m'he saltat algunes partides perquè no tinc temps suficient per explicar tot el que suposa aquest pressupost tan llargament criticat–, algú podria pensar que esquivo partides que disminueixen. Per exemple, en el capítol sisè, del Servei de Prevenció i Control, que és d'un 50,7%. Però és que està justificada en el fet que les despeses originades per la formulació de les aplicacions informàtiques per a l'aplicació de la intervenció integral ja estan en gran part realitzades.

La Direcció General de Boscos i Biodiversitat té dues línies d'actuació, les quals desenvoluparan l'acció política de la Direcció. Una, quant al desenvolupament de la política forestal, en la implementació del Pla general de política forestal, potenciar la política forestal sostenible, reforçar la prevenció dels incendis forestals, coresponsabilització de la propietat en l'ordenació i el foment de la gestió de les finques forestals a través del

Centre de la Propietat Forestal, que..., per exemple, en la Llei d'acompanyament, en aquest cas la modificació de la Llei del Centre de la Propietat Forestal, que ha sigut molt ben rebuda pel sector i que espero que vostès també, en el seu moment, hi donin suport; minimitzar els impactes al medi prioritant les actuacions de restauració de les zones afectades pels darrers grans incendis.

Un dels instruments que ens ha de permetre la consecució d'aquests objectius és l'increment de línies d'ajuts a la gestió forestal, tant en el forest públic com al privat. I aquí l'increment ha sigut substancial: del voltant de 12,5 milions d'euros, s'ha passat a 19,5 milions; Déu n'hi do, el creixement. I, quant al manteniment del conveni amb el CREAM o l'increment en les infraestructures de prevenció d'incendis, s'ha passat d'alguna cosa més de 198.000 euros a 300.000 euros, quasi el doble.

En l'altra línia, la de protecció a la biodiversitat, es tracta d'incrementar la intensitat de gestió en els espais del PEIN, en col·laboració estreta amb les administracions locals i la societat civil; desplegar l'estratègia de la biodiversitat a Catalunya; potenciar la recuperació de les activitats extractives; conservació de les espècies amenaçades; manteniment i funcionament dels parcs naturals existents; posta en marxa dels parcs naturals del Montsant i els Ports; creació del parc natural de l'alt Pirineu; garantir la protecció de les àrees litorals i marines; adquirir noves finques i millorar la vigilància de les existents. En aquest sentit, el pressupost, solament per al manteniment dels parcs, és de gairebé 5 milions d'euros. En l'adquisició de terrenys, el creixement és d'un 8,5%.

S'han criticat també les dos noves direccions, la Direcció d'Activitats Cinegètiques i Pesca Continental, que nosaltresensem..., i, sobretot des de la influència d'aquestes dos àrees de caça i pesca en les comarques de Lleida, es veuen d'una manera molt més diferent de com s'han vist des d'aquí, des d'aquesta cambra. I aquí hi haurà el Pla estratègic de caça, el Conveni de col·laboració amb la Federació Catalana de Pesca Esportiva i Càsting, el Conveni de col·laboració amb la Federació Catalana de Pesca, la col·laboració amb la Universitat Autònoma de Barcelona, la de Saragossa, l'estudi de població d'espècies cinegètiques i les millores en inversions en infraestructures pròpies. I també línies d'ajuts; es preveu convocar ordres d'ajuts dirigits a fomentar la inversió, tant dels particulars com de corporacions locals, en matèria d'infraestructures i de preservació i millora dels hàbitats.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps que vostè m'ha demanat...

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Gràcies, senyor president. Lògicament, per al bé del país, no podem acceptar les seves esmenes. I a mi personalment m'agradaria, i molt, que les esmenes que veurem tinguin més èxit; seria conseqüència que en aquest cas la seva tasca, senyor Vendrell, com ha anun-

ciat, haurà sigut en benefici dels catalans, i no com aquestes, que solament són esmenes per a la foto, per fer veure que el Govern no ho fa bé. Saben vostès que no és així, i per això nosaltres li donarem recolzament.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula ara l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em correspon a mi de defensar els pressupostos de les empreses públiques en un debat que, com cada any, malgrat l'hora en què es desenvolupa, doncs, dóna per molt i ha sigut, realment, intens i interessant.

A mi m'agradaria, no obstant això, començar amb una referència a la senyora Bet Font amb relació a la Llei dels agents rurals, del Cos d'Agents Rurals, i a la creació d'aquesta nova Direcció General de Prevenció de Riscos de Medi Natural. Justament això, la creació d'aquesta Direcció General, prèvia a l'aprovació de la Llei del Cos d'Agents Rurals, és la garantia que dóna el Govern, justament, a la preocupació més important que tenen els funcionaris d'aquest cos, que és quin nivell, quina força, justament, ha de tenir. Per tant, des d'aquesta perspectiva, amb la creació d'aquesta nova Direcció General –i també responc al senyor Vendrell–, bàsicament, més que crear burocràcia, el que s'intenta és canalitzar una inquietud expressada per un col·lectiu realment important d'aquest país.

En segona instància, senyors i senyores diputades, voldria entrar a avaluar el pressupost de l'Agència Catalana de l'Aigua. I cada any diem exactament el mateix, però és així, senyora Tura, i no ens en podem desfer. I per a la resta de la cambra, doncs, explicar-los que el pressupost de l'Agència Catalana de l'Aigua és prèviament acordat, discutit per part del seu Consell d'Administració. El Consell d'Administració té un instrument –a què ha fet referència, efectivament, la senyora Tura–, que és aquest Pla d'actuació, inversió i finançament que està periodificat per al 2002-2005. I, per tant, és en aquest context que amb un esforç important de col·laboració i cooperació per part de diversos actors, institucions públiques, però també entitats de la societat civil, es fixen les grans línies estratègiques, es fixen les prioritats amb relació a la política de l'aigua. I aquí, bàsicament, aquests pressupostos que el Govern ha entrat enguany també de l'Agència Catalana de l'Aigua responen justament a això, en són el reflex concret. I, per tant, determinades afirmacions molt estridents, molt contundents de la senyora Tura, doncs, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyora Tura, ens dolien, i ens dolien d'una manera especial.

Vostès han parlat d'una certa aturada en el nivell d'inversió i, en canvi, un increment en la despesa corrent. Això és així –això és així. Però permetin-me que els expliqui per què és, perquè té una raó ben lògica i ben evident, que justament respon, és conseqüència de la maduresa adquirida per l'Agència Catalana de l'Aigua.

Quan es fa un ritme important d'inversió i es fan noves infraestructures de tot ordre, de tot tipus –i la senyora Marta Camps ho sap perfectament–, a mesura que es van posant en funcionament, s'incrementen de manera exponencial les despeses corrents, s'incrementen de manera exponencial les despeses de manteniment i de funcionament. I això és així, i a mesura que l'Agència Catalana de l'Aigua vagi complint el seu Pla d'actuació, inversió i finançament, necessàriament, governi qui governi en aquest país, necessàriament les despeses de funcionament s'aniran incrementant. I aquest és un compromís que ha adquirit, evidentment, el Govern de Convergència i Unió. I és així, i no ha d'espantar absolutament ningú. Mantenim un bon nivell d'inversió per poder fer allò que correspon, i, per altra banda, evidentment, que el pressupost d'explotació puja.

Escolti, els en poso un exemple, amb relació, per exemple, a explotació i manteniment d'embassaments: despeses de manteniment, l'any 2002, 2,2 milions d'euros; l'any 2003 s'ha doblat: 5,5 milions d'euros. Això és evident. Hem de deixar de destinar recursos al manteniment d'aquests embassaments, sí o no? Què passaria, si ho féssim? Home, evidentment, aquí tindríem un discurs absolutament abrandat de l'oposició, i concretament del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Però, talment com si s'estigués expressant una actuació herètica per part del Govern, la senyora Tura ha bombardejat bàsicament en la línia de dir: «Escolti, vostès, en aquests moments, estan assolint uns nivells d'endeutament que són inadmissibles amb relació a l'Agència Catalana de l'Aigua.» Permeti'm, senyora Tura, que li doni quatre arguments amb relació al que vostè ha dit.

El primer, ja l'hi he avançat abans, i, francament, desenganyem-nos, és poc original, li ho reconec. El marc en què es desenvolupa aquest endeutament és el del PAIF de l'Agència Catalana de l'Aigua, aprovat per unanimitat, i que en la seva aplicació ha tendit més a la baixa que no pas a l'alta, per una raó, que no és patrimoni, no és mèrit de l'Agència Catalana de l'Aigua, sinó de la conjuntura que els interessos, evidentment, són més baixos.

Segon. Quan es va aprovar i es va discutir en el Consell d'Administració de l'ACA aquest Pla d'actuació, inversió i finançament, se sabia –perquè es va dir– que s'aniria al límit màxim de la capacitat d'endeutament –i vostè, senyora Tura, ho sap. I teníem dues opcions: o ser moderats, o allò que vam convenir entre tots, de fer un salt endavant, qualitatiu, per poder resoldre determinades assignatures pendents que tenia el país i que també tenia l'Administració territorial, l'Administració local i, evidentment, l'Administració nacional d'aquest país.

Tercer argument, senyora Tura. En aquests moments hem hagut d'afrontar dos grans episodis d'inundacions, un el juny i un l'octubre. Si haguéssim tingut l'oportunitat d'ajustar l'endeutament, evidentment que ho hauríem fet, evidentment que ho hauríem aprofitat. Però ha estat impossible, justament, perquè hem hagut de derivar tot un seguit de recursos a paliar, a compensar el territori per aquestes qüestions que són més de caràcter accidental, que no pas una altra cosa, que són justament aquestes situacions climatològicament excepcionals.

I quart argument, senyora Tura, que és el següent. Vostè ha parlat del PSARU, del Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes 2002, aprovat pel Consell d'Administració de l'ACA. Hem de licitar –perquè sap que el PSARU s'adreça a municipis i àmbits territorials extraordinàriament petits, de menys de dos mil habitants–, l'Agència Catalana de l'Aigua ha de licitar 3.600 actuacions, que voldria dir un alentiment extraordinari de l'actuació. I, per tant, s'ha recorregut a aquesta figura contractual que vostè criminalitza i ha criminalitzat, que ens permet de poder treballar d'una manera... amb major celeritat en tots els entorns. I, escolti, no s'està dissimulant l'endeutament; s'està utilitzant una figura que és la del retardament del pagament, i és una figura que utilitzen, evidentment, d'altres administracions i, evidentment, l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus. I vostès ho saben.

Per tant, PAIF aprovat per unanimitat; límit de capacitat d'endeutament prèviament advertit; els dos episodis d'inundacions que hi ha hagut, i, per altra banda, evidentment, 3.600 actuacions no es poden licitar una per una, sinó que s'ha de buscar un altre mecanisme d'actuació.

En qualsevol cas, aquests pressupostos de l'Agència Catalana de l'Aigua, doncs, permetran fer allò que correspon, i fer allò en diversos àmbits d'actuació. Actuacions destinades a la gestió del recurs per a l'abastament de poblacions, i s'hi inclouen: abastament de l'Anoia, abastament Bages, Cardener i Llobregat, Santa Maria de Merlès, Osona.

Dos, actuacions per al sanejament i la depuració d'aigües residuals, amb estacions depuradores importants, imprescindibles per al país, però també amb l'impuls del Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes del 2002 i una cosa de la qual el senyor Vendrell parla molt sovint, i la senyora Bet Font també, que és la construcció d'aquests tractaments terciaris, que, justament, aquest mateix Parlament ha instat, en diverses ocasions, el Govern a fer-ho, i justament el Govern, amb aquests pressupostos, ho assumeix.

I, tercer, actuacions per a recuperació, protecció i millora del medi hídric, així com la prevenció i defensa contra les inundacions. I els parlo de la meua comarca, perquè n'estic orgullós, de l'actuació del Govern de Catalunya: la riera de Rubí, segona fase; la riera de les Arenes, i, més enllà del Vallès Occidental, tot allò que fa referència al riu Anoia i a les rieres del Maresme.

En els pressupostos de l'Agència Catalana de l'Aigua, a banda d'allò que fa referència a les despeses, també és interessant tenir en compte tot allò que fa referència als ingressos, perquè disposem d'una figura impositiva, d'una figura que és el cànon de l'aigua. Expliquin, expliquin-ho, que el cànon de l'aigua, els ingressos per cànon de l'aigua enguany han pujat. I no han pujat per casualitat, ni han pujat per atzar còsmic, sinó justament perquè aquesta figura impositiva, doncs, s'ha consolidat i ha estat sotmesa a diverses millores que s'han introduït des de l'any 2000.

Però el cànon de l'aigua no és neutre. Sap que ens permet prioritzar determinades coses i castigar-ne d'altres. I el cànon de l'aigua el que pretén, justament, és dissu-

adir cada vegada més dels usos no adequats de l'aigua i afavorir els usos bàsics i imprescindibles per al conjunt de la població. Per tant, no només és una figura impositiva estrictament, sinó que ens permet fer política a fons.

I amb la seva esmena de devolució, amb la seva esmena de retorn, justament vostès ens diuen que no anem ben orientats. Escoltin, entren flagrantment en contradicció amb allò que sistemàticament ens estan dient, constantment, en aquesta cambra. El cànon de l'aigua per al 2003 ens permetrà incorporar mesures per modificar aquests comportaments que els deia, per gravar conductes que generen sobrecostos, per gravar específicament el consum industrial i comercial i per regular determinats usos ramaders i contaminants.

I, per tant, des d'aquesta perspectiva, tant amb relació al pressupost d'ingressos com al pressupost de despesa, creiem que el que fa el Govern simplement és portar aquí en aquest Parlament allò que prèviament ja ha estat consensuat. I, per tant, un cop més, els discursos que vostès fan entren en una contradicció molt flagrant, molt evident amb allò que prèviament hem estat capaçs, diversos actors, inclosos alguns que estan governats per vostès..., en un marc diferent, potser més asseurat, més tranquil, no sotmès a la pressió mediàtica, que és el del Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Entro en l'àmbit de la Junta de Residus, i aquí també s'han tornat a utilitzar alguns arguments, no? Escoltin, permetin-me que faci una afirmació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, molt emfàtica, no?, que és que aquests pressupostos del 2003 de la Junta expressen la voluntat de reflectir el pacte polític del grup de treball de residus. Allò a què es va comprometre el Govern de la Generalitat és el que queda reflectit, justament, en aquests pressupostos. I queda reflectit a través de diversos mecanismes, i em permet que li ho expliqui? Vostè ens feia una pregunta molt immediata, molt directa: què passa amb el fons de gestió? Em permet que li ho expliqui?

Primer –i vostè no ho ha dit–, les subvencions de capital a corporacions locals s'incrementen, respecte a l'exercici de l'any anterior, un 43%: primera voluntat clara de complir els compromisos del grup de treball de residus. Evidentment que hi hauríem pogut incorporar una partida concreta del Fons de gestió, com vam fer l'any anterior; i, si ho haguéssim fet, el pressupost de la Junta de Residus hauria pujat un 20% respecte de l'actual. I no ho hem fet per diverses raons, dues: la primera, per evitar que ens sortís una xifra poc concreta d'actualització, perquè sap que això és una partida oberta, i la segona, perquè l'any 2003 s'acaba l'autorització del sistema integrat, i aleshores haurem de veure com el canalitzem, i en determinats casos, a través del sistema integrat, podem mirar que hi hagi una gestió més directa que no necessàriament hagi de passar per la Junta de Residus.

Aquesta és la raó bàsica per la qual tornem a incorporar aquesta figura d'una partida oberta, però, evidentment, quan tinguem la possibilitat de liquidar els pressupostos d'enguany, veurem exactament quins són els

recursos que s'hi incorporaran, que més o menys voltaran pel mateix nivell que els de l'any passat, però amb el benentès d'allò que li deia abans: que les subvencions de capital a corporacions locals pugen el 43%.

Per tant, el compromís de tirar endavant el programa municipal de gestió, el Programa de gestió de residus municipals a Catalunya; la modificació de la Llei 6/93, i la Llei del cànon..., amb aquests pressupostos que el Govern ha presentat en aquesta cambra, es compleix un dels compromisos bàsics per assolir aquell acord. Ho havíem de fer, ho hem fet, i, per tant, ens sentim satisfets de poder comparèixer en aquest Parlament amb els deures complerts i, sobretot, amb els compromisos ja assumits.

Acabo, simplement, amb dues empreses públiques, doncs, que s'hi ha fet poc èmfasi. Jo cada any dic el mateix en relació amb un punt: de dir, escolti'm, senyora Bet Font, senyora Tura –però aquest any no li ho puc dir al senyor Vendrell–, a vegades fa la sensació que vostès, presentant aquestes esmenes de retorn –i utilitzo una expressió terrassenca–, van a preu fet, vostès, van a preu fet. I tant els fa el que nosaltres incorporem, i tant els fa el que el Govern planifiqui en una línia o altra.

I ens han presentat una esmena de retorn al Servei Meteorològic de Catalunya; no han explicat massa bé per què. Han explicat que els pressupostos de la Direcció General de Qualitat Ambiental baixen. Home, no baixen, primer, i segon, que evidentment es crea una nova empresa pública, que evidentment li manleva una bona part dels recursos que tenia la Direcció General de Qualitat Ambiental. Però, escoltin, exactament, com hem de ser capaços de tirar endavant la Llei de meteorologia que va aprovar aquest Parlament, si justament, sense ni tan sols parlar-ne, ens presenten aquesta esmena de retorn?

I què haurà de fer el Servei Meteorològic de Catalunya? Diverses qüestions, però una de molt important, que és l'adquisició, instal·lació i posada en funcionament dels dos radars meteorològics que donaran una cobertura total al territori català. La senyora Tura, sempre que tenim debats amb relació a prevenció sobre riscos meteorològics, em diu: «Home, han de ser més operatius.» Els dos radars permetran que Catalunya, el Principat de Catalunya, tingui una cobertura com no la tindrà cap altre país del nostre entorn, ni de la resta de l'Estat espanyol ni de la resta d'Europa. I, per tant, no poden presentar una esmena de retorn, simplement ignorant o no donant els arguments suficients.

I des d'aquesta perspectiva, doncs, agrair la coherència, en aquest cas concret, al Grup d'Esquerra Republicana, que justament ha explicat que no l'han presentada, responen a aquell compromís que ja vam assolir en l'elaboració de la Llei de meteorologia de Catalunya.

I, respecte al Servei, també fer referència que es preveu la possibilitat que hi hagi ingressos propis. En empreses d'aquestes característiques, torno a repetir-ho, parlem més aviat de despeses que no pas d'ingressos, i aquí, amb un servei meteorològic de qualitat a Catalunya, tindrem la possibilitat de vendre, d'explotar comercialment determinades dades meteorològiques, la qual cosa ens permetrà, l'any que ve, que quedi un pressupost, des d'aquesta perspectiva, més equilibrat.

I acabo, simplement, amb l'empresa CEMASA, el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient, que torna un altre cop a ser una institució emblemàtica per al país, que lidera, a nivell de minimització de recursos, a nivell europeu, i també ha aconseguit de mantenir un conveni amb el Ministeri de Medi Ambient, la qual cosa avala la seva competitivitat.

Acabo, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, justament ratificant-me en aquesta idea: aquests són uns bons pressupostos, aquests són uns pressupostos que donen resposta a les necessitats del nostre país, però el més important: aquests, i concretament amb relació a la Junta de Residus i l'Agència Catalana de l'Aigua, són uns pressupostos que permeten al Govern de complir els compromisos prèviament adquirits amb el conjunt de forces polítiques i socials d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Passem ara, per tant, a la... *(La Sra. Tura i Camafreita demana per parlar.)* Sí? Senyora Tura, s'ha sentit alludida, probablement...

La Sra. Tura i Camafreita

Bé, alludida, segurament és imprescindible en un debat com aquest, però, en tot cas, per alguna contradicció, si us plau, senyor president...

El president

Té un minut.

La Sra. Tura i Camafreita

En primer lloc, em sap greu que el senyor Rull hagi utilitzat la paraula «criminalitzar», perquè jo en cap cas he acusat que l'actuació del Govern vulneri cap normativa ni cap llei vigent en el moment actual, i molt menys del Codi penal. Per tant, em sap greu que hagi utilitzat aquesta terminologia. Certament, no estem d'acord amb la fórmula amb què es pretenen finançar obres; en canvi, no posem en qüestió les obres, m'agradaria deixar-ho també molt clar.

I, una part de la seva teoria sobre l'endeutament, jo li agrairia que la hi expliqués al conseller d'Economia, el senyor Homs, perquè ahir ell deia coses bastant diferents. Estem d'acord que les despeses de finançament de l'ACA aniran pujant a mesura que es depurin més metres cúbics d'aigua residual...

El president

Senyora Tura...

La Sra. Tura i Camafreita

...ara, pugen en estudis i personal directiu.

I, finalment, pel que fa al senyor Bartolomé –ho dic només de passada, senyor Bartolomé–, nosaltres no hem dit com s'han d'aconseguir més recursos, però fixi's que tampoc ens hem posat –i ho ha tret vostè; si no, jo no ho hauria dit– que l'any passat van pujar un 6%

el cànon de l'aigua, i aquest any l'apugen un 5,5%, molt per sobre de l'IPC. I, en canvi...

El president

Senyora Tura...

La Sra. Tura i Camafreita

...nosaltres no n'hem fet, d'aquest tema, una qüestió... I, per tant, vostè no pot fer-ne una qüestió, de la nostra, diguem-ne, no-seriositat, en el tema dels ingressos.

El president

Ha allargat aquest minut una miqueta. (*Pausa. El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Té la paraula el senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Sí...

El president

Senyor Rull, un minut de seixanta segons, si li va bé.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, doncs, escolti, en faré servir menys. Quina pell més fina, senyora Tura, escolti, amb relació al concepte «criminalitzar». Fer referència al Codi penal en aquests moments està absolutament fora de lloc. En qualsevol cas, hi ha una acta, hi ha la transcripció del debat, i podem veure exactament quins són els arguments que vostè emprava, justament, per estar en contra d'aquest mecanisme de finançament que està emprant l'Agència Catalana de l'Aigua.

Escolti, criminalitzar, en aquest cas, no cal que ho interpreti en sentit estricte. La discussió parlamentària ens permet de veure exactament quin nivell d'interpretació ha de tenir. Si aquest és l'únic argument que pot emprar, escolti..., molt malament.

El president

Moltes gràcies, senyor Rull. (*El Sr. Bartolomé i Carrascal demana per parlar.*) Senyor Bartolomé...

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Rapidíssimament... Simplement dir-li, aclarir-li, a la senyora Tura, que ella ha fet menció que l'acció i les paraules havien d'anar amb el mateix ritme, que si no es pagava..., i jo, simplement, n'he posat un exemple, que venia a tomb perquè estàvem parlant, precisament, de l'ACA.

Res més.

El president

Moltes gràcies.

Passem ara al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, donant la paraula a la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor president, senyores diputades i diputats, senyor conseller, ens enfrontem ara al pressupost d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, al qual el nostre Grup ha presentat una esmena a la totalitat, a partir de considerar insuficient el que es preveu en algunes de les seves partides, i també en la línia política que s'està seguint en la direcció d'aquest Departament.

Aquest pressupost, aquest Departament, està dotat amb 702 milions d'euros, la qual cosa representa un increment d'un 8,4% respecte al pressupost de l'any anterior, i representa, aquest pressupost, respecte al conjunt, un 4,37%. És a dir, amb relació al conjunt del pressupost de la Generalitat de Catalunya, allò que s'atorga a universitats, recerca i societat de la informació és un 4,37%.

Clar, les xifres, per si soles, diuen molt i diuen poc. Suposo que quan nosaltres ens queixem que aquest pressupost és insuficient, possiblement el senyor conseller hi està d'acord també, perquè segur que es necessiten més recursos per poder tirar endavant totes les activitats de recerca, les línies de recerca, els instituts, tot el que està plantejat, també la universitat, posar-ho tot plegat a nivell del que seria la Unió Europea, dels països més avançats, que és allà on volem situar-nos: el nostre país, que estigui en la primera línia, justament, d'aquesta situació. I, en aquest sentit, entenem que, malgrat els increments que han anat havent-hi en universitats i recerca, aquests encara són insuficients per arribar a aquest punt.

De les diferents direccions generals i secretaries que té aquest Departament, la Direcció General de Recerca ha crescut un 22,4%; la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació ha crescut un 23,52%; la Direcció General d'Universitats, un 6,54%; la Secretaria General, un 2,1. En aquest sentit, veiem que hi ha una desproporció, si agafem els tres paquets més importants –perquè, lògicament, la Secretaria General no és que no ho sigui, però és el que dona elements de funcionament a tota la resta–, veiem i observem que és la Direcció General d'Universitats la que creix menys de les diferents direccions generals, i, per tant, em concentraré en ella a l'hora de fer el comentari del pressupost, perquè, si ja he dit que en conjunt és insuficient, particularment pel que fa referència a la Direcció General d'Universitats, ens sembla que en aquests moments no cobreix el que s'espera del funcionament de les universitats per al seu correcte funcionament, i no cobreix tampoc el que serà l'aplicació de la futura llei d'universitats catalanes, i això, evidentment, és preocupant per a nosaltres. Per tant, em permetran que em dediqui bàsicament en aquest apartat.

No vull deixar de fer un comentari, de totes maneres, tenint en compte la presència del conseller en l'hemicicle, d'alguns aspectes que, fent referència a la Secretaria de Telecomunicacions, ens han inquietat darrerament, perquè, clar, estem avaluant xifres, però estem avaluant polítiques, és a dir, no només quins números tenim, sinó què se'n fa. Bàsicament, la dimensió qualitativa és molt important, encara que fins ara hagi fet referència a la quantitativa i, en un debat de pressupostos, les quantificacions surtin.

Volia comentar, justament, el que ens ha semblat una actuació incorrecta, inexplicable, de la Secretaria de Telecomunicacions, que és qui fa l'ordenació de l'espai radioelèctric de Catalunya, a partir de les concessions que provenen de l'Estat, de la concessió de freqüències radiofòniques sense passar pels tràmits a què obliga la llei. I no oblidem –no ho oblidem– que en aquest Parlament vam crear el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, al qual li vam donar una competència molt delimitada, que és que havia de fer l'informe de totes les llicències que es demanessin, tant de ràdio com de televisió. Doncs bé, sense haver-se demanat les llicències, sense que el Consell de l'Audiovisual de Catalunya en tingués cap coneixement ni apliqués aquest informe, resulta que han aparegut vint-i-cinc emissores de freqüència modulada que se'ns diu que tenen una llicència provisional, que no han passat per concurs públic, i això ens sembla molt greu; ens sembla greu, justament, perquè infringeix els tràmits a què obliga la llei; ens sembla greu, també, perquè està fet el *bypass* al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que és una institució que en aquests moments té molta credibilitat, que hem «mimat» des d'aquest Parlament, que entenem que té una tasca crucial en l'ordenació del sector audiovisual, i això ens preocupa.

És clar, el nostre Grup ha fet tota una sèrie de preguntes parlamentàries en aquest sentit que respon directament el conseller en cap, Artur Mas, i, és clar, ens preocupa que ens digui que una emissora en concret de Maçanet de Cabrenys no ha sigut objecte de regulació, ens diu literalment, perquè emet a la Catalunya Nord, i és jurisdicció del Govern francès. És a dir, una emissora que està a Maçanet de Cabrenys ens diu que és jurisdicció del Govern francès. És increïble –és increïble–, de veritat, eh?, com es fa un reconeixement explícit que hi ha emissores que estan emetent sense tenir cap mena de llicència, i això és un reconeixement explícit, és a dir, el mateix Govern reconeix la illegalitat d'unes emissores que després se'ns diu, per boca del conseller, que estan en prova pilot. Francament, emissores de freqüència modulada han de fer proves pilot? És que un mínim coneixement de com funciona l'espai radioelèctric ja ens mostra que això no és de rebut, que aquestes concessions provisionals o en forma de prova pilot el que fan, en definitiva, és beneficiar determinats grups de comunicació i no altres, i sense entrar en cada un, perquè no és el cas i no és la qüestió aquesta la que vull jutjar, sí que, en tot cas, és inexplicable, és incorrecte, és inadmissible, que s'hagin donat aquestes freqüències provisionals a unes determinades emissores.

Fet aquest comentari, sí voldria, ja, entrar al pressupost de la Direcció General d'Universitats, començant per una qüestió, penso, molt rellevant, que és el finançament de les universitats.

Al finançament de les universitats hi ha un acord que és insuficient. En aquest Parlament vam discutir, a més a més, que calia canviar el model de finançament, i ara estem en aquesta qüestió. El conseller sap que els rectors assumeixen, els rectors, eh?, hi insisteixo, els rectors de les universitats catalanes, no aquest Grup, assumeixen la llei d'universitats de Catalunya si hi ha un compromís de millorar el finançament, i aquest com-

promís de millorar el finançament és important, perquè consistiria en el fet que, de forma plurianual, no d'un cop, perquè és impossible, no d'un cop, i de forma significativa, gradual i continuada, s'arribi als estàndards de la Unió Europea. Així ens ho diuen els mateixos rectors, són paraules d'ells en aquest sentit, i no meves.

És clar, el pressupost que se'ns presenta no compleix aquests requisits, no s'hi veu un esforç d'increment del finançament, altra cosa és el repartiment del finançament, increment del finançament. És a dir, hi ha un acord, i em sembla que en això tots els grups parlamentaris segur que pensem que les universitats catalanes requereixen aquest millor finançament, però, en cavi, a l'hora d'analitzar els pressupostos, no s'hi veu reflectit –no s'hi veu reflectit– en absolut, perquè, a més a més, el pressupost és poc transparent, no sabem quin és l'increment real del que rebran les universitats, ens temem que molt poc. Jo pregunto al diputat o diputada de Convergència i Unió que intervingui després quin és l'increment net que hi haurà de les universitats, perquè, de fet, si es descompta la inflació de l'increment que existeix en aquests moments, resulta que aquest increment serà molt poc. Els comptes que he fet jo a partir de les xifres que apareixen en el pressupost i en el pressupost de l'any passat són que les universitats públiques, i ara em refereixo exclusivament a les universitats públiques, reben aquest any 485 milions d'euros, la qual cosa significa un 5% d'increment respecte al que es va pressupostar l'any passat, que van ser 462 milions d'euros; un 5% d'increment. Si descomptem la inflació, que es calcula que serà aquest any d'un 4%, què queda? Un 1%. Pregunto de nou: quin és l'increment net, real, que rebran les universitats?, perquè si són aquestes, les xifres, les que he pogut analitzar jo, les que apareixen en el pressupost, i aquí no hi han gats amagats –aquí no hi han gats amagats–, resulta que hi ha un estancament del finançament, no hi ha un increment del finançament de les universitats, i això és molt preocupant –això és molt preocupant–, i jo diria que, ja que estem en la fase inicial d'aprovació del pressupost i que després vindran esmenes en aquest pressupost, intentem fer un exercici de responsabilitat tots els grups parlamentaris i ajudem el senyor conseller perquè pugui situar partides que facin possible un increment del pressupost de la universitat.

Però, a més a més, hi ha una altra qüestió, que és que aquest finançament està basat, el que apareix en el pressupost, en el nou finançament, que, cal dir-ho –el nou finançament el vam acordar en aquest Parlament, després la Conselleria el va portar a terme–, té certs mecanismes perversos i desfavorables per a la universitat. Per exemple, les universitats han d'assumir els trams de docència, i això, depenent de quina sigui la situació de cadascuna, doncs, pot ser una despesa molt forta, però, a més a més, té un altre mecanisme pervers, perquè, com que el finançament és insuficient, com que ara estem estancats, resulta que allò que rebí de més una universitat es traurà d'altres, si està estancat, allò que de més es doni a una universitat es traurà d'altres, i aquestes altres, segur que ho necessiten –segur que ho necessiten– també. És a dir, el que hem d'intentar és que hi hagi el finançament adequat, just, necessari, equitatiu, perquè les universitats puguin garantir la seva eficiència.

cia i qualitat de l'ensenyament, i, en aquest sentit, per què deia, també, que el pressupost és poc transparent? Perquè no sabem què correspon a cada universitat. Més encara: cada universitat no sap el que li correspon, les mateixes universitats en aquests moments no saben què els correspon a cadascuna. L'any passat sabíem, per exemple, que a la Universitat Autònoma de Barcelona li corresponien 92 milions d'euros o a la Universitat de Barcelona, 157, bé, no llegiré tota la xifra, però sabíem exactament què corresponia a cada universitat. Ara no sabem què és el que correspon a cada universitat, i és greu no saber-ho. El que sabem és que continuaran estant mal finançades com ara, em temo que això és l'única cosa que sabem. Sabem i deia que, és clar, s'ha substituït aquesta enumeració de què correspon a cada universitat per una altra terminologia, «transferència fixa», «transferència bàsica», «transferència derivada», «transferència estratègica», però que inclou, cada una, tots els paquets de la universitat, i, per tant, no tenim cap possibilitat de valorar què és el que correspon a cada una. Més finançament, i això mateix, això, aquest consol, ja requeriria, ja justifica, per part nostra, l'esmena a la totalitat.

Hi ha una altra qüestió derivada d'aquesta, que no es resol amb els pressupostos: la remuneració del professorat. S'hi ha afegit un complement autonòmic a partir del que es veia com una necessitat, perquè hi ha una insatisfacció entre el professorat universitari de les diferents categories pel que fa referència a la remuneració. Aquest complement autonòmic, de veritat creuen que és suficient perquè hi hagi una satisfacció per part del professorat i un compliment amb qualitat de la seva tasca? Només per posar un exemple –només per posar un exemple–, el complement autonòmic que ha donat la comunitat autònoma de Catalunya és cinc vegades inferior a la que ha donat el País Basc. Per tant, caldria revisar en aquest sentit aquest complement i ajustar-lo a una remuneració més adequada del professorat.

Sabem, també, que a la universitat, i continuant amb el professorat, hi ha situacions de precarietat –hi ha situacions de precarietat. El personal contractat, els becaris, estan, en alguns casos, en situació de precarietat, i, a més a més, la nova llei no resol aquestes situacions.

És clar, hi ha la figura aquesta del professor associat. El professor associat sabem que està previst per a unes determinades funcions, és la persona que no viu, bàsicament, del sou de la universitat, sinó que està pensat com el que realitza altres activitats i és contractat per la universitat per fer determinades intervencions, fer un determinat curs, determinats seminaris, aportant la seva experiència en el món no universitari a la universitat, i això és interessant, però, com el senyor conseller sap molt bé, i vostès saben també, hi han moltes persones a les universitats que no estan en aquesta situació, i que s'estan contractant com a associats amb uns sous molt baixos, que és el que correspon com a associats, professors i professores que estan realitzant una activitat docent pràcticament a temps complet, que és aquesta la seva única activitat. Aquí caldria fer diferències entre unes facultats, entre uns centres, i altres, la situació és molt diferent d'uns llocs a altres, però aquesta realitat hi és, és a dir, aquesta figura de l'associat està servint

no sols per a la seva funció per què estava prevista, sinó també com una forma de contractació en precari de professors a la universitat que estan realitzant la seva tasca docent investigadora.

Hi ha la qüestió dels ajudants, també. Els ajudants són contemplats en el Projecte de Llei futur d'una manera que, en fi, fins i tot, degrada la seva funció, en no considerar-los com a professors universitaris, sinó com a estudiants de tercer cicle. En aquest sentit, hi ha, també, tot un problema pendent des del punt de vista d'arreglar la seva situació.

I si pensem ja en la figura dels becaris, i amb això també entrem en el terreny de la investigació, més que de les universitats, resulta que les primeres fases de recerca del personal de recerca universitari, les primeres fases de la carrera de recerca, estan basades en una precarietat enorme. Nosaltres pensem, i hem fet diverses actuacions parlamentàries en aquest sentit, que caldria regular d'una manera satisfactòria els becaris de recerca, aquestes persones que també estan complint funcions a les universitats, que donen classes en nombre d'hores de vegades superior a les que haurien de fer.

I si parlem de tot aquest conjunt de personal contractat en diferents situacions, amb persones que estan fent docència, amb persones que, en diferent grau, fan investigació, resulta que aquestes activitats no són valorades en les noves vies de promoció del professorat que estableix el Projecte de Llei universitària de Catalunya.

També pensem que caldria ampliar els recursos de beques, perquè, justament, és aquest un capítol molt important de cara als estudiants, de cara, també, a la formació en els diferents cicles que té la universitat.

I una altra qüestió que volia assenyalar. Jo crec que en la discussió d'aquests pressupostos és inevitable fer referència a si la llei universitària de Catalunya dóna o no resposta a aquestes qüestions, i també volia, en aquest sentit, fer una pregunta: s'ha avaluat l'impacte econòmic d'aplicació de la LUC? Està reflectit en aquests pressupostos l'impacte econòmic que tindrà posar en marxa tots els dispositius que es preveuen en la llei universitària de Catalunya? És una pregunta que faig, perquè, en tot cas, aquesta diputada no ha trobat en els pressupostos resposta satisfactòria a aquesta qüestió.

I, en aquest sentit, cal fer referència a alguns aspectes que el nostre Grup considera insatisfactoris de la llei, i un, precisament, és que la llei no recull, no preveu, quin és el finançament de les universitats. És a dir, una llei tan important com aquesta, una llei que ens ha de situar les universitats catalanes..., teòricament ha de donar el marc regulador a nivell de la comunitat autònoma, no parla del finançament, no hi ha un compromís de finançament, i això, evidentment, ens preocupa.

És una llei que depèn excessivament de la LOU, de la Llei orgànica d'universitats. Aquesta dependència, la comento perquè la LOU, la Llei orgànica d'universitats, és el marc general que fa possible o que dóna a les comunitats autònomes la possibilitat de fer la seva pròpia llei. En aquest sentit, nosaltres entenem que s'hauria d'haver fet una llei amb més independència, des del

punt de vista de la lògica de Catalunya, amb menys dependència del que diu la LOU, amb menys reglamentisme i intervencionisme com hi ha en molts punts d'aquesta Llei, creient-se de veritat allò de l'autonomia universitària, perquè pensem que molts dels aspectes que recull la Llei són aspectes que són les mateixes universitats que l'haurien de recollir.

També pensem que la Llei regula de forma insatisfactòria les figures del professorat contractat i defineix una carrera acadèmica que en alguns casos pot ser inviable en determinades escoles universitàries, en determinades àrees específiques. També constatem una certa perversió de la figura de l'ajudant, ja m'hi he referit abans i, per tant, no hi insistiré, però, en tot cas, constatem aquesta precarització de la fase inicial de la carrera acadèmica amb la figura dels becaris o dels nous ajudants.

Podríem fer més comentaris amb relació a la llei, no és potser el moment, ja hi haurà el moment del debat parlamentari d'aquesta qüestió, però sí que em sembla que en un moment en què discutim el pressupost, un pressupost que serà vigent per a l'any que ve, on aquesta Llei ja entrarà en funcionament, on hi ha aquests aspectes del finançament que per nosaltres són insatisfactoris, havíem de fer-ne algun esment i algun comentari.

És per aquestes raons que nosaltres hem presentat aquesta esmena de devolució, aquesta esmena de retorn del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Res més.

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies, a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt honorable conseller, jo parlaré dels pressupostos de Recerca i Universitats perquè crec que, en el nostre cas, doncs, van absolutament lligats, la recerca amb les universitats a Catalunya van molt més lligats, atès que aquí no tenim recerca militar.

Presentem, des d'Esquerra Republicana, l'esmena a la totalitat en aquests dos departaments per la raó fonamental que mai no ens ha semblat que aquest Govern, doncs, que el tema de les universitats hagi estat una prioritat. Sempre hem vist que hi ha hagut en aquesta qüestió un encefalograma força pla, segurament que, malgrat els esforços del conseller corresponent i potser només una mica..., que va donar senyal d'activitats en els traspassos de l'època d'en Roca Junyent, per cert, traspassos fets enmig d'urgències electorals que ja se sap que mai funcionen bé, sempre l'urgent ha passat davant de l'important i l'urgent mai ha sigut les universitats catalanes. Recordem que sempre hi va haver una llei catalana d'universitats pendent; l'any 86 crec que es va fer un articulat que es va presentar als mitjans de comunicació i a les universitats, i al final no es va discutir, es va aparcar, i, ara, resulta que l'hem de fer de

pressa i corrents davant d'una llei estatal, Llei que amenaça amb unes disposicions, uns reglaments i uns decrets que «risquen» que l'autonomia de Catalunya i la de les universitats, doncs, sigui la versió universitària del Coros y danzas.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ara, enmig de la LOU, és un moment on s'hauria de notar un esforç pressupostari molt més gran, i resulta que el DURSI només creix com la mitjana, una mica menys. El conseller Homs, que avui no és aquí, que és un gran venedor, és d'aquells grans venedors que ja no en queden, i el senyor Homs afirmava l'altre dia, en la presentació dels pressupostos, que Recerca havia crescut un 27%. És clar, un 27% de «filfa» és «filfa», eh?, i la cosa encara queda més minsa si ho comparem amb coses no comparables, és a dir, el senyor Homs comparava coses no comparables, però, clar, és un gran venedor, no cal dubte. El problema és que, amb relació a l'any passat, en els pressupostos hi ha coses que ja han passat de Recerca a Universitats i d'Universitats a Recerca, i la veritat, si un compara uns pressupostos i uns altres, li pot sortir fum del cap, i com que tampoc és qüestió d'angoixar-se massa i els números, doncs, pobres, es deixen manipular i no diuen res i, a més a més, si tenim davant, doncs, la traça d'aquest gran espadatxí dialèctic que és el senyor Homs, doncs, aleshores, ens ha volgut fe veure garses per perdius, no?

Nosaltres el que hem fet és sumar les transferències, el capítol 4 de Recerca i Universitats i comparar-lo amb Recerca i Universitats, capítol 4, de l'any passat, i el creixement és d'un 9% –un 9%–; és a dir que és una mica més alt que la mitjana de 8% que creixen enguany els pressupostos, però creiem que no és l'1% necessari, eh?, el suficient per encarar les universitats cap a Europa i alliberar-les de les brides de la Moncloa que significa la Llei orgànica d'universitats.

Hi ha una llei centralista, que és la LOU, que va al cor de Catalunya, és a dir, al cervell de Catalunya; una llei que pretén impedir, sense que es vulgui notar, l'existència d'un sistema universitari català. Sé que el senyor Vendrell es queixarà, o el senyor Curto no sé si es queixarà, perquè el senyor Vendrell no hi és, el Vendrell del Partit Popular, però la realitat és que amb la LOU es torna a una concepció de *cueros nacionales* i, això jo crec que és molt més que anticatalà, crec que és antieuropeu, que hi hagi una concepció universitària de *cueros nacionales*. Creiem que a Catalunya hem de reaccionar i la llei catalana d'universitats, doncs, que estem confeccionant, hauria de donar pista perquè les nostres universitats puguin volar cap a Europa i no quedin engabiades a la Moncloa.

Les nostres universitats estan depauperades, tenen un problema de finançament, de recursos i de deute, com ara explicaré, i crec que, a més a més, si la LOU les vol subjugar, aleshores, en fi, quedaran desactivades com a factor de punta de llança del creixement social i econòmic català. Crec que la llei catalana d'universitats hauria de ser una espècie de pla Marshall per a les universitats, que les portés al benestar i a la llibertat, i, clar, ja se sap que el pla Marshall voldria dir que hi hagués

recursos i hi hagués voluntat i hi hagués impuls; hi hagués clima, clima i recursos i que no passi com va passar que, en aquestes contrades, doncs, va passar de llarg, i que la LUC, doncs, surti d'aquest hemicicle, passi de llarg per les universitats i quedi entaforada en un calaix per als estudiosos dels tràmits parlamentaris.

Al nostre Grup, doncs, li hauria agradat que s'hagués notat, en aquests pressupostos, que ara va de bo, que ara va de debò, una llei catalana d'universitats. Ens hauria agradat que hi hagués hagut un senyal perceptible que això no serà el *Bienvenido, mister Marshall*, però aquest senyal no l'hem vist i no el sabem veure en aquests pressupostos. No sé si el conseller ens podria explicar on és aquest senyal poderós, però nosaltres no el veiem.

És per això que Esquerra hem presentat una esmena per la totalitat que fa una reserva de desplegament de la futura llei catalana d'universitats.

No és que creiem que amb diners tot s'arregla. Aquests eslògans de «Volem més diners» i tal, a vegades, són molt simples, i a vegades, inundar de diners un organisme no és seguretat que aquell organisme funcioni, eh?, i a vegades, potser, massa diners fins i tot el que vols arreglar s'espatlla, no? Però jo crec que aquest cas, des d'Esquerra creiem que aquest no és el cas de les nostres universitats.

El sistema català creiem que és força bo, que pot anar per Europa i el món amb el cap ben alt, que el nostre nivell de recerca i d'aplicacions és bo, que tenim gent i grups que són capdavanters en els seus temes i, per tant, hi ha la base, hi ha la matèria prima i només es tracta de posar-la a treballar.

Tenim, doncs, una massa acadèmica acceptable, homologable amb Europa, però, creiem que els recursos no ho són. No són homologables els recursos en recerca, en sous, ni en beques i això s'ha d'arreglar. Quan el nostre professorat va de visitant arreu del món s'adona de la nostra precarietat i crec que uns pocs percentatges més de pressupost, en lloc del 9%, aquest, del capítol 4 que deia, doncs, si pogués ser l'11 o el 12% hauria estat un senyal, un bon senyal que això va de debò. Però ja se sap, senyor conseller, que vostè ha tingut una mica de mala sort, ha agafat els pressupostos en any electoral i ja se sap que les universitats no han estat mai considerades una reserva de vots, sinó que són altres departaments els que s'han emportat aquest 12%.

He dit abans que les nostres universitats estan depauperades, vostè dirà que tothom plora i que, clar, què han de dir els rectors?, que els falta diners. Però el cert és que hi ha qüestions financeres que planen en les nostres universitats a curt termini. A part de la poca capacitat o flexibilitat pressupostària, hi ha uns riscos, hi ha uns deutes que ara s'han de començar a pagar, o la universitat ja no té el cofinançament d'altres institucions. Per exemple, els famosos *parquetazos*, els parcs que la Universitat de Barcelona i de la UPC, 6.000 milions, més els 4.800 de l'Autònoma, doncs, passats els tres anys de carència ara s'ha de tornar..., en quinze anys s'ha de tornar el principal i, per tant, això tensionarà les nostres universitats.

El programa Ramon y Cajal, també, ja ha arribat a un punt que ja les universitats són les que han de pagar. I no parlem, doncs, de les infraestructures cofinançades,

que ja se sap, quan una institució té necessitat de diners s'agafa on pot i aleshores quan veu que ha de cofinançar, aleshores, és un problema. Ja se sap, doncs, que el deute és com una llosa per als pobres i, per tant, nosaltres creiem que potser hauríem de començar a pensar en una condonació del deute. Ho dic perquè a la recerca militar se li ha condonat el deute o mai se li ha exigit, en canvi, el *parquetazo* potser s'exigirà a les nostres universitats. Atesa la influència de Convergència i Unió en el Partit Popular, potser es podria demanar que no hi hagués greuge comparatiu en la recerca civil i, així, com no s'exigeix el deute a les empreses militars, tampoc, a les empreses civils, a la recerca civil.

Per altra banda, el nou rector de la universitat d'Alcalá de Henares, el senyor Virgilio Zapatero, ja ha demanat al senyor Ruiz-Gallardón i a la senyora Esperanza Aguirre que hi hagi una condonació del deute de les universitats de Madrid, i per tant, jo crec que aquí hauríem d'estar a l'aguait, eh? En fi, és un deute que plana, a vegades un deute per mal finançament, no perquè hi hagi hagut un malbaratament, i creiem que d'això n'hauríem de parlar.

Acabo, perquè segurament..., senyor president, com vaig de temps de quinze minuts? Ja m'he passat?

El vicepresident primer

Tretze, trenta-set, en queden. En queden, eh?

El Sr. Bonet i Revés

En queden tretze, trenta-set. Doncs, acabo de seguida.

En fi, per acabar, nosaltres també hem vist coses sorprenents en aquests pressupostos. Primer, això de perdre el detall de cada universitat, això no ens ha agradat. Sabem que hi ha un mètode de finançament, que, si vas a mirar-lo, diu els diners que té cada universitat, però m'estaria bé, per comparar, tindre'l enguany en el pressupost; després, també, això que ja hem comentat, que és difícil comparar el pressupost aquest amb el de l'any anterior, i, després, no entenem aquest Programa de terceres llengües, que dona més diners a les privades que a les públiques, concretament 280.000 euros a les privades per a terceres llengües i només 200.000 a les públiques.

En suma, doncs, nosaltres votarem en contra d'aquest pressupost perquè creiem que no posa els recursos suficients per inscriure el nostre sistema universitari en l'espai universitari europeu, que crec que és el que toca en aquests moments.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bonet. També per Esquerra Republicana té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, gairebé el mateix argument que ha fet servir el meu company Carles Bonet servi-

ria per als pressupostos de la Societat de la Informació, perquè si hi ha alguna cosa que dimensiona la credibilitat és, precisament, el pressupost, perquè entenem que en un tema on tothom s'omple tant la boca, en un tema tan transversal, que representa el futur i la modernització, la competitivitat, que representa un esforç important del país per continuar sent punta de llança en tants sectors, el pressupost de la Secretaria per a la Societat de la Informació, francament, per a tots aquests objectius, diríem que gairebé és ridícul.

I no és tant que estiguem en contra dels diners que es gasten, perquè ja hi estem d'acord, que es gastin diners per a l'Administració Oberta de Catalunya. Ara, com a únic objectiu l'Administració Oberta de Catalunya ens sembla, realment, un flac favor a aquest esforç de modernització que li he dit abans.

Tampoc estaríem a favor de com se'ls gasten, aquests diners, o de la forma com se'ls volen gastar, perquè, és clar, passar tots els diners, gairebé, de la Secretaria per a la Societat de la Informació al Centre de Telecomunicacions ens sembla un exercici, com a mínim, d'opacitat importantíssim. Per què? Doncs, home, perquè el Centre de Telecomunicacions és una entitat pública amb règim jurídic privat, i jo em pregunto: com sabrem, després, com s'adjudiquen els concursos?, a quines empreses se'ls dóna i per què se'ls dóna?, perquè, és clar, si anem a la llei de la creació del Centre de Telecomunicacions, que, ho torno a dir, és una entitat pública amb règim jurídic privat, l'article 3 de règim jurídic diu: «La contractació del Centre se sotmet al dret privat, llevat dels supòsits en què s'apliquen les normes de dret públic.» Això, pràcticament, vol dir barra lliure a l'hora de determinar qui es queda els concursos del Centre de Telecomunicacions. Bé, jo no dic que es faci de mala fe, però s'hi haurà d'estar alerta, amb això, eh?, haurem d'estar al caire del que està passant amb aquestes contractacions, perquè el que no pot ser és que transferim diner públic a una entitat que, després, com li correspon, segurament, doncs, els adjudica d'una manera digitalitzada.

Però també entenem que aquests pressupostos si alguna cosa denoten és la manca d'ambició i de credibilitat en aquest tema. Ho torno a dir: un pressupost que té com a únics objectius continuar el que són iniciatives locals, bàsicament, continuar l'Administració Oberta, que hi estem d'acord i creiem que és molt necessari..., però creure que tot això estirarà la màquina que farà que la gent i el país entri en l'espai de les noves tecnologies, amb plena modernitat i amb plena contemporaneïtat amb els altres països, ens sembla creure molt.

Nosaltres sap vostè que sempre li hem presentat un pla alternatiu, perquè nosaltres entenem que en un tema de la importància com aquest s'ha de tenir una política nacional, i no pot ser que deixem en mans del mercat els temes dels concursos, que, a més a més, afavoreixen els monopolis, com sempre, aquí hi ha una empresa que es queda tots els concursos; que, a més a més, no siguem amos d'una xarxa que pugui conformar, fins i tot, una Intranet de país a Catalunya..., i perquè entenem que l'esforç que s'ha fet des del Pla estratègic de la societat de la informació i del que fa divuit mesos se'ns va dir, el Pla d'impuls de les telecomunicacions, no han

tirat endavant. Entenem que manca impuls, manca voluntat política de dur-ho a terme, i el pressupost és el que dimensiona, precisament, tot això.

Què creiem nosaltres que hauria de contemplar un pressupost com aquest? Home, per nosaltres, hi han tres aspectes bàsics: primer, hi ha d'haver un pacte institucional, un pacte institucional conformat entre la Generalitat, entre Localret, que és, diguéssim, el *lobby* dels ajuntaments, entre l'Estat, i, fins i tot, amb fons europeus, per poder aportar una política de telecomunicacions pròpia, una política de telecomunicacions catalana.

Fa poc, Localret ja va fer un estudi del que costaria xarxear el país o, si més no, fer arribar amb tecnologies de banda ampla, fins i tot alternatives, tecnologies bidireccionals d'alta capacitat de fins a dos megabits..., què costaria tot això arribar a tot el país, un projecte amb una indiscutible rendibilitat social, amb una indiscutible rendibilitat econòmica, i, evidentment, la xifra que se'ns donava era realment una xifra esperançadora. Una vegada vam discutir vostè i jo, conseller, aquí, si era car, si era barat, tot això. Localret ens diu que fer arribar la banda ampla fins a l'últim racó del país ens costaria 70.000 milions de pessetes, ho dic en pessetes perquè ens entenguem. Escolti, això és el que costen set quilòmetres d'autopista, set quilòmetres d'autopista és el que costaria fer arribar la banda ampla arreu del país.

Nosaltres avui hem presentat un pla dins d'aquest acord institucional que voldríem, ho torno a dir, en un tema estratègic, importantíssim, bàsic i fonamental per al futur del país, i per això hem fet una esmena a l'articulat d'aquest pressupost, en què fem una dotació de 108 milions d'euros, que seria la primera part econòmica i pressupostada d'un pla de tres anys. Anem tard, és un tema en què anem tard, i els que creiem que cal garantir que l'accés a Internet sigui un servei públic universal a l'abast de tothom i que forma part indispensable de l'equilibri territorial entenem que si en aquests pressupostos d'aquest any, no tenim aquesta partida pressupostària, cada dia que passa és pitjor per a aquest futur que volem tots de les noves tecnologies a Catalunya.

També entenem que s'ha de crear una empresa, s'ha de crear un operador català de telecomunicacions, que pot ser de capital mixt, que pot ser participada per la Generalitat, per Localret i per socis tecnològics importants, perquè entenem que s'ha de posar fi al monopoli, i ho hem dit moltes vegades. El fet que s'adjudiqui un concurs pel monopoli fa que cada cop siguem més esclaus o més dependents, eh?, de determinada companyia, que ens està venent determinats o determinades innovacions tecnològiques que només en poden disposar ells. Cal crear una empresa d'infraestructures de telecomunicacions avançades catalana. Per què? Doncs, home, perquè per a nosaltres, per a les indústries de la cultura, per a la recerca i per a la innovació, trobem indispensable que tinguem, precisament, aquesta eina, que serà el que fomenti tot això. Altra cosa són els instruments de què hem parlat moltes vegades, el programari lliure, etcètera, etcètera, que poden ajudar que aquesta recerca pròpia, aquesta recerca i aquesta indústria que s'ha de crear pròpia en noves tecnologies, per nosaltres indispensable, pugui tirar endavant, però és molt important que puguem disposar d'un operador propi, per-

què, precisament, el que asseguraria, això, no és només una bona qualitat, sinó que hi hagi una competència real en les telecomunicacions.

Falta aquest programa, falta aquesta iniciativa, i, precisament, els pressupostos d'enguany destinen aquests 28 milions de l'annex d'inversions a l'Administració Oberta, més uns 9 que hi han, que seran uns 34 milions d'euros, per al procediment aquest de passar al Centre de Telecomunicacions. I ho torno a dir: no estem d'acord en la manera que es fa, no hi estem d'acord, perquè és una manera d'amagar, una manera opaca de determinar on van a parar uns diners que són públics i que són de tots.

Tot això s'emmarca en aquesta manca de voluntat que hi ha i que dimensiona aquests pressupostos, però és que, a més a més, totes les altres actuacions, senyor conseller, vénen molt determinades per inversions que es fan des del Ministeri de Ciència i Tecnologia i que corresponen, bàsicament, a la seva direcció, com poden ser els territoris digitals, i també el fet que moltes administracions locals s'hi hagin posat a treballar i perquè hi ha una manca de voluntat política d'intervenir en un sector tan important com aquest. Nosaltres no som partidaris de la intervenció, ni de la intervenció a qualsevol preu, però sí de la regulació i del lliure mercat en un tema en què el país ho necessita tant.

Els objectius que marca el Centre de Telecomunicacions posa: «Consolidar el paper del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació com a consultor de les TIC per a la Generalitat de Catalunya.» Molt bé, és un objectiu raonable, però, home, una mica petit pel que representa tot això. «Supervisar i implantar el projecte d'Administració Oberta de Catalunya.» D'acord, això és un tema necessari, que ja veurem com ho tirem endavant, i, a més a més, un tema d'una complexitat realment grandiosa, perquè disposem del personal que disposem, tant administracions locals com altres administracions, i homogeneïtzar tot això serà una tasca important i difícil. Un altre objectiu és: «Desenvolupar i supervisar les necessitats en noves tecnologies per assolir el desplegament dels Mossos.» Molt bé, és un objectiu també lloable i que hi estariem d'acord, però no ens sembla, precisament, un objectiu de gran volada que incentivés altres objectius, com és el que demanen nosaltres. I: «Fomentar l'ús de les noves tecnologies a la societat catalana.» Bé, això és una cosa molt genèrica, lloable, també, i que voldríem tots que passés, però, és clar, fomentar-ho sense els instruments necessaris, sense els recursos necessaris, ens sembla, realment, una cosa èpica.

D'altra banda, dins del que s'anomena aquest món de la societat de la informació hi ha molta iniciativa civil, afortunadament, de la societat civil, que representa una part important de tot aquest esforç que s'està fent i que també voldríem veure recolzada en aquests pressupostos. Vostè ja sap que hi han moltes empreses que, pel seu compte i risc, doncs, estan fomentant no només les TIC, sinó que estan fent innovació tecnològica, que estan fent recerca, pel seu compte i risc, ho torno a dir, sense cap subvenció, i també haurien de tenir l'ajuda, precisament, dels poders públics. Per què? Doncs perquè són empreses d'aquí, que participen de les indús-

tries de la cultura del país i que, a més a més, doncs, són empreses punta de llança, moltes vegades, en el sector de les noves tecnologies a nivell mundial.

Per tant, nosaltres votarem en contra, ho torno a dir, no perquè estiguem en desacord amb els diners que es gasten, sinó per la manca d'ambició, perquè per nosaltres, ho torno a dir, aquest és un objectiu bàsic, fonamental, indispensable i urgent del país.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per presentar també la defensa de les seves esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, em toca, efectivament, presentar la nostra esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament d'Universitat, Recerca i Societat de la Informació. Aquesta és la quarta vegada que tinc l'honor de participar en aquest debat, en aquesta reflexió en veu alta, sobre el que fa i el que hauria de fer, perquè això és un pressupost, un pressupost és un projecte del que vol fer un govern, per tant, sobre el que fa, i el que voldria fer, i el que vol fer, en aquest cas, el Govern de la Generalitat. En fer-ho per quarta vegada ja hi podem donar un cert to de balanç, de balanç de legislatura, ja no tenim marge de maniobra, ja no té, el Govern, marge de maniobra, i els propers pressupostos ja no els presentarà aquest Govern, i, en aquest sentit de valoració de legislatura, em sembla que em toca dir que el Govern ha perdut en aquesta legislatura l'oportunitat de fer un gran canvi, durant els darrers tres anys i en el proper, en el sentit d'acostar Catalunya cap a la societat del coneixement. I en això, en aquest objectiu que era fonamental per al país, que és fonamental per al país, vostès, el Govern, han fracassat. En aquest sentit, vostès avui representen una singularitat a Europa, una singularitat negativa, un exemple a no imitar. Per què? Perquè tots els països europeus fan o intenten fer el contrari, molts d'ells partint de bases molt millors que la nostra, d'aquí ve entendre la importància cabdal de la necessitat de fer un salt.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

Nosaltres no podem tractar aquest tema, no hauríem de tractar aquest tema, en termes evolutius, en termes de creixements vegetatius. Nosaltres necessitem fer un salt, perquè la nostra tendència històrica en tots els elements que conformen això que ja en diem «la societat del coneixement»..., són deficitaris. Nosaltres no ens hem distingit, en la nostra història, per potenciar les nostres universitats, per potenciar la nostra recerca, per potenciar els sectors emergents de les tecnologies de la informació; no ens hem distingit històricament per això, però en un món globalitzat cal fer un salt endavant.

El Govern de la Generalitat, en aquest sentit, per tant, ens ha fet perdre el temps als ciutadans de Catalunya.

Durant aquesta legislatura, el Govern, considero que tenia l'obligació de liderar un salt endavant en aquest front tan important, sobretot pensant, com deia, que estem molt endarrere, no només dels països més avançats, sinó de la mitjana europea; només cal mirar els indicadors europeus i els nostres propis indicadors.

Els països europeus apliquen estratègies econòmiques basades en el coneixement, i en aquest marc defineixen i apliquen polítiques educatives que tenen la seva aplicació en el nivell, també, en el nivell universitari; defineixen sistemes nacionals de ciència i tecnologia i polítiques de ciència i d'innovació tecnològica, i defineixen i apliquen estratègies relacionades amb la societat del coneixement.

El Govern de la Generalitat, vostès –vostè, senyor conseller, formant part d'aquest Govern–, en la majoria dels casos no tenen definides les polítiques, com a mínim no les tenen explicades; no tenen allò que els italians en diuen *un discorso*; jo no he sentit *un discorso* coherent sobre aquests temes. Quan les tenen, aquestes polítiques definides, no les apliquen, i sovint s'equivoquen perjudicant l'economia i el conjunt del país –ho veurem tot seguit. I això que estic dient, sóc conscient que va molt més enllà del DURSI; aquesta és una política que ha d'assumir el conjunt del Govern, perquè és una política transversal, però el DURSI, segurament, n'és l'element simbòlic, és l'element que concentra les funcions més nobles d'aquestes activitats relacionades amb el coneixement.

Al pressupost del 2003, si observem el pressupost del 2003, veurem que l'increment del DURSI, del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, és inferior a la mitjana, la qual cosa ens il·lustra sobre la minsa prioritat que, malgrat les declaracions públiques –el que importen són els pressupostos–, té el coneixement, el capital humà i la innovació a l'hora de la veritat perquè es governi. Aquesta és la realitat.

Tot seguit intentaré fer una anàlisi, amb el que em doni el temps, amb el que em permeti el temps assignat, de cada una de les tres parts en què es divideix aquest Departament. El que he dit fins ara seria vàlid per al conjunt del Govern, el que diré ara serà referit a cada una de les unitats naturals en què s'organitza el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Parlant d'universitats. Tots estarem d'acord que ens trobem en un moment clau. Durant els darrers quinze anys s'ha fet un gran esforç quantitatiu, fins i tot el Govern de la Generalitat ha fet un esforç quantitatiu, probablement sense model. La mateixa universitat ha fet un esforç de transformació important. Jo penso que algun dia serà de justícia retre un homenatge a la importància històrica que va tenir l'LRU, la Llei de reforma universitària, de l'any 83, si no erro, i que va transformar la universitat, i que a Catalunya vam ser capaços d'utilitzar aquest marc legal per fer un salt endavant importantíssim.

Però també estarem d'acord que aquest salt endavant, aquest canvi, va ser més quantitatiu que qualitatiu. I ara és l'hora de fer el canvi qualitatiu. Qualitatiu des del punt de vista de la qualitat de la docència –hi hem d'avançar moltíssim–, des del punt de vista de la definició de model i de la qualitat de la recerca, d'això que

en diem l'«excel·lència en la recerca», i des del punt de vista del model, que és on jo crec, sincerament, que tenim un dèficit més important.

En universitats, creixem per sota de la mitjana –ja ho ha dit algun altre diputat o diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Sincerament, no trobem, en els pressupostos del 2003, un senyal seriós, clar, contundent, de compromís amb els necessaris requeriments d'un finançament estable a mitjà termini per acostar-nos a paràmetres europeus. I aquesta és una mala notícia que podria restar credibilitat a la LUC, a la Llei universitària de Catalunya. Una llei d'universitats ha de servir, evidentment, per potenciar una política, i amb aquests pressupostos, nosaltres creiem que es fa molt difícil veure-hi aquesta finalitat.

Pel que he observat, cada grup parlamentari ha agafat una partida diferent dels pressupostos. Tal com rebem els pressupostos, es fa difícil fer l'anàlisi. Jo he agafat, per exemple, les «Transferències a les universitats», i em surt..., ho dic perquè ens surten xifres diferents, no massa diferents, però una mica diferents. L'increment de les transferències a les universitats ens surt d'un 7,6%. Si d'aquest 7,6% hi descomptem l'increment de l'IPC real i la incorporació dels increments autonòmics, a què abans s'ha fet referència, ens queda poca cosa.

Estarem d'acord, almenys nominalment, que ens cal fer un esforç de convergència amb Europa, i aquests pressupostos, crec jo, creu el nostre Grup, que no van per aquest camí. Puc anunciar que nosaltres hem presentat una esmena en el sentit d'incrementar la despesa, que la veurem en comissió, i que, per tant, tots els grups tindran –tindrem– l'oportunitat de demostrar que sí que estem per un increment real dels pressupostos de la Generalitat.

Em referiré tot seguit a alguns aspectes de la política universitària. Per exemple... No, no volia parlar de la Llei d'universitats; de fet, no ho tenia en el text que havia preparat, però com que ha sortit en diverses intervencions, només voldria fer una petita afirmació. Penso que quan es va discutir la LOU, Convergència i Unió i el Partit Popular varen pactar un nombre excessiu d'ambigüitats que ara ens estan jugant en contra, i bona part de les dificultats que ara tenim en matèria de gestió i de política universitària vénen d'aquelles ambigüitats. I no en posaré exemple, perquè estic segur que tots vostès les recorden.

El primer punt que voldria destacar en relació amb la política universitària és el que nosaltres considerem la falta d'un model territorial. Nosaltres apostem per un model territorial d'universitat per a tots els territoris de Catalunya que disposen de centres universitaris. No oblidem que més de vint ciutats de Catalunya tenen centres universitaris. Hi ha vuit universitats públiques. Algú diu que n'hi ha set, jo penso que n'hi ha vuit i tres privades, eh? Però en tot cas n'hi ha vint, i totes les regions, totes les vegueries de Catalunya, i més de vint ciutats, tenen activitat universitària. I quan un passeja pel territori i visita aquestes universitats i visita els seus entorns socials i econòmics, s'adona de l'extraordinària importància que això tindrà per a un futur a Catalunya. Són infraestructures del coneixement que han de jugar un paper fonamental en les estratègies econòmi-

ques, socials i culturals d'aquest territori, i no vull dir cap nom, perquè segur que me n'oblidaria algun.

Tots els territoris de Catalunya avui tenen alguna cobertura universitària, i, en canvi, tenim un model territorial d'universitats en crisi, per una sèrie de qüestions, també la davallada demogràfica, però també la imprevisió del Govern; també una programació universitària que no es correspon a les necessitats del territori i a les necessitats del sistema econòmic i social. I això ens ha de preocupar, perquè si és cert –com ho és– que les estratègies del territori –com acabo de dir– tindran un element fonamental en aquestes infraestructures del coneixement que diem «universitats», que alhora són base de les capacitats de recerca, que també és un element fonamental, si tenim un sistema territorial en crisi, o tenim un no-model, més aviat, doncs, senzillament, l'hem de rectificar. I, per tant, necessitem definir un model territorial d'universitat que posi en comú el món econòmic i social, les administracions i els centres universitaris d'un territori, perquè a partir d'aquí podem marcar els projectes de futur.

Hem parlat moltes vegades de la falta d'un model de finançament. Tenim un model de finançament, però en ser un model de finançament purament redistributiu, passa allò que deia abans la diputada senyora Comas, que és que què fem? Reduirem recursos a algunes universitats en aplicació d'aquest model, perquè no hi ha un increment substancial. Un nou model objectiu universitari és contradictori amb un sistema redistributiu com el que tenim, perquè, si ja tenim universitats molt mal dotades, i algunes les penalitzem, a quina situació arribarem? Per tant, l'aplicació d'un model de finançament, com el que hem definit moltes vegades aquí, en aquesta casa, obliga necessàriament a fer un increment de recursos, que, per altra banda, suposo que tots estarem d'acord que, ara que la confrontació amb la realitat dels pressupostos no ens ho confirma, suposo que tots estarem d'acord que cal, i ho necessitem, i ho necessitem d'una manera urgent.

Voldria destacar dos instruments importants de la política universitària, importants de present, però sobretot importants de futur, que són dues agències creades pel Departament d'Universitats: l'Agència d'Ajuts Universitaris i de Recerca, creada per llei aprovada per aquest Parlament, i l'Agència de la Qualitat. En el futur seran dues peces fonamentals. Jo vull felicitar el conseller pel funcionament i l'actuació de l'Agència d'Ajuts Universitaris i de Recerca; penso, i no em dol dir-ho, que és francament exemplar, i és un instrument que el proper Govern haurà de saber utilitzar i haurà de saber impulsar a partir de la magnífica realitat que és ara.

Ara bé, tenim un problema: tenim una dotació de beques insuficient, dotació de beques insuficient en part deguda al fet que no s'han produït les transferències de les beques de l'Estat, malgrat sentència del Tribunal Constitucional. No hi ha ningú del PP, per tant... Senyor Curto, què hi diuen els diputats del PP, sobre l'incompliment d'una sentència del Tribunal Constitucional en matèria de beques? Té això alguna relació amb el patriotisme constitucional? Què els diran vostès, als seus socis? Jo, això, li ho voldria dir al senyor Vendrell, però com que no hi és, jo li prego que vostè li ho traslladi.

Bé, per tant, aquí tenim un problema important. Vostè sap que li donarem suport en aquesta reivindicació de la transferència del sistema de beques, però en tot cas, encara que no la tinguem transferida, nosaltres creiem que una cosa és la política de beques i l'altra és el volum de recursos. I nosaltres pensem que en aquesta política de beques diem: «Tenim l'instrument, l'Agència d'Ajuts; no tenim dissenyat el model de beques per a Catalunya: dissenyem-lo i apliquem-lo.» I nosaltres hem presentat una esmena a la Llei d'universitats. I, a partir d'aquí, després de les transferències que de ben segur ens farà de pressa i corrents després de la meua intervenció, el Govern del Partit Popular, doncs podrem dotar-ho. Però, en tot cas, són tres coses diferents: l'instrument, el disseny del sistema de beques..., que no tenim dissenyat, eh?; fem-li una dotació simbòlica, però dissenyem aquest sistema de beques i donem un primer pas.

El segon tema és l'Agència de Qualitat; és el segon element estructural, és una peça fonamental, de present i de futur –de present i de futur. Hi ha fet un treball important, pacient i important; hi ha acumulada una cultura de la qualitat que calia que algú la fes. Però jo penso que, a partir d'aquí, hem de ser valents, hem de tancar el cercle, hem de fer que les avaluacions de qualitat que fa l'Agència de Qualitat tinguin alguna repercussió. Hem de tancar el cercle; si no, no funcionarà, el cercle virtuós de la qualitat. Hem de fer que si un centre universitari aplica aquelles recomanacions que hem dit, doncs, senzillament, es vegi beneficiat d'alguna forma amb aquest sistema de finançament que diem que ha d'anar vinculat a resultats.

Estem d'acord que el sistema de finançament ha d'anar vinculat a resultats?, estem d'acord que ha de partir d'avaluacions externes?, tenim l'instrument?, doncs siguem valents, donem un pas endavant i apliquem aquest principi fonamental, que és que les coses vagin millorant de mica en mica, i que introduïm mecanismes incentivadors per millorar l'eficiència i l'excel·lència dels diferents elements que conformen la universitat.

Finalment, jo penso que per acabar l'apartat de les universitats hem de saber situar correctament, també, el binomi autonomia / rendiment de comptes. Jo penso que aquesta serà la prova del nou de la nova llei. Jo penso que el Govern s'ha quedat curt en els dos temes, i hem de ser més..., anava a dir generosos, no, no hem de ser generosos, hem de reconèixer que l'autonomia està al servei del conjunt de la societat. Per tant, hem de reconèixer l'autonomia de la universitat millor que des de la tradicional desconfiança que s'hi ha fet des d'aquest Govern, i, per altra banda, i en justa correspondència, hem de demanar, hem d'establir, un sistema de rendiment de comptes que estigui d'acord amb un equilibri entre aquest binomi autonomia / rendiment de comptes.

Passem a l'apartat de la recerca. El conseller en cap va afirmar dimarts passat que el Govern donava la màxima prioritat, ell parlava de la segona prioritat, a la innovació i la recerca. Doncs bé, no és cert, les dades ho desmenteixen. Amb les dades del pressupost això no és una prioritat del Govern. Vostès incrementen els pressupostos, segons els meus càlculs, un 12%, si descomptem la partida del sincrotró, després parlarem una mica

del sincrotró. Això representa la confirmació d'un incompliment electoral, això el nostre Grup ho anem repetint –ho anem repetint–, sé que al Govern no li agrada, sé que al conseller no li agrada, però, en tot cas, és un fet, i és un fet que dura tota la legislatura. Vostès van prometre en el seu programa electoral que arribaríem al 2%, i amb aquests pressupostos que tanquen la legislatura això és impossible. Per tant, amb aquests pressupostos s'acaba de confirmar, ja fa temps que ho sabíem, amb aquests pressupostos s'acaba de confirmar un incompliment electoral del Govern de la coalició o de la federació de Convergència i Unió.

Així, amb aquests pressupostos del 2003, com deia, no arribarem al 2% a què vostès es varen comprometre. Per altra banda, també ho hem dit moltes vegades, els recursos del 2003, en termes de PIB nominal, són inferiors als del 96, agafant les seves pròpies xifres, és a dir, quan vostès van presentar el balanç del primer Pla de recerca 93-96, van publicar les xifres 93-96, jo he citat moltes vegades la referència de la seva publicació, no em crec que vostès el 97 ens enganyessin, vostès el 97 no ens van enganyar, ens van dir les xifres que eren reals. Per tant, no sé qui era el conseller d'Economia d'aquella època, però estic segur que no ens va enganyar. Si agafem les xifres del 93 que vostès van publicar, avui, en termes de PIB nominal, estem per sota de les xifres que destinava el Govern de la Generalitat l'any 93, precisament quan va començar el primer Pla de recerca.

Hi ha un problema de tancament, que si no em poden aclarir avui, crec que intervindrà el senyor Carrera..., analitzant les xifres de tancament de pressupost del 2001 em dona una xifra de 6.740 milions de pessetes, quan hi havia un pressupost de 8.500 milions de pessetes. És probable que sigui un problema tècnic, no ho dic amb cap ironia, eh?, és probable que sigui una qüestió tècnica, però, en tot cas, com que són gairebé 2.000 milions de pessetes, a mi m'agradaria, si li és possible aclarir-ho..., i, si no, en qualsevol cas, més endavant, eh? Entenc que estava previst el senyor Castellà, de cop, el senyor Carrera... Entendré si vostè no m'ho pot aclarir, però, en tot cas, poso de manifest aquest problema que el tancament del pressupost del 2001 em dona una xifra gairebé 2.000 milions per sota. No em puc creure que, atesa la magnitud d'aquestes xifres, a sobre, no ens gastem el que tenim. Per tant, només ho apunto per si vostès m'ho poden aclarir.

Reflexionant sobre quin és el fons de la nostra discrepància en matèria de política de recerca, jo he arribat a dues conclusions. La primera és que no ens hem posat d'acord en el model. Millor dit, jo penso que el Govern no té model, el Govern té una llista de centres. És a dir, quan parlem de recerca el Govern ens treu la llista, i una política de recerca no és una llista de centres. Penso que el Govern no té un model de ciència i tecnologia per a Catalunya, un autèntic sistema nacional de ciència i tecnologia. A mi m'agradaria que alguna vegada un representant del Govern m'expliqués quin és el sistema nacional de ciència i tecnologia de Catalunya, o, és que a Catalunya no n'hem de tenir? Si nosaltres anem al País Basc, o anem al Quebec, o anem a Baden-Württemberg, ens l'expliquen, fins i tot ens el dibuixen,

perquè sovint té una traducció gràfica. Vostès han vist alguna vegada l'explicació del sistema nacional de ciència i tecnologia de Catalunya? Nosaltres el tenim –nosaltres el tenim–, Catalunya el necessita, nosaltres el proposem a la comunitat científica, però no l'hem vist. Jo penso que aquí hi ha la primera discrepància important, el primer dèficit important. Vostès, el Govern, presenten sempre la mateixa llista de centres, però no tenen un model de centres d'excel·lència, no tenen definit un sistema nacional de ciència i tecnologia, no tenen un model de centres d'excel·lència explícit, com, per altra banda, serà imprescindible per formar part de l'espai europeu de recerca, ni tenen un model de centres d'innovació.

Una llista, com deia abans, no és un model. Li posaré un exemple: l'Institut Català d'Investigació Química, del qual ningú de nosaltres dubta de la seva necessitat..., no han aconseguit que hi participin les empreses. I quin és el problema? El problema és de les empreses o el problema és del model? És possible definir un model de centre de recerca sense que hi hagi una política industrial associada? És correcte definir des de l'oferta un centre de recerca i després anar a les empreses que ho situïn en el capítol de la comunicació, no en el capítol de la recerca? De quina manera podem implicar? No és una pregunta banal, és una pregunta important, però un té la sensació que el Govern aquesta pregunta no se l'ha fet, que ha partit des de l'oferta i des de la necessitat de cobrir una llista, ha encarregat un centre, un projecte de centre, des de l'oferta, repeteixo, a vegades des de l'oferta només científica, i, després, hem anat al mercat i hem vist que allò no tenia demanda, no tenia la participació dels agents imprescindibles. Aquesta seria la primera discrepància de fons, que jo penso que tenim entre vostès, el Govern, i nosaltres.

Vostès diuen, per exemple, que potencien els nous sectors emergents, ho va dir textualment el senyor conseller en cap dimarts. I jo afegiria, per exemple, en el sector aeronàutic, no? Vostès potencien els sectors emergents, per exemple el sector aeronàutic, on és l'Ajuntament de Barcelona qui crea el nou clúster BAiE, Barcelona Aeronàutica i de l'Espai, no és el Govern de la Generalitat. No tocava fer-ho al Govern de la Generalitat? Per què no ho fa? El Govern basc ha creat fa temps onze nous clústers, onze nous sectors emergents, no els en diré la llista, de fa temps, la majoria funcionen bé. Quina n'és la finalitat? La finalitat és ajustar la capacitat empresarial, la capacitat d'atracció del Govern i la capacitat de recerca, i posar-les al servei del naixement i del creixement d'un nou sector productiu..., dels quals, nosaltres no en tenim, perquè ara podríem fer la llista dels sectors emergents. A vegades, amb el senyor Ferrer n'hem parlat, eh que sí? Doncs, aquí, mentre el Govern basc veiem que crea aquests onze nous clústers i integra estratègies empresarials, capacitats productives i capacitats de recerca, nosaltres, aquí, el Govern, aquí, no ho fa, i ho fa, en canvi, l'Ajuntament de Barcelona. Què ha fet la Generalitat en aquest sentit?, perquè el problema de fons és que la política de recerca ha d'anar relacionada amb les polítiques industrials, i això és veu d'una manera claríssima en les telecomunicacions, de les quals després parlaré si em queda temps.

En definitiva, vostès diuen, per exemple, que han fet un increment substancial de la xarxa d'innovació. La xarxa d'innovació va ser un intent de copiar el model de transferència de Baden - Württemberg, d'una fundació que es diu Steinbeiss, però la van copiar malament i no se n'han adonat, la van copiar malament i ara tenim un sistema en crisi. Aquells centres que van començar fa tres anys a la xarxa IT estan en crisi. Jo ja hi he parlat, amb ells; si volen, vostès hi poden parlar. Estan en crisi, i, en canvi, diem que l'increment de 56 a 74, i ens oblidem dels primers 30 que van començar.

Bé, una breu referència, per acabar el tema de la recerca, a la qüestió del sincrotró. Vostès es van fer una foto amb el senyor Aznar, però després van incomplir el conveni. M'acaben de dir que sembla que avui hi ha una notícia positiva en aquest sentit. Per tant, moderaré la meua crítica, però, en tot cas, fa uns mesos, fa de l'ordre de sis mesos, es va firmar un conveni que deia: «En dos mesos firmarem el conveni i concretarem el projecte.» Jo tinc el document, senyor conseller, jo el tinc, jo tinc el document. (*Veus de fons.*) En tot cas, el BOE deia això. I em sorprèn, per exemple, que l'Estat no hi tingués prevista una partida en els pressupostos del 2003, la qual cosa demostrava una falta de credibilitat per part de l'Estat, que es va corregir, tot s'ha de dir, per part de la diputada Montserrat Palma, gràcies a una intervenció que, posteriorment, va ser recolzada pel Grup de Convergència i Unió, sigui dit de passada.

Per acabar, dedicaré aquests últims minuts que em queden..., ho sento, senyora Serra, sempre ens queda el tema de la societat del coneixement com a parent pobre, per falta de temps, no perquè no sigui important, però sí que diré que aquí tenim un problema, ho ha dit el senyor Vigo, per altra banda, tenim un problema per analitzar..., un problema tècnic per analitzar els pressupostos, perquè hi ha una transferència massiva al Centre de Telecomunicacions. El Centre de Telecomunicacions funciona en gestió privada, hi ha, en definitiva, una falta de transparència sobre els diners que gestiona el Centre de Telecomunicacions, i això, sincerament, senyor conseller, ens preocupa molt, ens preocupa molt la gestió que es fa dels diners de la Societat de la Informació, ens preocupa molt, sobretot, perquè observem un cert obscurantisme i un cert biaix partidista per part de l'actual secretari, el senyor Albinyà. Tenim informacions preocupants sobre com es destinen els diners del Centre de Telecomunicacions, i no només pel que deia el senyor Pere Vigo, que també, sinó perquè alguns projectes s'assignen claríssimament, i així s'ha manifestat de paraula, per criteris electorals. Em refereixo a recursos, per exemple, destinats a ajuntaments per crear centres de teletreball, i això és absolutament inacceptable –absolutament inacceptable. Senyor conseller, sincerament, penso que..., un dia li vaig dir que posés ordre a la Fundació Catalana per la Recerca, i jo penso que ha de posar ordre a la secretaria per a la societat del coneixement.

Però, a part d'aquesta consideració, jo diria que hi ha un problema de falta d'estratègia en aquest sentit, també. El Govern no té una estratègia dirigida a la societat de la informació, en general. No es va complir el Pla estratègic, però és que no s'han complert els terminis d'actualització del Pla estratègic. El Pla estratègic per

a la societat de la informació es va presentar en aquesta casa el mes de març del 99, ara fa sis mesos se'ns va dir, es va reconèixer implícitament, que no s'havia complert i se'ns va dir que se'ns presentaria una actualització, una renovació, d'aquest Pla estratègic. Aquest Pla estratègic no s'ha fet, però, a més, tenim informació que quan s'ha presentat a la comissió interna, la comissió assessora, la comissió assessora l'ha rebutjat, la qual cosa és molt preocupant. És a dir, tenim una secretaria de la societat de la informació que incompleix un pla i que a l'hora de renovar-lo es demostra incapaç de renovar-lo, i aquesta és la situació real en què estem instal·lats.

No diguem –no diguem–, perquè no tindrè temps, el cas Alpi. El cas Alpi, l'empresa Alpi, és el paradigma de falta de política de telecomunicacions. Va ser un error fer aquesta aposta, i ara el Govern no sap com sortir-ne. Com recorden, a l'empresa Alpi de telecomunicacions la Generalitat hi té un 25%. El Govern s'ha polit el patrimoni públic, i ara no tenim res, hem perdut el temps i, segurament, també, els diners.

El diputat senyor Vigo ha parlat dels temes de Telefónica. A mi, em resulta molt incòmode, fins i tot com a ciutadà de Catalunya, després d'haver vist com el Govern concedia l'acord de la xarxa ADSL, com el Govern contractava Telefónica en el tema de la xarxa sanitària, com el Govern contractava Telefónica en el tema de la xarxa educativa..., ens hem d'escoltar, repetixo, com a ciutadans, que el senyor Alierta ens digui que l'evolució del centre de recerca en telecomunicacions dependrà del que el Govern de la Generalitat contracti a Telefónica. Escolti, nosaltres tenim, hauríem de tenir, una estratègia de telecomunicacions, hauríem de tenir una política de recerca en telecomunicacions i hauríem de fer que les empreses tinguessin ganes i tinguessin interès i incentiu a invertir aquí. Vostès li han concedit una sèrie de coses, i després resulta que vénen a casa nostra i ens diuen això.

Volia dir moltes més coses sobre el tema de la societat de la informació, però, finalment, acabaré...

La vicepresidenta segona

Se li ha esgotat el temps...

El Sr. Barceló i Roca

Senyora presidenta, si em permet...

La vicepresidenta segona

...senyor Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

...en definitiva, per dir que aquests pressupostos suposen una decepció més per nosaltres, pels sectors directament implicats i pel conjunt del país. Vostès ens han demostrat –vostès, el Govern– que són incapaços de liderar el procés d'incorporació de Catalunya a la societat del coneixement.

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies a vostè. (*Pausa.*) Senyor Curto, per què em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

Senyora presidenta, em sembla que han sigut evidents les allusions que hi han hagut al diputat Josep Curto per part del senyor Barceló, allusions, per una altra part, crec que cordials i constructives.

La vicepresidenta segona

Li concedeixo un minut, senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, no tenia previst, més lluny de la meua intenció, intervindre en este debat pressupostari, però és allò que a vegades diu lo refranyer castellà: mai se poden afirmar les coses amb rotunditat; no es pot dir mai *de esta agua no beberé o este cura no es mi padre*. (*Rialles.*) Però en tot cas –en tot cas– el que importa, senyor Barceló, és formular-li una precisió respecte del que és un incompliment, que vostè ha afirmat, d'una sentència del Tribunal Constitucional per part del Govern de l'Estat.

És a dir, per a la seua informació –que segur que ja coneix– hi han dos maneres d'atendre una sentència del Tribunal Constitucional; és a dir: complint la sentència o no vulnerant la sentència. Revisi les seues notes, no sigui que hagi confós vostè l'incompliment a què fa referència, i segurament es tracta d'una no-vulneració, que són conceptes totalment diferents.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyor Curto. (*Algú diu: «Dos minuts clavats.»*) (*Rialles.*) Té la paraula, per al torn en contra, l'il·lustre diputat senyor Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, jo defensaré, en nom de Convergència i Unió, la bondat d'aquests terribles pressupostos, segons l'oposició, del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Ho faré en tres apartats. El primer, respecte del pressupost consolidat; el segon apartat, respecte del pressupost del DURSI, i, finalment, els pressupostos dels ens dependents.

El pressupost consolidat del DURSI per al 2003 inclou, a més del pressupost del propi Departament, el dels ens que en depenen, és a dir: l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació i el portal Salut i Qualitat de Vida.

Amb relació al pressupost inicial de l'any 2002, cal destacar com a novetat que l'AGAUR ja està en ple funcionament, que el Centre de Tecnologies de la Informació ha passat de estar adscrit al Departament de Presidència al DURSI; i, per altra banda, que, per primera vegada, s'hi inclou el pressupost del portal Salut i

Qualitat de Vida, que és una empresa pública participada majoritàriament pel Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació. Tenint en compte l'anterior, el volum de pressupost consolidat, gestionat directament o indirectament pel DURSI, passa de 640 milions d'euros a 905 milions d'euros per a l'any 2003. En termes percentuals això representa un increment de prop del 40%. Tanmateix, aquest notable augment s'explica, en gran part, per la incorporació de les entitats dependents abans esmentades, i així, mentre el pressupost del DURSI creix un 8,4, el de l'AGAUR presenta un increment molt important atès que serà el primer any complet de ple funcionament.

D'altra banda, pel que fa al Centre de Telecomunicacions, amb relació al seu pressupost inicial de l'any 2002, amb dependència del Departament de Presidència, també presenta un creixement destacat: el 22,5%. De fet, la xifra de pressupost consolidat del DURSI i el seu creixement es refereix al volum que passa de ser gestionat pel DURSI i no pas un creixement dels recursos disponibles per portar a terme les mateixes responsabilitats. Si es tingués en compte la xifra del pressupost del Centre de Telecomunicacions de l'any anterior, com si ja fos una empresa del DURSI, el creixement del pressupost total consolidat seria menor. Concretament, seria un 12,9, en comptes del 39,7.

Respecte del pressupost del DURSI, el Projecte de pressupost de la Generalitat per al 2003 assigna al DURSI un total de 702 milions d'euros, xifra que representa, com ja s'ha dit, un 4,4% del pressupost total de la Generalitat, almenys del que correspon al sector públic administratiu.

En valors absoluts, l'augment interanual és de 54,4 milions d'euros, que en una part molt important es destinaran a la millora del finançament universitari. També es destinarà una part de l'increment a seguir impulsant el Sistema Català de Recerca + Desenvolupament i els diferents projectes impulsats per la Societat de la Informació, per la Secretaria de la Societat de la Informació, com ara el projecte Nodat, Idec i Microcom, principalment.

Des del punt de vista de l'estructura orgànica, l'increment de 54,4 milions d'euros es destina, en bona part, a la Direcció General d'Universitats, que augmenta uns 37,5 milions d'euros, equivalents a un 6,7; a la Direcció General de la Recerca, que ho fa en 12,5 milions d'euros, que equival a un 20,8%, i a la Societat de la Informació, que ho fa en 4,1 milions d'euros, que equival al 23,5%.

El pressupost de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació per al 2003 és, com ja saben, de 21,5 milions d'euros, amb un creixement d'un 23,5% respecte de l'exercici anterior.

Dins del camp d'actuacions relacionades amb la societat de la informació, l'objectiu general de les accions contingudes en els pressupostos d'enguany és continuar amb la formació al conjunt de la ciutadania i la potenciació de la utilització de les noves tecnologies com a eina vertebradora del territori i de promoció de l'activitat econòmica.

En aquesta àrea cal destacar les accions que es duran a terme en els projectes Nodat, consolidant la xarxa de telecentres de Catalunya, territoris digitals realitzant projectes demostradors de les potencialitats de l'*stick* adreçades a la ciutadania i l'Idec –Infraestructures de Dades Especials– de Catalunya, amb l'objectiu de poder bastir un geoportal que sigui la base d'un *market place*.

Pel que fa a les actuacions en xarxa i en serveis de telecomunicació, es configurarà una única base de dades sobre suport GIS, i amb possibilitat d'accés a través del web, que informarà gràficament de les infraestructures de telecomunicacions en el territori i dels diferents que s'hi presten.

Finalment, a l'àrea d'infraestructures de telecomunicacions, s'ampliarà el Pla d'infraestructures en el territori –que és el projecte Microcom– i s'impulsarà l'extensió de tecnologies incipients com el DAB –que és la ràdio digital– o TDT televisió digital terrestre, és a dir, la televisió digital terrestre. També es preveu aplicar les noves tecnologies al camp de la seguretat i de les emergències.

Tanmateix, resulta clar que en l'àmbit de la societat de la informació qualsevol assignació de recursos que s'hi faci pot semblar insuficient per afrontar tots els programes que cal posar en marxa. Tanmateix, es tracta d'un àmbit on les principals actuacions inversores les ha de fer el sector privat, i molt en particular les empreses operadores, així com els propis departaments sectorials afectats.

La participació de la Generalitat en aquest àmbit ha d'adoptar un paper de suport i d'impuls a la iniciativa privada, alhora que ha de donar resposta a les necessitats d'acostament de les noves tecnologies de la informació als sectors socials i als àmbits territorials que, per la seva feblesa específica, es puguin quedar despenjats.

Respecte a la Direcció General d'Universitats, el pressupost de la Direcció General d'Universitats per al 2003 és de 594,4 milions d'euros, xifra que representa un augment del 6,7 respecte de l'any 2002. El gruix de l'increment de les dotacions de la Direcció General d'Universitats correspon a la partida de transferències corrents a les universitats i es relaciona, d'una banda, amb l'aplicació del nou model de distribució del finançament universitari, que es començà aplicar l'any 2002, i que permetrà millorar els objectius de transparència, objectivitat i equitat en l'assignació de recursos públics a les universitats. D'altra banda, també s'explica per la dotació pressupostària destinada al complement retributiu del personal docent i investigador de les universitats públiques, aprovat pel Govern de la Generalitat el juny del 2002, que suposarà uns 13,2 milions d'euros, l'any 2003.

En general, les línies pressupostàries per a l'exercici 2003 van encaminades a seguir impulsant el creixement i la qualitat del sistema universitari català. A banda de l'aplicació del nou model de distribució del finançament de les universitats catalanes, també cal fer esment de les accions d'estímul per a programes de doctorat de qualitat i d'adaptació dels estudis, dins la construcció del nou espai europeu d'ensenyament superior.

Altres actuacions destacades en aquest exercici pressupostari són les de la promoció del sistema universitari català fora de l'àmbit universitari de Catalunya. El programa de terceres llengües i les accions per a la promoció del professorat de les universitats catalanes posen en funcionament un sistema d'avaluació de l'activitat docent.

Finalment, cal fer esment que en el pressupost del 2003 figura una partida específica de 2,4 milions d'euros, destinada a contribuir al finançament de la Universitat de Vic, de la qual la Generalitat ha entrat a formar part del Patronat.

Respecte del pressupost de la Direcció General de la Recerca, el pressupost de la Direcció General de la Recerca per al 2003 és de 72,6 milions d'euros, que representa un augment clarament superior al PIB nominal previst, i que forma part del compromís d'impulsar la despesa total en R+D+I fins al 2% del PIB i que el tercer Pla de la recerca de Catalunya, 2001-2004, quantifica pel que fa a la despesa global d'R+D en un 1,4% del PIB el 2004. Evidentment, l'esforç financer que això representa no ha de recaure fonamentalment sobre el sector públic, ni dins d'aquest només sobre la Generalitat, ni dintre d'aquesta només sobre el DURSI. Ara bé, el DURSI està endegant en aquest moment un bon nombre de projectes que tindran un important efecte impulsor de la recerca més el desenvolupament a Catalunya, i que una bona part, o una bona mostra d'això és que d'ençà de l'any 1999, el pressupost de la Direcció General de Recerca pràcticament ha doblat el seu import.

En el pressupost de l'any 2003 cal destacar, per la seva rellevància, la inclusió d'un import per a l'inici de les actuacions per a la posta en marxa d'una font de llum de sincrotró al Vallès, projecte que tindrà una durada estimada d'uns sis anys i que es portarà a terme conjuntament amb l'Administració central.

Aquest projecte, de singular importància per al sistema de recerca català –com ja s'ha reconegut anteriorment–, suposa un esforç addicional que complementa la resta d'actuacions en matèria de recerca més desenvolupament que fa la Generalitat de Catalunya. L'objectiu general del DURSI per a l'exercici 2003 en l'àmbit de la recerca és impulsar el creixement i la qualitat del sistema català d'R+D, mitjançant l'increment de recursos humans i la potenciació de noves infraestructures i centres de recerca, amb la finalitat de contribuir al desenvolupament de Catalunya i a la construcció de l'espai europeu de la recerca.

Pel que fa als recursos humans, es promourà i s'estimularà la formació i el suport del personal investigador, així com la seva contractació. Això es durà a terme bàsicament mitjançant el Programa de beques per a la formació d'investigadors i el Programa Icrea per a la contractació d'investigadors d'alt nivell, per tal d'incorporar-los a les universitats i centres catalans.

D'altra banda, també destaca el programa de suport als grups de recerca i el programa per dotar els grups de recerca de tècnics de suport a aquesta.

En aquest exercici pressupostari, part d'aquesta política de recerca es gestionarà a través de l'Agència de Gestió de Beques i Ajuts Universitaris, organisme dependent

del DURSI que té com a objectiu la gestió de les beques i els ajuts universitaris i de recerca, així com d'altres programes i accions que li siguin encomanades.

La Direcció General de la Recerca té previst transferir uns 22 milions d'euros a l'AGUAR, perquè porti a terme aquestes actuacions i la Direcció General d'Universitats també preveu una transferència d'uns 0,9 milions d'euros.

També cal fer esment de les actuacions en els centres de recerca que està impulsant el DURSI en diverses disciplines científiques. Entre aquestes destaquen l'Institut Català d'Investigació Química, el Centre Tecnològic de Telecomunicacions de Catalunya, l'IN3, l'Institut de Ciències Fotòniques, l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica, l'Institut Català de Ciències Cardiovasculars, l'Institut d'Investigacions Biomèdiques Agustí Pi i Sunyer, el Centre de Regulació Genòmica, el Cresa, el Crei, i un nou projecte de centre de recerca en nanotecnologies.

L'impacte de la posta en marxa d'aquests centres és obvi que es deixarà veure clarament en pocs anys i superarà..., i suposarà un impuls molt important de les activitats científiques a Catalunya.

Per acabar, la tercera part de la meua intervenció respecte dels pressupostos dels ens dependents del DURSI, és a dir, l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, l'AGAUR, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació i el Portal de Salut i Qualitat de Vida.

Com ja s'ha comentat, l'exercici 2003 serà el primer en què l'AGAUR comptarà amb un pressupost inicial propi per desenvolupar les tasques que li han estat encomanades, i, en concret, disposarà d'un pressupost de 23 milions d'euros que provindrà, bàsicament, de transferències del DURSI; dels 23 milions, 15 són per a explotació, mentre que gairebé 8 formen part del pressupost de capital. Les despeses d'explotació corresponen bàsicament, doncs, a transferència en concepte de beques.

Òbviament, i per recordar els objectius, els programes als quals han d'estar destinats aquests recursos, són els de donar suport a les institucions d'ensenyament superior, tant per a la millora de la docència com per a la millora de l'equipament científic i tècnic; consolidar i potenciar la recerca científica i tecnològica, així com els grups de recerca; atorgar ajuts, préstecs i beques als estudiants universitaris per afavorir el seu accés als estudis de primer, segon i tercer cicle, així com la realització de les seves tesis doctorals.

Ja s'ha dit, també, que el 2003 serà el primer exercici pressupostari en què el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació consti com a entitat dependent del DURSI, ja que, fins ara, el pressupost per al 2002 figurava dins del pressupost consolidat del Departament de la Presidència.

Per al proper any, el Centre de Telecomunicacions comptarà amb un pressupost de 206 milions d'euros per portar a terme els objectius que té encomanats, que el diputat Pere Vigo ja els ha enumerat, i que per al proper any comptarà amb aquest pressupost, que, en relació amb el període precedent, representa un increment

d'un 22,5%; és a dir, en termes absoluts, uns 38 milions d'euros més.

El Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, que té com a funcions la gestió de forma directa o indirecta de la implantació, gestió o explotació dels serveis, els sistemes i les xarxes de telecomunicacions i telemàtiques que siguin necessàries per al funcionament de la Generalitat i de les entitats, organismes i empreses que en depenen, facturarà el compliment de les seves funcions, els serveis que presta, per tal de cobrir el cost complet. Això significa que els recursos d'explotació del Centre provenen, en una part molt important, al voltant del 91,8%, de la venda i de prestació de serveis. Les transferències del DURSI tan sols tenen un pes d'un 7,7% dins del total del pressupost d'explotació.

Finalment, el Portal de Salut i Qualitat de Vida, que tots vostès saben que es tracta d'una empresa pública, participada majoritàriament pel Centre de Telecomunicacions, concretament amb un 77% del capital. El Portal té com a objectiu promoure el món de la salut des de la utilització de les noves tecnologies, dins de la societat de la informació i, alhora, intentar promoure aquesta societat de la informació dins de l'àmbit de la salut i de la medicina.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aquest objectiu complementa el caràcter gestor del Projecte de l'Administració Oberta de Catalunya dintre del camp sanitari, amb una faceta informativa i divulgativa de la salut orientada a la prevenció. El pressupost del Portal per a l'exercici 2003 és de 6,1 milions d'euros —4,6 corresponents al pressupost d'explotació i 1,5 al de capital. Els ingressos, òbviament, d'explotació provenen principalment de la venda i prestació de serveis, i en el seu pressupost no es preveu rebre cap import del DURSI directament o indirectament via el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat.

Per tot el que he dit, estem convençuts que aquests són uns bons pressupostos per tirar endavant les polítiques que té proposades el Govern i entenem que són les adequades, per la qual cosa nosaltres no donarem suport al retorn i votarem, òbviament, en contra d'aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, ara, a la defensa de les diverses esmenes de diversos capítols: primer, el del Consell de Treball Econòmic i Social. Té la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla. Té cinc minuts.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. No s'alarmin senyories, perquè seré realment breu. El que passa és que vull dir algunes coses d'un cert contingut i em feia una mica de vergonya dir-les des de l'escó.

Nosaltres, Iniciativa per Catalunya Verds, quan vam fer l'esmena a la totalitat d'aquest apartat, érem conscients del que fèiem, però el que passa és que no s'havien reunit encara els agents socials i els components del Consell de Treball, Econòmic i Social per decidir la partida final.

Una vegada que aquests subjectes i agents s'han posat d'acord, i, pel que sembla, d'una manera moderadament satisfets, doncs, no em queda més motiu que retirar aquesta esmena, que és la 291, que la retiro.

El president

És la 241...

El Sr. López Bulla

Sí..., la retiro per les raons que he donat abans. Ara, no vull marxar sense dir molt breument dos reflexions, molt breus.

En primer lloc, aquest gest de retirar, per les raons que he donat, indiquen la posició absolutament laica del meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, en tot el debat en general, quan nosaltres argumentàvem l'esmena a la totalitat, i aquest quan la retirem. I dic això, perquè no és veritat que nosaltres, i sospito que la resta de l'oposició, tinguéssim una posició rutinària i apriorística amb relació a aquest tema, i/o a qualsevol. I la preocupació és la següent: ens preocupa que el Govern vulgui decidir el contingut, el caràcter i la naturalesa dels nostres plantejaments. Perquè, en definitiva, el problema rau que si es veuen obligats a acceptar-ho, ho fan en clau de «fastidio», en clau de desconfiança. (*Remor de veus.*)

I acabo també amb una qüestió, una vegada demostrat el caràcter laic d'això, i és la quantitat de barbaritats i, sobretot, de desmentits, quan l'oposició, senyor conseller Homs, cita el *Diari de Sessions*.

Quan un servidor parlava que un dels pressupostos mestres de la seva política de l'any passat, teòrics, de la plena ocupació, no necessitava tornar a llegir-ho aquesta nit. Ho he fet. Aleshores, o indica que no estem davant del conseller Homs que va parlar l'any passat o vostè és una altra persona. De manera que aquesta versatilitat de no dir la veritat a *sabiendas*, em preocupa, perquè és una forma que em preocupa molt, no tant perquè vostè sigui el Govern, sinó perquè això és una mostra més de la versatilitat –per no utilitzar una paraula que em cridin a l'ordre– de les nostres institucions de les quals un servidor també en forma part.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi..., ha retirat l'esmena? (*Pausa.*) Molt bé. Per tant, això ja està.

Passem ara a l'apartat del «Deute». Senyor López Bulla, en l'apartat «Deute» retira també l'esmena? (*Pausa.*) Aquesta és manté, però no la defensa... (*Veus de fons.*) Molt bé, la dona per defensada.

(*El Sr. Carnicer i Vidal demana per parlar.*) Senyor Martí Carnicer...

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Per donar per defensada aquesta secció, juntament amb la resta de seccions que queden pendents per part del nostre Grup, ja que l'argumentació sobre aquestes, ja es va fer en l'esmena de retorn.

El president

Gràcies. Senyor López Bulla, també en el mateix sentit, tant «Despeses de diversos departaments» com el «Fons de millora de prestació», les dona per defensades? (*Veus de fons.*) Moltes gràcies.

Per tant, hem arribat al final i ara anem a tocar a votació.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de poder votar. Votarem, en primer lloc, les esmenes que es refereixen al Departament de Medi Ambient. (*Persisteix la remor de veus.*) Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les referents al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Han sigut retirades totes les esmenes referents al Consell de Treball Econòmic i Social. Per tant, passem a votar el «Deute».

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les referents a «Despeses diversos departaments».

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les que es refereixen a «Fons millora prestació serveis públics».

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 62 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i tres minuts.